

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ОПАСНИ ТАЙНИ

Част 1 от „Огледален свят“

Превод от английски: Дори Габровска, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Фалън Джоунс: три години по-рано...

Паранормалната светлина гореше ярко в мрака. Зари от психична енергия се разливаха в ефира. Нощното небе над Сан Франсиско беше обляно от светлина от всички части на спектъра. Фалън Джоунс стискаше парапета на терасата с две ръце и се бореше да се задържи в реалността. Накъдето и да погледнеше, виждаше зрелищни модели: чудновати, удивително сложни мрежи от връзки и отношения, които осветяваха пътеката към сърцевината на Вселената.

Ослепителното сияние на среднощния свят беше по-завладяващо от всяко, което бе виждал преди. Беше сигурен, че ако погледне достатъчно внимателно, ще успее да различи светлината от зората на сътворението, може би дори да зърне суровата енергия на хаоса, който подхранваше силите на живота и смъртта.

— Чудесна вечер за разходка, нали? — вметна Тъкър Остин.

Фалън се обърна и погледна фигурата, която се очертаваше на фона на отворената плъзгаща се врата на терасата. Нещо не беше наред. Тъкър изглеждаше, сякаш стои от другата страна на водопад. Фалън не можеше да фокусира образа му. Той държеше нещо в ръката си, но Джоунс не можеше да различи какво е то.

— Какво правиш тук? — попита Фалън. Смътно осъзнаваше, че говори като пиян. Бе почти сигурен, че е изпил само една чаша вино на вечеря.

— И двамата знаем защо съм тук — Тъкър се отмести от вратата и отиде до парапета, на малко разстояние от Фалън. Продължаваше да държи предмета в ръката си долепен до левия си крак, така че да не се вижда. — Вълшебният фенер здравата разклати сетивата ти, а? Това е един от интересните странични ефекти на това изобретение. Колкото по-силен е талантът, толкова по-силно е въздействието. Ти си буквално извън скалата на Джоунс. Това превръща фенера в идеално оръжие, с което да бъдеш убит, без смъртта ти да предизвика никакви съмнения. Вече си безвъзвратно потънал в паранормалното. Няма връщане назад.

— Дошъл си да ме убиеш — каза Фалън. Просто изрече факт, не беше въпрос. Добре че все още можеше да разсъждава логично.

— Предупредих те, че някой ден твоят собствен талант ще ти донесе смъртта — Тъкър звучеше развеселен. — Не само аз съм на това мнение и съм сигурен, че си даваш сметка за това. За щастие много хора са убедени, че един толкова силен талант в теорията на хаоса, какъвто си ти, е обречен. Винаги е имало слухове за мъжете в рода ви, които наследяват точно този аспект от таланта на основателя. Всички знаят, че Силвестър Джоунс е бил напълно превъртял в края на живота си.

— Силвестър е умрял преди повече от четиристотин години — отвърна Фалън. — Никой не знае точно какво се е случило с него накрая. А по дефиниция слуховете не са факти.

— Но както често си изтъквал, един интересен слух винаги оказва по-голямо влияние от един скучен факт.

Фалън поклати глава и примигна няколко пъти, опитвайки да види Тъкър фокусирано. Лекото движение предизвика целия свят да се завърти пред очите му. Усещането за дезориентация бе вече толкова силно, че се налагаше да се вкопчи в парапета, за да се задържи на краката си.

— Защо? — попита той.

Това беше глупав въпрос. Сам знаеше отговора. Но поради някаква причина искаше да го чуе формулиран от Тъкър. Всъщност точно това бе проблемът от самото начало. Той беше искал да вярва на Тъкър Остин.

— Опасявам се, че няма друг изход — Тъкър облегна лакти на парапета и се загледа в нощта. — Ти или аз. Оцеляват само най-издръжливите и така нататък. Вълшебният фенер има и някои хипнотични ефекти. Освен че създава изумително красивите халюцинации, които виждаш в момента, той те прави уязвим за отправените ти предложения. Например сега ти се иска да си тръгнеш от този балкон, нали?

— Не — възрази отново Фалън. Опита да помръдне, но когато направи една малка крачка, се олюля и се свлече на колене.

Тъкър посочи сградата от другата страна на улицата.

— Знаеш ли какво трябва да направиш, Фалън? Трябва да пресечеш този кристален мост. Като стигнеш до средата, ще видиш

страхотна гледка към сърцевината на Вселената. Как би могъл да й устоиш?

Джоунс стисна още по-силно парапета и се издърпа да се изправи. Опита да фокусира погледа си, но разбиващите се вълни на зорите, които осветяваха нощта, го разсейваха прекалено силно.

— Какъв мост? — попита той.

— Ето го тук — посочи Тъкър. — Води от този балкон към покрива на сградата отсреща. Просто прекрачи парапета и тръгни по него.

Фалън погледна надолу. Някакви странни машини се движеха по улицата. Светлини, които блясваха и примигваха. Коли — прошепна някаква част от мозъка му. — Осъзнай се. Намираш се на четиринайсет етажа над улицата.

— Не виждаш ли моста? — попита Тъкър. — Той води към всички отговори, Фалън. Просто следвай кристалния път и ще откриеш магията.

Джоунс се съсредоточи. Един кристален мост се материализира в нощта. Прозрачните стъпала бяха пропити от вътрешна светлина. Той призова още по-силно таланта си. Мостът стана още по-ярък и примамлив. Но една миниатюрна частица съзнание се вряза в тази чудна гледка.

— Мисля, че съм виждал този мост и преди — каза той.

— Така ли? — за пръв път Тъкър изглеждаше леко смутен. — Къде?

— На кино. Адски глупав сюжет, но специалните ефекти го правеха що-годе интересен.

Тъкър се засмя.

— Само Фалън Джоунс е способен да измисли логично обяснение на една съвършено добра халюцинация. Е, опитът си струваше. Но ако не го направиш по лесния начин, явно ще трябва да преминем към план Б.

Той внезапно се раздвижи и вдигна предмета, който държеше. Фалън опита да вдигне ръка, за да блокира удара, но мускулите му не се подчиниха. Вместо това, инстинктивно се извърна настрана. Загуби равновесие и се строполи тежко на твърдия под.

Предметът в ръката на Тъкър беше чук. Той попадна на сантиметри от главата на Фалън. Чу се трясък от счупена плочка на

пода. Целият балкон се разтресе от силния удар.

Някъде в нощта една жена започна да пищи.

— Шантав кучи син! — Тъкър вдигна чука, за да нанесе нов удар. — Досега трябваше да си загубил ума и дума.

Джоунс се претърколи и отново призова таланта си. Чукът пак се заби в пода.

Фалън успя да се изправи на крака. Искрящата в преливащи цветове нощ се завъртя бясно пред очите му.

Тъкър яростно се хвърли към него. Надвисналата опасност предизвика нов прилив на адреналин във вените на Фалън и му осигури няколко секунди на прояснение.

Най-после успя да фокусира погледа си. За миг чертите на мъжа, когото беше смятал за свой доверен приятел, се видяха съвсем ясно на светлината, идваща откъм стаята. Лицето на Остин бе изкривено от луда ярост. Фалън осъзна, че до тази вечер изобщо не е познавал истинския Тъкър.

Шокът, че е сгрешил толкова дълбоко и ужасно, му донесе още известна доза прояснение. Няколко човека бяха намерили смъртта си заради Тъкър Остин и Фалън знаеше, че отчасти той също е виновен за това. Мобилизира пълната, дива сила на таланта си, протегна се в сърцето на хаоса и грабна една шепа огън. Запокити невидимите потоци паранормална радиация в аурата на Тъкър. Не точно като Зевс със светкавиците, но и това щеше да свърши работа. Тъкър изсумтя веднъж, притисна длан към сърцето си и инстинктивно се дръпна назад, за да избегне пораженията на енергията. Блъсна се в парапета на терасата. Той беше висок мъж. Парапетът се падна някъде към средата на бедрото му. Инерцията от собственото му движение назад го повлече отвъд терасата.

Не изпищя, защото вече бе мъртъв. Но писъкът на Джени продължи сякаш цяла вечност. Фалън знаеше, че ще го чува до края на живота си.

ПРОЛОГ II

Изабела: преди един месец...

Не очакваше убийците да дойдат да я търсят в магазина за бельо.

Винаги беше нащрек вечер след работа, когато прекосяваше празния паркинг на мола. Никога не влизаше в евтината си мотелска стая, без да провери за издйническа паранормална мъгла, която би сигнализирала, че някой е влизал. Когато пазаруваше в супера, внимаваше за непознати, които опитват да навлязат в личното й пространство, и никога, никога не си поръчваше доставка на храна в стаята. Никой нямаше извинение да почука на вратата й.

Но поради някаква причина през изминалата седмица Изабела се беше чувствала в сравнителна безопасност като продавачка на бельо в евтиния универсален магазин. Видът на двамата мъже, които се мотаеха в отдела за женско спортно облекло точно отсреща на пътеката, накара косъмчетата в основата на врата й да настръхнат. Когато човек е с парапсихични способности, знае, че трябва да се вслушва в интуицията си.

Тя отвори сетивата си предпазливо, подготвяйки се за неприятната хладина, която щеше да я връхлети. Притежаваше способността да долавя уникалната енергия, генерирана от тайните на хората. Но тъй като всеки си таеше по нещо неизказано, малко или голямо, се получаваше така, че ако край нея имаше хора, винаги имаше и много мъгла.

Изведнъж видя колегите си и клиентите в магазина, обгърнати от замъглените си аури. Опита да настрои таланта си няколко секунди, съсредоточавайки се върху двамата мъже. Въпреки че бе подготвена, гледката на горещата, кипяща енергия около тях я смрази чак до костите. Определено имаха паранормални таланти, вероятно бяха ловци.

Тръгнали са на лов за теб — подсказа й интуицията. — Бягай. Сякаш можеше да надбяга двама тренирани мъже, които бяха бързи и безмилостни като вълци.

Направи всичко възможно да запази привидното си спокойствие. Паниката щеше да я убие по-сигурно от всеки пистолет или нож.

Жената на средна възраст, която стоеше точно пред нея, постави решително три чифта прашки върху плота до касата.

— Ще взема тези — съобщи тя, сякаш предизвикваше Изабела да ѝ възрази.

Клиентката притежаваше всички видими белези на жена, преминала току-що през ужасен развод. Изабела не се нуждаеше от паранормални способности, за да забележи издайническите следи: бледа ивица кожа на мястото на венчалната халка, очи, прекалено раздалечени и опънати от скорошен лифтинг, нова прическа, наскоро боядисана коса, модни, прилепнали дрехи. Старият живот на тази жена се беше сгромолясал безвъзвратно.

Това чувство ми е познато — помисли си Изабела. В известен смисъл. Всъщност никога не беше имала истински живот. Все пак за известно време през изминалите шест месеца се беше приближила до това да се чувства нормална. *Примири се — не си родена да се чувстваш нормална.*

Насили се да се усмихне учтиво на жената и взе гащичките.

— Страхотни са, нали?

— Да — клиентката се беше успокоила, че няма да ѝ се подиграват, че си купува прашки. — Затова си купувам три чифта.

— Добра идея. Цената пак ще се повиши другата седмица, когато разпродажбата свърши — допълни Изабела.

Докато маркираше покупката, наблюдаваше с ъгълчето на окото си двамата мъже в отдела за дамско спортно облекло. Косъмчетата на тила ѝ продължаваха да са настръхнали. Също и кожата на ръцете. Между плешките ѝ се стичаше студена пот. Сетивата ѝ крещяха. Пулсът ѝ препускаше бясно. *Махни се оттук. Веднага.*

Погледнати без паранормалните ѝ сетива, двамата мъже изглеждаха точно такива, за каквито се представяха — отегчени съпрузи, които чакаха жените им да излязат от пробните. Но Изабела забеляза, че клиентите наоколо неосъзнато се отдръпваха от тях. Дватама ловци сигурно бяха с отворени на максимум сетива, готови да се нахвърлят на жертвата си. В резултат те излъчваха толкова силна енергия, че дори и хората без никакъв паранормален талант долавяха подсъзнателно опасността.

— Извинете ме, но бързам — каза рязко жената пред щанда.

— Съжалявам — усмихна се Изабела. — Днес терминалът на касата е малко бавен.

Тя подаде на жената разпечатката от плащането и химикалка. Жената надраска името си и грабна торбичката с покупките.

Изабела се насили да се усмихне на следващата клиентка — млада жена, бутаща бебе в количка.

— Мога ли да ви помогна? — попита я. *Бягай.*

— Искам да купя това — жената постави бледосиня нощница върху плота и се наведе да вдигне малката плюшена играчка, която бебето беше изхвърлило от количката.

— Много красив цвят — отбеляза Изабела, спазвайки правилата от едnodневното обучение, през което бе преминала, преди да започне работа в магазина. *Винаги прави комплимент на клиента за добрия му вкус.* Тя сгъна нощницата точно по начина, който ѝ бяха показали, и посегна за лист хартия за опаковане. — Много красив нюанс на синьото.

— Да — кимна клиентката. — Любимият ми. И цената е добра.

— Добре че дойдохте в началото на разпродажбата — Изабела започна да увива нощницата, после спря, намръщена. — Хммм.

— Някакъв проблем ли има?

— Тук има малко петънце — обясни Изабела.

Разтревожена, жената се наведе над щанда.

— Къде?

— Ето тук — Изабела дръпна нощницата, за да не види клиентката измисленото петно.

— Това беше последната в моя размер — притесни се жената.

— Не се тревожете, мисля, че има още една от този размер в склада. Веднага се връщам.

С нощницата в ръка, Изабела се обърна и бързо изчезна през незабележимата врата зад щанда.

Тя знаеше, че ловците са я видели как изчезва в склада, но ако имаше късмет, те нямаше да усетят веднага, че тя ги е забелязала. Дори и това да им се стореше подозрително, надали щяха да я последват. Някоя от колежките ѝ щеше да повика охраната.

Остави нощницата на една маса и се втурна към вратата, водеща към аварийното стълбище. Дарлин, една от колежките ѝ, се появи

измежду две редици високи до тавана рафтове, отрупани с кутии с бельо. Носеше наръч дантелени сутиени в ръка.

— Ани, всичко наред ли е? — попита Дарлин и се намръщи загрижено. — Не изглеждаш съвсем добре.

— Добре съм — отвърна Изабела.

Беше използвала документите за самоличност на жена на име Ан Карстеърс, за да получи работата в универсалния магазин. Имаше само един човек на света, който знаеше истинското ѝ име. През изминалата седмица бе принудена да се примири с факта, че е възможно този човек — родната ѝ баба, да е мъртва. *Ако никой не знае истинското ти име, дали изобщо съществуваш?* — запита се тя.

Стига толкова — каза си. — *Спри веднага. Негативните мисли няма да те доведат доникъде.* Докато не се убедеше в обратното, щеше да разчита на предположението, че баба ѝ е още жива. Междувременно нейната собствена задача беше да не се пренесе в отвъдното. А това означаваше да избегне двамата ловци.

— Изглеждаш нервна — отбеляза Дарлин.

— Прекалила съм с кофеина — отвърна Изабела. — Ще си взема почивка. Мислех да сляза по стълбите до кафенето. Малко да се раздвижи.

— Хм — Дарлин се отправи към вратата. — На мен раздвижването по време на разпродажба ми е достатъчно. Краката ме заболяват адски. Докато свършим работа довечера, ще съм като изцедена.

— И аз — съгласи се Изабела. — Може ли да върнеш синята нощница на касата? Една клиентка я чака. Кажи ѝ, че всъщност няма петно, само ми се е сторило заради светлината.

— Ей сега.

— Благодаря ти.

Тя изчака Дарлин да изчезне зад вратата и после се втурна към бетонното стълбище.

И над него се виеше мъгла, но за разлика от енергията, която обгръщаше ловците, тази тук светеше със студена светлина. Това бе мъглата, която Изабела свързваше с надвиснала смърт.

— По дяволите, не точно сега — прошепна.

Побягна, за да спаси живота си. Не можеше да се разсейва точно сега.

Спускаше се по стълбите, твърдо решена да не обръща внимание на атмосферата на стълбището. Но нямаше как да пренебрегне кипящата мъгла, която се стелеше надолу по стъпалата. Беше толкова смразяващо студена.

Изабела спря и погледна нагоре. Мъглата идваше от покрива на триетажния мол, който се намираще един етаж нагоре. Онази част от нея, която управляваше таланта ѝ, откакто се бе проявил към тринайсетата ѝ година, сега ѝ крещеше да последва светещата диря. На върха на аварийното стълбище имаше нещо, което трябваше да бъде открито веднага. Необходимо бе да действа максимално бързо.

Мисълта да се озове заклещена на покрива, преследвана от двамата ловци, никак не ѝ допадаше. Но имаше голяма вероятност двамата да решат, че тя е побягнала надолу, към паркинга на мола или към улицата. Качването нагоре можеше да се окаже отлична стратегия.

Добре, опита се да разсъждава разумно тя. Все пак в това имаше някаква логика. А същественото бе, че е нужно да разбере какво трябва да бъде открито на покрива на мола, и то съвсем скоро.

На аварийното стълбище всеки звук се усилваше многократно. Стъпките отекваха по всичките му етажи. Ако ловците се досетеха, че тя няма да се върне зад щанда, лесно щяха да отгатнат, че е избягала през аварийния изход. Ако поемеха риска да я последват по стълбището, щяха да чуят, че тя се изкачва към покрива.

Тя събу ниските си обувки, стисна ги в ръка и бързо пое нагоре по чорапи. Поне беше облечена подходящо за бягство. На работа винаги носеше панталон и ниски обувки, винаги бе готова да побегне, за да спаси живота си.

Живееше нащрек вече десет дни. Напоследък бе започнала да се чуди още колко време ще издържи да бъде достатъчно бдителна. Фактът, че хората на Джулиан Гарет я бяха открили толкова лесно тази вечер, бе сигурен знак, че животът, прекаран във вечно криене, започваше да оказва влияние на сетивата ѝ. Не можеше да продължи така още дълго.

Започни да мислиш по този начин и може спокойно да се хвърлиш от покрива, когато стигнеш горе.

Поне всичко щеше да свърши. Ако баба ѝ беше мъртва, не ѝ оставаше никой, който да има кръвна връзка с нея. Преди десет дни бе принудена да прекрати приятелствата с колегите си от „Лукън

Протекшън Сървисис“. Сега беше съвсем сама, и то по начин, който повечето хора дори не биха могли да си представят. В свят, където всеки притежаваше своята самоличност, тя беше напълно анонимна. Буквално тя изобщо не съществуваше.

Тогава защо да продължава?

Яростта изригна в нея и предизвика гореща вълна от енергия и нов прилив на адреналин. Изабела се втурна по стълбите. Все пак имаше нещо, каза си. Имаше враг. Той се казваше Джулиан Гарет. Нямахше да позволи на този негодник да победи толкова лесно.

Винаги е хубаво да си имаш цел.

Измина последните стъпала, останала без дъх, и отвори вратата. Предпазливо пристъпи навън, в благоуханния въздух на аризонската вечер. Светлините на Финикс, Скотсдейл и околните градчета блестяха и трептяха в ниското. Почти пълната луна обливаше гледката със сребриста светлина.

Огромната площ на покрива бе осеяна тук-там от силуетите на няколко тона климатични инсталации. Много мощни климатици бяха необходими, за да оцелее един мол в пустинните лета и зими.

Тя се поколеба, опитвайки да осмисли възможностите, ако ловците я последваха тук горе. Видя другите три аварийни изхода, които водеха на покрива.

Но студената мъгла не беше близо до нито един от потенциалните пътища за бягство. Тя осветяваше една пътека към ръба на покрива. В края на ледената мъгла се виждаше силуетът на жена, очертан на фона на светлините на града.

Изабела обу обувките си и бавно тръгна към жената.

— Здравей — каза тя. Сърцето ѝ биеше бясно, но успя да запази гласа си спокоен и тих. — Добре ли си?

Жената ахна и бързо се извърна към нея.

— Коя си ти?

— Тази седмица съм Ани. А ти как се казваш?

— Сандра. Какво правиш тук?

— Не знам. Ти ми кажи.

— Какво трябва да означава това? — сега Сандра звучеше ядосано.

— Каниш се да скочиш от този покрив, нали?

— Не се приближавай.

— Добре — Изабела спря. — Наистина искам да ти помогна, но трябва да го направим много бързо. Нямам никакво време.

— Имаш друга среща ли? — Сандра говореше с равен тон. — Не искам да те задържам.

— Проблемът е, че долу има двама мъже, които искат да ме отвлекат.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Изабела пристъпи съвсем малко напред. Все още бе прекалено далече от Сандра, за да направи необходимото.

— Тръгнали са на лов за мен, така да се каже. Няма да им отнеме още много време да разберат, че няма да се върна от склада. Най-добре да те сваля от този покрив, преди да са ме открили.

— Двама мъже са тръгнали на лов за теб? — попита невярващо Сандра. — Това някаква извратена шега ли е?

— Де да беше.

— Говориш сериозно, нали?

— Съвсем.

— Сигурно вземаш наркотици. Да не си обрала дилъра си? Виж, не искам да се замесвам в тази история, разбра ли? Имам си свои проблеми.

— Не, наистина — настоя Изабела. — Това няма нищо общо с наркотици. Преди десет дни попаднах случайно на една много опасна конспирация. Някой ме натопи. Заговорниците смятат, че знам прекалено много. Страхувам се, че може да са убили баба ми, защото ѝ разказах цялата история. А сега се опитват да убият мен. По дяволите, наистина нямам време за тези обяснения.

— От онези откачалки ли си? Дето вечно дрънкат за конспирации?

— И така са ме наричали понякога — Изабела пристъпи още малко напред. Почти стигна до Сандра. Само две-три крачки — и можеше да я докосне. Трябваше ѝ само физически контакт.

— Спри! — настоя Сандра. — Не се приближавай. Говоря сериозно.

Приглушени стъпки се чува откъм близкото стълбище.

— Мисля, че времето ни свърши — каза Изабела. — Те идват.

— Кой? — разсеяна за момент, Сандра се обърна озадачено към вратата на стълбището.

— Убийците — обясни Изабела.

Тя скочи напред. Сграбчи китката на Сандра, намери точката и насочи енергия към нея. Лицето на жената стана безизразно. Тя се втренчи в далечината. Изабела я дръпна зад масивната метална конструкция на климатика и я натисна да се наведе.

— Стой тук. Не мърдай и не продумвай, докато не ти кажа, че е безопасно да се покажеш.

Сандра не отговори. Изабела ѝ изпрати още малко енергия, после пусна ръката ѝ. Жената стоеше съвсем неподвижно, опряла гръб в климатика, и се взираше в нощта.

Вратата на стълбището се отвори с трясък. Изабела знаеше, че няма смисъл да опитва да се скрие на покрива. Убийците щяха да претърсят навсякъде.

Тя се показа иззад климатика и погледна фигурата, която се бе появила откъм стълбището. В първия момент ловецът не я видя. Лунната светлина освети малкия пистолет в ръката му.

— Здравсти — каза Изабела и му махна с ръка.

Той се обърна с нечовешка скорост и насочи оръжието към нея.

— Намерих я — извика мъжът през рамо.

Спътникът му се появи от същата врата. И той държеше оръжие.

— Наистина ли мислеше, че няма да те открием? — попита първият мъж. — Идваш с нас.

— Малко съм заета в момента — отвърна Изабела.

— Нима? Ние също. Загубихме цяла седмица да те търсим. Шефът не е никак доволен.

Той пристъпи напред и стисна ръката на младата жена.

Физическият допир подейства като електрически контакт и ѝ позволи да насочи енергия право в аурата му. Тя се фокусира и насочи малка експлозия от смущаваща психична енергия.

— Изчезни — каза тихо тя.

Мъжът застина неподвижно в продължение на няколко секунди. После се обърна и тръгна към ръба на покрива.

Вторият ловец се взираше недоумяващо.

— Какво става, по дяволите? Ей, Ролинс, къде си тръгнал?

Изабела пристъпи към вратата на стълбището.

— Не мърдай! — изръмжа мъжът. Хвърли се напред, сграбчи китката ѝ и се обърна към спътника си: — Ролинс, побърка ли се?

Върни се веднага.

Ролинс продължи да крачи към ръба на покрива, сякаш бе хипнотизиран от светлините, които блестяха в ширналата се пустиня.

— Ролинс! — изкрещя вторият. Звучеше на ръба на паниката. — Ще паднеш от проклетия покрив, човече. Върни се! — притисна дулото на пистолета си към главата на Изабела. — Какво му направи, кучко?

— Просто му казах да изчезне — тя намери вярната точка и насочи психична енергия към аурата на нападателя си. — Същото, което казвам и на теб. Изчезни!

Ловецът замръзна за миг, после отпусна оръжието си. Тя взе пистолета от безволната му ръка. Мъжът се обърна и тръгна след Ролинс към ръба на покрива.

— О, боже! — възкликна Изабела. — Признавам, изкушена съм да ви оставя и двамата да скочите, но това ще причини повече неприятности, отколкото си струва.

Остави пистолета на земята, избърза и застана пред Ролинс. Докосна го леко.

— Обърка пътя. Ела с мен.

Той спря покорно. Лицето му беше абсолютно безизразно. Тя взе неговия пистолет и го остави на земята. После хвана китката му и стисна другия мъж за ръката. Поведо двамата към стълбището. Когато стигнаха до вратата, ги бутна да влязат.

— Слезте по стълбите, напуснете сградата и продължете да вървите — нареди им тя. — Пресичайте улиците само на светофари. Чакайте, докато светне зелено.

Понякога хипнотичните внушения действат, понякога — не.

Ролинс тръгна надолу по стълбите. Вторият мъж го последва.

Изабела не знаеше колко време ще трае това състояние на транс. Просто нямаше достатъчно практически опит. Това бе един аспект на таланта ѝ, който не предполагаше много възможности за експериментиране. Но ако имаше късмет, си бе осигурила време да напусне мола и да изчезне. Отново.

Върна се обратно при Сандра, хвана китката ѝ и ѝ изпрати още малко енергия.

Сандра примигна и дойде в съзнание.

— Познавам те — намръщи се тя. — Ти си откачената, която мисли, че някакви хора се опитват да я убият.

— Добре, а сега да тръгваме — Изабела я поведе към стълбището. — Не искам да ти давам зор, но наистина бързам.

— Не отивам никъде с теб. Ти си луда.

— Ей, не съм аз тази, която иска да скочи от покрива.

— Аз не съм луда — подразни се Сандра. — Просто съм депресирана.

— Както и да е, идваш с мен.

— Къде ме водиш?

— В спешното отделение на най-близката болница. Можеш да обясниш всичко на някого, който знае какво се прави в такива случаи. Аз не съм психиатър.

Сандра спря на вратата на стълбището и погледна назад към ръба на покрива.

— Вече не искам да скачам.

— Радвам се да го чуя — Изабела я поведе надолу.

— Но ако не беше дошла тогава, когато се появи, нямаше да имам шанса да променя решението си.

— Винаги е добра идея да си дадеш достатъчно време, за да обмислиш особено важните решения.

— От седмици планирам да скоча и изведнъж промених решението си — намръщи се Сандра. — Защо го направих?

— Защото си умна и по-силна, отколкото си мислиш.

— Не, нещо в теб ме накара да реша да не скачам. Нещо в атмосферата около теб.

— Ти си тази, която ме повика. Не го забравяй.

Двете слязоха по стълбището до паркинга. Изабела натика Сандра в очуканата таратайка, която си бе купила с пари в брой преди десет дни, и подкара към болницата. Придружи Сандра в спешното и изчака с нея, докато дойде една сестра и поведе жената за преглед.

Сандра спря на прага и се обърна назад.

— Ще те видя ли пак, Ани?

— Не — отвърна Изабела.

— Ти ангел ли си?

— Не, аз съм от онези хора, дето измислят теории за конспирации и мислят, че някой иска да ги убие.

Сандра се вгледа втренчено в нея.

— Помня стъпките по стълбището. Помня, че ми каза да стоя тихо и да не мърдам. И видях един пистолет на земята на покрива. Внимавай, Ани.

— Благодаря — усмихна се Изабела. — Ще внимавам. Ти също се пази, нали?

— Добре — каза Сандра.

И последва сестрата по коридора.

Изабела излезе на паркинга на болницата. Трябваше да изостави колата си. Бяха я открили в мола. От това следваше да заключи, че вече познават колата ѝ.

Отвори багажника, извади малката раница, която държеше вътре, и затвори капака. Метна раницата на рамо, прекоси паркинга и излезе на улицата.

Знаеше къде отива. Събитията от тази вечер я бяха оставили без избор. За да стигне до целта си, щеше да използва единствения транспорт, при който не оставаха компютърни или хартиени следи от пътуването.

Щеше да пътува на стоп до Скаргил Коув.

1.

— Това е идеалният случай, с който да се заема тук, в „Джоунс и Джоунс“ — каза Изабела. — Знаеш го не по-зле от мен. Просто усложняваш нещата, господин Джоунс.

— Казвали са ми, че това е точно описание на стила ми на работа — кимна Фалън. — Очевидно имам известен опит в усложняването на нещата. И спри да ми казваш господин Джоунс. Викай ми Фалън, по дяволите. Не ме наричаше господин Джоунс, преди да започнеш работа тук. Докато ми сервираше кафе в кафенето отсреща, ми викаше Фалън.

— Добре — Изабела замълча за миг и после се усмихна. — Фалън. А сега за новия ми случай.

Както винаги, усмивката и енергията ѝ сякаш озариха целия офис. Той се опитваше да намери парафизично обяснение на това явление, но засега не бе стигнал доникъде. На теория усмивката беше просто лицево изражение, резултат от малки промени в положението на миниатюрни мускули и нерви. Не би трябвало да съдържа енергията, която Изабела излъчваше.

Нямаше научно обяснение и за това, че личната ѝ аура можеше да накара хората наоколо да се почувстват добре, нямаше логична причина енергийното ѝ поле да му помага да прояснява и организира мислите си.

— Твоят така наречен случай — каза той натъртено — попада в категорията „Духове и призраци“. В „Джоунс и Джоунс“ се стараем да не насърчаваме подобни приумици. Ние сме агенция за истински разследвания.

— Норма Сполдинг просто иска да проверим онази стара къща, която се опитва да продаде, и да обявим официално, че сградата не е обитавана от призраци.

— Призраци не съществуват.

— Знам това, ти го знаеш, както и самата Норма — каза Изабела търпеливо. — Тя не вярва наистина, че в къщата има призраци. Просто

иска да постави край на слуховете. Обясни ми, че клюките за странните неща, които се случват там, провалят продажбата. Според нея едно удостоверение, че с къщата всичко е наред, издадено от агенция за парапсихични разследвания, ще реши проблема й.

Той се облегна назад на стола и вдигна обутите си в боти крака върху ъгъла на бюрото си. Бюрото, също като библиотеката със стъклени вратички и аплиците с египетски мотиви, бе от мебелите, използвани в лосанджелиския офис на „Джоунс и Джоунс“ при откриването му през 20-те години на XX век. Преди това главният офис на западния бряг се бе намирал в Сан Франсиско. За разлика от лондонския офис, офисът на западното крайбрежие се беше местил няколко пъти от създаването си в края на деветнайсети век. Повечето хора, които го бяха оглавявали, явно бяха неспокойни личности.

През 60-те години на дваисети век Седрик Джоунс — един от многото представители на рода, заети в агенцията, бе преместил временно главния офис на „Джоунс и Джоунс“ в Скаргил Коув. Офисът бе сменил мястото си за пореден път преди дваисет и пет години, когато Грешъм Джоунс бе поел ръководството му. Съпругата на Грешъм — Алис, категорично бе отказала да живее в забутано малко селце на брега на Северна Калифорния. Тогава представителите на „Джоунс и Джоунс“ се бяха върнали в Лос Анджелис, където се бяха настанили в централата на тайното общество „Аркейн“.

Но когато Фалън Джоунс пое агенцията, откри записките на Седрик Джоунс за Скаргил Коув и уникалната енергия на това място. Заинтригуван, той дойде в малкото селце, за да провери лично мястото, и се убеди в написаното от Седрик. Нещо в енергията на Скаргил Коув подхождаше на дейността на агенцията. Както и на самия него, откри Фалън.

Когато дойде тук, той отключи вратата на стария офис и влезе в една стая, която сякаш го върна назад във времето. Под натрупания за три десетилетия прах всичко, чак до бюрото и последния аплик, беше точно така, както Грешъм го бе оставил, когато бе закрил офиса, за да го премести в Лос Анджелис.

Освен арт деко мебелите, в офиса имаше множество антични предмети, отразяващи историята на „Джоунс и Джоунс“. Сред тях бяха викторианският часовник на бюрото, старата стойка за чадъри и

закачалката за дрехи от ковано желязо. Единственото, което Фалън бе добавил, бяха компютърът и огромната кафе машина.

Той се вгледа в новата си асистентка и опита за милионен път да разгадае мистерията на Изабела Валдес.

Навън продължаваше да вали проливно. Тихият океан бе с цвят на закалена стомана и вълните се пенеха в залива. Но тук, в малкия офис на втория етаж, беше светло и изпълнено с оптимизъм. При други обстоятелства цялата тази топла и весела енергия би го подразнила до крайност, но поради някаква причина с Изабела нещата бяха различни.

Тя седеше на другото бюро — новото бюро, което сама си бе поръчала от един електронен магазин за съвременни копия на старинни мебели в първия ден от работата си за „Джоунс и Джоунс“. Беше се наложило двама души — шофьорът на буса за доставки и самият Фалън — да качат по тесните стълби до втория етаж тежкото дървено бюро във викториански стил и стола, който вървеше в комплект с него. Изабела надзираваше пренасянето. Още тогава Фалън установи, че тя има дарба да организира.

Но не уменията ѝ за работа в офис го смущаваха и интригуваха. Странното беше фактът, че тя нямаше никакъв проблем с таланта му. Младата жена се държеше, сякаш в психичната му природа няма нищо необичайно. А това я правеше уникална сред огромния брой хора, които той познаваше. Същината на таланта му беше в интуитивното откриване на модели в хаоса. Това бе странно, сложно и неясно умение, което и той самият не разбираше. Останалите често намираха тази му способност за особено изнервяща.

В „Аркейн“ открай време се носеха слухове за силните таланти, специалисти по теория на хаоса, особено онези, които се появяваха от време на време в рода Джоунс. Фалън много добре знаеше, че според някои той беше обречен да затъва все по-дълбоко в мрежата от мрачни конспиративни конструкции, плод на собствения му ум. Някои смятаха, че ще дойде момент, когато той вече няма да може да разграничава фантазията от реалността, което си беше класическата дефиниция за лудост.

Ако знаеха каква е пълната степен на онова, което той можеше да прави с таланта си, хората, които шушукаха зад гърба му, щяха да

бъдат отвратени. Но той беше Джоунс. Знаеше как да пази тайните си. Беше сигурен, че и Изабела Валдес може да пази тайна.

Винаги е приятно да общуваш с жена, пробуждаща всички първични инстинкти у един мъж. Но това бе едно от най-големите усложнения в живота му напоследък. Фалън беше очарован от Изабела от мига, в който я видя за пръв път.

Другото озадачаващо в личността на Изабела беше, че тя нямаше никакъв проблем с особения му характер или с неговите настроения, налагащи дълги самотни разходки по брега. Беше го приела такъв, какъвто е.

Той разбираше физическото привличане. Изабела не притежаваше съвършената физика, с която филмовите звезди и манекенките изглеждаха като извадени от калъп. Но силните ѝ, поразяващи черти и мистериозните златистокафяви очи го вълнуваха до дън душа от самото начало.

Тя носеше дългата си до раменете тъмна коса стегната в строг, делови кок, който подчертаваше острите черти на брадичката, носа и скулите ѝ. Беше закръглена на подходящите места, но той още не я бе виждал в пола или рокля. Ежедневната ѝ униформа неизменно се състоеше от дънки или тъмен панталон, риза с дълги ръкави, които тя винаги навиваше, и ниски ботуши или обувки. Ходеше с раница, вместо с дамска чанта. Раницата не беше моден аксесоар. Беше здрава и функционална и винаги пълна с разни неща.

Изабела като че ли винаги бе облечена подходящо за поход. *Или за бягство?* Тази мисъл бе изниквала в главата му неведнъж през изминалия месец.

Той беше сигурен, че тя има някакъв талант, свързан със силна интуиция, макар че не изглеждаше склонна да обсъжда точното естество на способностите си. Нейно право. И тя не го разпитваше за таланта му. Освен това, Изабела нямаше нищо против да работи в агенция за разследвания, специализирана в паранормалното. Всъщност тя се държеше, сякаш има известен опит в това отношение. Това не бе изненада за него. Много хора със силна интуиция рано или късно започваха работа в охранителния бизнес или в агенции за разследвания. Ако не се насочеха към такава кариера, в някои случаи те ставаха психоаналитици или ясновидци в пътуващи панаири.

Когато в разговора им Фалън изтъкна, че „Джоунс и Джоунс“ е тясно свързана с организация, отдадена на изследването на паранормалното, Изабела просто сви рамене и го информира, че всеки офис, дори и принадлежащ на детектив с паранормални способности, се нуждае от здравомислещ и ефективен офис мениджър.

„Очевидно е, че имаш мания да държиш всичко под контрол — бе казала тя. — Но смятам, че си даваш сметка, че е дошло време да се научиш да подреждаш приоритетите си и да делегираш отговорности. Трябва да посветиш таланта си на разследванията, а не на рутинното функциониране на офиса.“

Той нямаше ясен спомен за това как точно я беше наел на работа. Вярно, че от известно време обмисляше идеята да потърси някого, който да му помага с купищата книжа, книги, компютърни разпечатки, с които бе пълен малкият му офис. Дори мисълта да има някого наоколо, който да се грижи да не му свършва кафето, бе станала все по-блазнеща. Но той не беше стигнал дотам да пусне обява, че си търси асистент. Освен всичко, нямаше никаква идея къде да пусне обява, така че да намери точно асистента, от когото се нуждаеше.

Но Изабела взе нещата в свои ръце. Тя напусна работата си като сервитьорка в кафенето отсреща, влезе в офиса на „Джоунс и Джоунс“ и съобщи, че тя е новата му асистентка.

Преобразяването на главния офис на „Джоунс и Джоунс“ на западното крайбрежие се осъществи за брое дни. Там, където бе господствал организираният хаос, сега царяха порядък и ефективност. Изабела бе успяла и да опразни задръстената до краен предел малка кухничка на офиса.

Единственият проблем в това положение, поне според Фалън, беше, че след като вече бе постигнала първоначалните си цели, сега Изабела искаше да се занимава с истински разследвания.

— Норма е готова да ни плати за отделеното време — продължи Изабела. — Къщата е само на няколко километра оттук. Защо не ме пуснеш да я проверя?

— Няма какво да се проверява — настоя Фалън. — Норма отскоро продава имоти тук. Бързо ще разбере, че не може да продаде старото имение на Зандър не заради слуховете, а защото къщата е на повече от сто години. Всеки потенциален купувач, който отиде на

оглед, веднага ще осъзнае, че би било истински кошмар да се преустрои и модернизира къщата.

— Според Норма, слуховете за призраци в къщата провалят продажбата. Убедена е, че ако може да пусне обява, че къщата е проверена от истинска агенция за парапсихични разследвания, която не е открила никакви духове, ще може бързо да я продаде.

— Това е майтап, не е истински случай. Би се отразил зле на имиджа на „Джоунс и Джоунс“.

— „Джоунс и Джоунс“ функционира толкова прикрито, че няма никакъв имидж — отвърна Изабела със сладка увереност. — Защо да не изкараме тези лесни пари? Ще прекарам един следобед в къщата и ще напиша доклад за Норма, че всички духове са прогонени. Тя ще ни напише чек и с това всичко ще приключи.

— „Джоунс и Джоунс“ работи основно за „Аркейн“ — изтъкна Фалън. — Получаваме огромен брой поръчки от членовете на Обществото. Нямаме нужда да се занимаваме с търсене на призраци. А в редките случаи, когато поемаме подобни задачи, ги възлагаме на някого от агентите ни на хонорар, които нямат нищо против такава работа.

— Офисът на Норма е в Уилоу Крийк. Според нея къщата на Зандър е на пет километра оттам, някъде на носа. В радиус от почти сто и петдесет километра няма други агенти на „Джоунс и Джоунс“. Ние сме единствените, към които тя може да се обърне.

— Забрави за това — отсече Фалън. — Трябваш ми тук.

— Това ще отнеме само един следобед. Мисля, че е необходимо да разработим нови източници на приходи.

Той не беше отворил сетивата си, но въпреки това интуицията му реагира точно като компютъра му, когато получише нови данни — издаде предупредителен сигнал.

— Ти беше сервитьорка, преди да дойдеш на работа тук — рече той замислено. — Не ми казвай, че си научила термина източници на приходи, докато си сервираше кафе.

Тя не обърна внимание на тази забележка.

— Ти сам каза, че Управителният съвет — или каквото там ръководи „Аркейн“ — започва да се оплаква от разходите по последните операции срещу конспиративната организация „Нощни сенки“, която преследваш от известно време. Би било съвсем разумно

„Джоунс и Джоунс“ да намери други доходи, в случай че Съветът разпореди бюджетни ограничения.

— Съветът може да си мърмори колкото иска. Зак е Магистърът на Обществото и той разбира колко голям е залогът. Той ще се погрижи да получи финансирането, от което се нуждая.

— Чудесно — Изабела му отправи ослепителната си усмивка. — Тогава ще взема хонорара от Норма Сполдинг като комисиона за работата си. Парите няма да ми дойдат зле, като се има предвид каква мизерна заплата ми даваш.

Той се чувстваше като елен, озовал се пред фаровете на кола, когато видеше усмихнатото ѝ лице. Усмивката ѝ беше много по-опасно оръжие от повечето, които познаваше. Fino настроеният му мозък сякаш даваше накъсо, когато лицето ѝ грейваше срещу него така, както грееше сега.

— Ти си тази, която определи заплата си — отвърна той, давайки си сметка, че се улавя за сламка. — Щом си искала повече пари, защо не ми каза?

— Защото работата ми трябваше — отвърна тя спокойно. — Не желяех да те плаша, като поискам парите, които наистина заслужавам.

— Не се плаша толкова лесно.

— Шегуваш ли се? — засмя се тя. — Трябваше да видиш изражението си, когато пристигнаха новото бюро и столът.

— Дори и да съм направил гримаса, тя не е била заради цената на проклетите мебели.

— Знам — тонът ѝ се смекчи. — Беше заради шока, че ще трябва да споделяш работното си пространство с мен. Разбирам.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Свикнал си да бъдеш сам. Вероятно вече си успял да си внушиш, че се нуждаеш от самота, за да вършиш работата си. И това е вярно в известна степен. Но не ти трябва чак толкова много самота, колкото си мислиш. Изградил си крепост около себе си. Това не е добре.

— Сега пък ме анализираш? Със сигурност не съм те наел, за да правиш това.

— Прав си. Не ми плащаш достатъчно, за да върша подобна работа. Имаш ли представа каква е тарифата на час за психоаналитик в наши дни? А освен това е истински късмет човек да открие

психоаналитик, който разбира хората с паранормални способности като нас. Повечето уважавани психоаналитици биха ти хвърлили един поглед и биха заключили, че си луд.

Той застина неподвижно.

— О, за бога! — скастри го Изабела и направи физиономия. — Не ме гледай така. Не си луд. Дори не си близо до лудостта. Не бих работила за теб, ако смятах, че си. Сега да се върнем на случая с къщата на Зандър.

Той издиша бавно.

— Добре. Ти поемаш случая, ти вземаш комисионата. Но не му отделяй твърде много време. Както ти казах, не ти плащам да гониш призраци.

— Ясно — тя се изправи и взе жълтия си дъждобран от закачалката от ковано желязо. — Норма ми каза, че къщата се отваря с код. Даде ми го. Сега ще отида до имението, ще огледам и ще обявя, че няма никакви призраци.

— Приятно прекарване.

Изабела излетя през вратата, отнасяйки със себе си светлината и енергията, които изпълваха офиса. Той дълго се визира в затворената врата.

Трябваш ми тук в офиса. Трябваш ми.

Той се вслуша в леките ѝ стъпки по стълбите. След малко се изправи и отиде до прозореца. Изабела се появи на улицата. Спря за момент, за да отвори чадъра си, и после забърза по виещата се главна улица на Скаргил Коув към „Съкровищата на Туми“. Витрината на Туми бе отрупана с множество предмети, свързани с Ню Ейдж, разни метафизични инструменти, звънци, карти таро, кристали и екзотични масла.

Вместо да се качи по външните стълби до апартамента над магазина, в който живееше под наем, Изабела изчезна отзад. Малко покъсно се появи зад кормилото на малък жълто-бял „Мини Купър“. Беше купила колата от Бъд Ийгър, собственика на единствената бензиностанция и автосервиз в Скаргил Коув. Никой не знаеше откъде Ийгър се бе сдобил с колата. Но в градчето никой не задаваше такива въпроси. Фалън се подпря с една ръка на перваза на прозореца и видя как Изабела се отправя по пътя, който водеше към старото междуградско шосе.

Тя не бе пристигнала в Скаргил Коув с кола. Беше се появила като с магия, късно през нощта, носейки само раницата си. Това не бе необичайно за Скаргил Коув. Малката общност открай време беше като магнит за скитници и неудачници, както и за хора, които не можеха да намерят мястото си в обществото. Но повечето хора след време си тръгваха. Скаргил Коув не беше за всеки. Имаше нещо в енергията на това място, мислеше си Фалън.

Силната аура, която искреше около Изабела Валдес, бе предизвикала много алармени сигнали в главата му. Той не вярваше в съвпаденията. Появата на друг силен талант в градчето и това, че тя бе започнала работа точно в кафенето срещу офиса му, му се беше сторило много подозрително. Фактът, че бе като заслепен от внезапното и силно физическо привличане, което изпитваше, беше още по-смущаващ. Той не можеше да обясни това усещане с напомнянето, че от прекалено дълго време живее сам.

Първата му мисъл беше, че Изабела е изпратена от „Нощни сенки“. Когато опита да я проучи в интернет, откри една съвсем проста и ясна биография, която в неговите очи само засили мистериозността ѝ. Никой нямаше толкова чиста и безупречна биография. Според оскъдните налични данни, тя беше отгледана извън Обществото от самотна майка, починала по време на втората година на Изабела в колежа. Баща ѝ бе загинал в катастрофа малко преди раждането ѝ. Нямаше братя или сестри, нито някакви близки роднини. Преди появата си в Скаргил Коув тя бе изкарвала прехраната си с поредица от непрестижни работи, за които не се вземаха отпечатьци от пръстите, които да влязат в държавните или корпоративни бази данни.

Нетърпелив да научи отговорите на въпросите си, както и да се увери, че Изабела не е човек на „Нощни сенки“, той извика чак от Хаваите Грейс и Лутър — най-добрите си агенти, които разчитаха аури, за да я проверят. Те не откриха следи от формулата в енергийното поле на Изабела. Присъдата на Грейс беше, че най-новата жителка на градчето е просто поредната изгубена душа, която е намерила пътя към малката общност, закриляща изгубените души.

Но Фалън знаеше, че историята на Изабела не е толкова проста. Рано или късно той щеше да я научи. Засега си оставаше с въпросите.

И с необяснимата нужда да държи Изабела наблизо и да я пази.

2.

Старата къща на Зандър отговаряше точно на класическия образ на къща, обитавана от духове, реши Изабела. Триетажната каменна постройка от началото на двайсети век се извисяваше като огромно мрачно чудовище на скалите над пустия плаж.

Изабела паркира колата си на алеята и огледа обруленото от годините имение. Все още не бе сигурна защо се бе почувствала длъжна да поеме случая. Фалън беше прав. „Джоунс и Джоунс“ се занимаваха с истински парапсихични разследвания. Агенцията си имаше достатъчно работа покрай сблъсъците със странната конспирация „Нощни сенки“, която бе обсебила вниманието на Фалън, както и покрай рутинните задачи, възлагани от членове на „Аркейн“. Не се нуждаеха от преследване на духове и призраци.

Но интуицията ѝ се беше обадила след разговора по телефона с Норма Сполдинг. Познатата тръпка на предчувствието и необходимостта да открие онова, което бе скрито, ставаше все по-силна през изминалите двайсет и четири часа. Сега, като гледаше старата къща, тя осъзна, че вътре има нещо важно, нещо, което трябваше да бъде намерено.

Нервите ѝ потрепнаха от напрежение. Тя превключи на паранормалните си сетива. Къщата беше обвита от крещяща студена мъгла. Ледени кристали проблясваха в мъглата.

Паранормалната светлина, която се вихреше около имението, бе много различна от мъглата, която Изабела бе забелязала в Скаргил Коув преди месец, когато пристигна пеша в градчето късно в една дъждовна вечер. Шофьорът на камиона, който я бе взел на стоп край Пойнт Арина, я закара на север до магистрала 1, след Мендосино, и я остави на една бензиностанция. Тя измина пеш останалото разстояние до Скаргил Коув, следвайки слабото сияние на енергията.

Беше се оказало дълго пътуване, но колкото повече приближаваше градчето, сгущено в забравения малък залив, толкова по-рядка ставаше

странната мъгла. Тя ѝ показваше, че се движи в правилната посока. Чак след полунощ Изабела стигна до центъра на градчето.

То беше обвито в другата мъгла, влажната сива мъгла, която се стелеше откъм океана. Всички прозорци, освен един-единствен, бяха тъмни. Единственият светещ прозорец беше на втория етаж на една сграда точно срещу кафенето. През прозореца се долавяше сиянието на включен компютърен екран. Паранормалната мъгла, която обвиваше горния етаж на сградата, бе пропита със сила и горещина. Това беше място, изпълнено с тайни.

Тя се приближи и насочи фенерчето си към табелката на вратата „Джоунс и Джоунс“.

Изключи фенера и остана в мъглата дълго време, чудейки се дали да почука. Преди да реши какво да прави, един слаб, кокалест мъж се приближи с бърза крачка към нея откъм сенките на една тясна уличка. Той не носеше фенер, но се движеше, сякаш няма проблем да вижда в тъмното. Косата и брадата му бяха дълги и неподдържани. Носеше дебело черно палто и туристически обувки. Всичко у него напомняше за бездомник, но палтото и обувките бяха изненадващо нови.

Сетивата ѝ още бяха отворени. Изабела видя, че мъжът е обвит в гъста мъгла, но не долови никаква заплаха.

— Нова си т-тук — каза мъжът. Говореше дрезгаво и с леко заекване, сякаш бе отвикнал да приказва. — Ще ти т-трябва странноприемницата. Имат свободна стая. Ела с м-мен. Ще те заведе.

— Благодаря.

Тя му позволи да я заведе в тъмната странноприемница. Изабела позвъни на вратата. Вътре светна една лампа в преддверието и след малко две жени, около петдесет и пет годишни и облечени в халати и чехли, отвориха вратата. Те се усмихнаха, когато видяха Изабела, която стоеше на верандата.

— Разбира се, че имаме стая — каза едната жена.

— Януари е — поясни втората. — Рядко имаме гости по това време на годината. Хайде, влезте.

Изабела се обърна да благодари на непознатия с дългото черно палто, но той беше изчезнал.

— Нещо не е наред ли? — попита първата жена, като пристъпи настрана, за да направи път на новопристигналата.

— Имаше един човек — обясни Изабела. — Той ме доведе тук.

— О, сигурно е бил Уокър. Той е, така да се каже, нощният пазач на града. Аз съм Вайълет между впрочем. Това е Пати. Качете се горе и ще ви покажа стаята. Сигурно сте ужасно уморена.

— Не трябва ли да ме регистрирате? — попита Изабела.

— Не си падаме по формалностите тук, в Скаргил Коув — обясни Пати. — Можете да се регистрирате сутринта.

Половин час по-късно Изабела се беше мушнала в удобното легло и лежеше, увита с топлата завивка. За пръв път от седмици спа непробудно цялата нощ.

На следващия ден никой не се сети да ѝ иска документите, за да я регистрира като гост на странноприемницата. Тя плати в брой за една седмица и после, както я посъветва Пати, отиде да си потърси работа в кафенето. Мардж Фулър, собственичката на малкото кафене, веднага я нае да сервира и да помага в кухнята. И тук нямаше досадни документи и данъчни формуляри за попълване. Изабела разбра, че Скаргил Коув е точното място за нея.

Фалън Джоунс влезе в кафенето същата сутрин и седна на бара, за да си поръча кафе. Когато тя се появи от кухнята, го видя да говори с Мардж Фулър. Усети как силна тръпка премина през тялото ѝ и запали всичките ѝ сетива.

Всичко у Фалън излъчваше сила и власт. Той носеше яростната енергия като тъмно наметало, но нещо в атмосферата около него ѝ подсказа, че мъжът е на ръба на изтощението.

Някаква мрачна, леденостудена треска гореше във Фалън Джоунс. Когато отвореше сетивата си, тя виждаше ледниковата горещина в очите му. Паранормалната мъгла, която се стелеше около него, беше знак за дълбоки тайни и мистерии.

Той притежаваше строгото, непоколебимо лице на човек, който живее живота си по своите собствени правила. Беше едър, висок, широкоплещест и здрав като скала. Никога не се бе чувствала привлечена от физически превъзхождащи я мъже. Тя беше висока метър и шейсет и винаги предпочиташе мъже, които не се извисяват твърде много над нея. Обикновено, когато беше край някого с ръста на Фалън, инстинктивно се отдалечаваше и спазваше известна дистанция между себе си и човека, който можеше да я победи с една ръка.

Но с Фалън не изпитваше ни най-малко обичайната си предпазливост. Вместо това, с удивление откри, че когато е близо до

него, изпитва странно чувствено женско безразсъдство. Част от нея искаше да го предизвика, може би заради самоконтрола, който се излъчваше на вълни от него. Тя долавяше, че страховитият му самоконтрол е неговият начин да се справи със също толкова страховития му талант.

По всичко изглеждаше, че той води скромен, почти аскетичен живот, но тя беше сигурна, че той не е монах. Точно под повърхността му гореше истински ад. Въпреки начина, по който Фалън възбуждаше и нормалните, и парапсихичните й сетива, старите й навици все пак надделяваха. Тя трябваше да разбере какво всъщност подхранваше този вулкан, преди да се хвърли в огньовете му.

Прогони мислите за Фалън Джоунс и продължи да седи мълчаливо зад волана, като изучаваше имението на Зандър през обливането от дъжда предно стъкло. Ако някога беше имало градини около къщата, те отдавна бяха станали жертва на океанските бури. Почернелите от мръсотия прозорци със сигурност не пропускаха много светлина дори и в слънчеви дни.

Фалън имаше право. И да обявеше, че в къщата на Зандър няма никакви призраци, това вероятно нямаше да бъде достатъчно някой да реши да даде парите си за тази огромна бездънна яма. Но вече бе обещала да свърши работата. Беше уверила Норма Сполдинг, че „Джоунс и Джоунс“ ще поемат случая.

Тя изключи другите си сетива, отвори вратата на колата, метна раницата си на рамо и вдигна чадъра си. Силният повей на вятъра запрати дъжда право в лицето ѝ.

Придвижи се с мъка по алеята и изкачи напуканите стъпала. Когато стигна до подслона на широката веранда, сгъна чадъра си и набра кода на кутията, в която стоеше ключът. Той падна в облечената ѝ в ръкавица ръка.

Вратата се отвори с подobaващо зловещо изскърцване на ръждясалите панти. Изабела пристъпи в сенчестото антре и извади малкото фенерче от раницата си. Норма я беше предупредила, че електричеството на къщата е прекъснато от десетилетия.

Подпря капещия чадър в един ъгъл и отново отвори паранормалните си сетива. Като се имаше предвид какво количество енергия обгръщаше старата къща, Изабела очакваше да открие вътре нещо интересно: изгубено завещание или плик, пълен с отдавна

забравени акции. Може би дори няколко ценни бижута. Но видът на блестящата река от тъмна обсидианова мъгла, която течеше с грохот из къщата, я свари напълно неподготвена. Късове черен лед блестяха с флуоресцентни отблясъци в тази мъгла.

Изабела се овладя, пое си дълбоко дъх и последва ужасяващото сияние по сенчестия коридор. Мъглата изчезваше под една врата. Младата жена отвори вратата и погледна каменните стъпала, които се спускаха надолу. Ужасно море от енергия заливаше мазето.

Бързо се върна в антрето, грабна чадъра си и излезе навън. Отвори телефона, който Фалън ѝ бе дал в първия ден, когато започна работа при него. Телефонният указател беше съвсем кратък. Имаше само един записан номер.

Фалън вдигна по средата на първото иззвъняване.

— Какъв е проблемът, по дяволите? Спука гума? Свърши ти бензинът? Знаех, че не трябва да те пускам да шофираш в това време.

— Имам нужда от подкрепление.

— Хм. Не ми казвай, че си намерила духове.

— Тук има нещо, което трябва да бъде открито — обясни тя. —
Още не съм сигурна какво е, но мисля, че няма да е нещо хубаво.

— Какво те кара да мислиш така?

— Свързано е с мазето.

3.

Изчака го в колата, със заключени врати и готова да запали двигателя. При необходимост можеше да потегли за секунди, за да се спаси. Но никой не изскочи навън с брадва. Къщата се извисяваше — мрачна и пропита от зловеща енергия.

Пулсът ѝ препускаше толкова бързо, че косъмчетата на тила ѝ останаха настръхнали чак докато на алеята не се появи черният джип на Фалън. Изабела погледна часовника си. Фалън бе пристигнал за по-малко от десет минути въпреки проливния дъжд и тесния виещ се път.

Той слезе от голямата кола и се приближи до нейната. Качулката на черното му яке бе нахлупена над лицето и отчасти скриваше чертите му, но Изабела видя, че той е още по-мрачен от обикновено, а когато отвори сетивата си, долови горещината в очите му.

Тя отвори вратата си и се измъкна иззад волана, като отново се засуети с раницата и чадъра си. Фалън взе чадъра от ръката ѝ, отвори го бързо и го задържа така, че да я предпази от дъжда, докато тя наместваше раницата си.

— Даваш ли си сметка, че агенти, които се стряскат от къща с призраци, не създават добро име на „Джоунс и Джоунс“? — отбеляза той.

— Някога гледал ли си някой филм на ужасите? — попита тя. — От онези, в които прекалено глупавата за да оцелее блондинка, слиза в мазето и там някой маскиран сериен убиец я накълцва на парчета?

— Не мисля, че съм гледал.

Двамата се отправиха към каменните стъпала. Сега, когато Фалън държеше чадъра и я пазеше от вятъра с едрото си тяло, ѝ беше много по-лесно да стигне до верандата. Явно едрите хора си имаха някои предимства, отбеляза си тя.

— Добре, да кажем, че не исках да се озова в ролята на наперената руса тийнейджърка.

— Ти не си руса — изтъкна той. — И не си тийнейджърка.

— Но поне съм наперена, а?

Джоунс обмисли казаното.

— Не мисля, че това е точната дума.

— Някой някога казвал ли ти е, че възприемаш думите прекалено буквално, шефе?

— Да. Обикновено по същото време, когато ми казват, че нямам чувство за хумор.

— Глупости. Разбира се, че имаш чувство за хумор.

— Така ли? — той изглеждаше искрено изненадан от твърдението ѝ.

— Просто е малко странно, но имаш.

— Също като таланта ми — каза с равен тон той.

— Също като таланта ти — съгласи се тя. — Не че аз самата съм особено нормална. Сигурно затова работя за „Джоунс и Джоунс“.

Тя отвори вратата. Фалън сгъна чадъра и за кратко остана на място, без да говори, изучавайки тъмното антре. Изабела долови енергията, която се раздвижи в атмосферата, и разбра, че той е задействал таланта си. Тя направи същото. Отново видя ледената мъгла, която пулсираше и кипеше наоколо.

— Какво виждаш? — попита Фалън.

— Много енергия, която е пропита с някаква много тъмна ултра светлина. Изглежда като мъгла.

— Хммм.

— Трудно ми е да го обясня. Мога само да кажа, че когато отворя сетивата си, виждам остатъците от енергията на хора, които са имали някакви тайни. През повечето време не обръщам внимание на това, защото всеки има тайни. Но от време на време долавям някакви течения, които ми подсказват, че има тайна, която трябва да бъде разкрита. И преди да попиташ, ще ти кажа, че не мога да обясня как става. Както се казва, усещам го, когато го видя.

Той кимна, доволен от обяснението ѝ.

— Ти притежаваш талант на търсач.

— Да.

— Имаш ли представа какво ти казва мъглата тук?

— Не — пак я връхлетя усещането, че ще открие нещо. — Но както ти казах, отговорът е в мазето и не мисля, че е нещо хубаво.

— Струва ми се, че къщата е празна.

— И аз мисля така — това винаги се усеща, помисли си тя. Празните къщи излъчваха свои собствени, уникални вибрации. — Но нещо не е наред.

— Хайде да огледаме мазето — предложи Фалън.

— Добре — тя извади фенерчето си и отново го включи. — Електричеството е прекъснато.

— Можеше да се очаква.

Той пристъпи в антрето и бръкна под якето си. Изабела се стресна, когато видя, че в ръката му се появи пистолет.

— О! Донесъл си оръжие.

— Доста ме изнерви, когато се обади и каза, че имаш нужда от подкрепление.

— Аха. Извинявай. Не мисля, че има непосредствена заплаха. Както каза, къщата изглежда празна. Но мразя да се оправям с трупове сама.

— Това ли очакваш?

— Виждала съм такава мъгла и преди.

Тя го последва по коридора с широко отворени сетива.

Той извади фенерче от джоба на якето си и го включи.

— Накъде?

— Забравих, че не виждаш енергията — посочи му с лъча на фенера си. — Завий наляво. Вратата към мазето е в средата на коридора.

Той погледна дъските на пода.

— Много следи от стъпки има в прахоляка.

— Не забравяй, че Норма Сполдинг е идвала тук. Тя каза, че имало следи от скитници, които се приютявали в къщата от време на време.

— Сигурно това е предизвикало слуховете, че в къщата има призраци.

Той спря пред вратата на мазето.

— Тази ли е?

— Да.

Фалън отвори вратата. И двамата огледаха бетонните стъпала.

— Все още ми се струва, че няма никой — вметна Джоунс.

Изабела се приближи до вратата и се вгледа в студената светлина, която се виеше и губеше в мазето. Напрежението, което бе

опънало нервите ѝ докрай, сега се засили още повече.

— Трябва да открием долу онова нещо, което чака да бъде намерено — каза тя и се дръпна. — По дяволите! Мразя тази част.

Той се загледа надолу.

— Интересно.

Тя рязко вдигна поглед към него.

— Кое?

— Дървен под.

— И какво?

— Изглежда нов.

— Може някой от предишните собственици да е ремонтирал мазето — предположи тя.

— Набързо проверих информацията за този имот, след като ти потегли от офиса. Никой не е живял в тази къща от над четирийсет години. А този под е поставен съвсем скоро.

— Добре, няма да оспорвам това — Изабела опита да пренебрегне факта, че бе започнала да трепери. — Добрата новина е, че не виждам никакви трупове долу.

— Изчакай тук. Аз ще отида да огледам.

— Не. Ще дойда с теб.

Той я погледна.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш?

Не за пръв път вървеше по следите на такава мъгла чак до лошия край.

— Когато стигна толкова далеч, трябва да науча отговорите.

Фалън я изненада с една от редките си усмивки.

— И с мен е така.

— Значи си приличаме — заяви тя спокойно.

За момент той сякаш се изненада от коментара ѝ, сякаш никога не му беше хрумвало, че може да има нещо общо между него и друго човешко същество. Но не каза нищо.

Тя го последва по стъпалата. Когато стигнаха долу, двамата се озоваха потънали до коленете в мъглата. Паранормалният студ пронизваше чак костите им и дори Фалън го усети.

— Права си — каза той. — Тук има много лоша енергия.

Изабела огледа ледниковата вихрушка в средата на стаята.

— Мисля, че най-ужасното идва изпод дъските на пода.

Той обходи тъмното помещение с лъча на фенерчето си.

— А шкафът в ъгъла?

Тя огледа старомодния дървен гардероб. Вратите му бяха затворени, но около него трептеше много мъгла.

— Определено има нещо вътре — каза тя. — Но е нещо различно от онова, което излиза изпод дъските.

Фалън отново обходи стаята с лъча на фенера.

— Тук не е прашно. Някой поддържа тази стая чиста.

Тя подуши въздуха.

— Мирише на някакъв силен препарат или дезинфектант. По дяволите, знаех си. Ще се окаже точно от историите с труп в мазето.

— Май така се очертава — погледна я. — Доколкото разбирам, не ти е за пръв път.

— Не. За нещастие, с този мой талант от време на време попадам на такива ситуации. Явно върви в комплект със способностите ми. Кога ще се обадим на полицията?

— Веднага щом се убедим със сигурност, че има какво да им покажем — отвърна Фалън. — Без твърди доказателства само ще си навлечем проблеми.

— Да, предполагам, че шефът на „Джоунс и Джоунс“ не може просто да се обади на полицията и да им каже, че един от агентите е имал видение, подсказващо наличието на трупове в къщата на Зандър.

— Правоохранителните органи не са склонни да приемат присърце твърденията на хората, че имат паранормални способности. Не мога да ги виня. Има толкова много измамници, представящи се за ясновидци и екстрасенси. Те са причината за недоверието към парапсихичните разследвания.

— Знам.

— Първо ще проверя гардероба — той тръгна към ъгъла.

— Фалън! Чакай.

Мъжът спря и се обърна към нея.

— Чуваш ли тиктакане на часовник? — попита тя.

Той замълча. И двамата се вслушаха в отчетливото тиктакане на старинен часовник.

— Идва откъм гардероба — установи Фалън. — Не го чух преди малко. Сега започна да тиктака.

— Звучи като часовника на бюрото ти в офиса — каза Изабела.
— Старият, за който ми каза, че е от викторианската епоха.

— Да. Точно така.

Той отвори вратата на гардероба и насочи фенерчето към вътрешността му. Изабела затаи дъх, почти в очакване отвътре да изпадне труп.

Но единственият предмет, който се видя, бе голям настолен часовник с пищни орнаменти. Беше поставен върху един рафт. Лъчът на фенерчето отскочи от месинговото махало и позлатените детайли.

Изабела застина неподвижно.

— Моля те, не ми казвай, че ще трябва да решим дали да срежем синята или червената жичка.

— Не — Фалън огледа часовника и вътрешността на гардероба.
— Няма жички. Не е свързан към нещо. Просто часовник. И изглежда викториански, точно като моя.

— Старинните часовници като този трябва да се навиват всяка седмица. Фактът, че работи, показва, че някой редовно идва тук долу.

— Но ние не го чухме да тиктака, когато слязохме в мазето — отбеляза Фалън. Насочи светлината към задната страна на часовника, видимо заинтригуван. — Дяволите да ме вземат. Това е едно от изобретенията на госпожа Брайдуел. Виждам алхимичния символ, който тя е използвала за свой подпис. Как ли се е озовала тази вещ тук?

— Коя е госпожа Брайдуел? Няма значение, ще ми обясниш по-късно. Защо е започнал да тиктака?

— Нашето присъствие го е активирало. Кое то в крайна сметка го превръща във вариант на сценария с червената и синята жичка — той бързо пристъпи към нея и стисна ръката ѝ в голямата си силна длан. — Излизаме. Бързо.

— Какво ще стане'?

— Нямам представа. Но няма да бъде нещо хубаво.

Когато стигнаха до най-долното стъпало, фенерчетата им изгаснаха и мазето потъна в мрак. Слабото сияние откъм вратата бързо избледня.

— Какво става? — попита Изабела тихо.

— Часовникът — Фалън я дръпна да спре по средата на стъпалата и сниши глас. — Той предизвиква това. Генерира някаква

енергия, която изяжда цялата светлина в къщата. Изпълва това място с мрак.

Безпощадното тиктакане продължаваше.

— Нищо не разбирам, но съм съгласна, че трябва да се махнем оттук.

— Прекалено е късно — прошепна Фалън, почти допрял устни до ухото ѝ. — Ще слезем обратно долу. Дръж се за парапета. Ако паднеш по тези стъпала, може да си счупиш врата.

Тя сграбчи металния парапет и започна предпазливо да плъзга крак, за да открие къде е ръбът на всяко стъпало. Едновременно с това отвори сетивата си още малко. Мъглата не осветяваше предметите като нормалната светлина, но кипящата психична енергия се вихреше в центъра на пространството и тъмната светлина около гардероба сега се виждаше съвсем ясно. Това сияние ѝ помагаше да се ориентира в помещението.

Изабела долови, че Фалън също отваря сетивата си, и се зачуди как му изглежда мазето на него. Той пристъпваше със забележителна увереност по стъпалата. Хрумна ѝ, че благодарение на необикновените си способности вероятно си е създал съвсем ясен мислен образ на заобикалящото ги помещение.

— Защо се връщаме обратно? — попита го почти без глас.

— Защото вече не сме сами в къщата.

Дъските на пода изскърцаха над главите им. Фалън беше прав. Къщата вече не излъчваше вибрациите, че е празна.

— Нещо ми подсказва, че това не са потенциални купувачи — каза ѝ той.

— Но и горе е тъмно. Забелязах го през вратата. Горе е пълен мрак. Как се ориентира този, който е влязъл?

— Сигурно има специален талант.

Фалън навярно бе обърнал глава към нея, защото тя долови тъмната горещина в очите му.

— Ти виждаш ли в тъмното? — прошепна тя.

— Сред предците ми има безброй ловци. Умението да виждаме на тъмно явно се предава с гените ни. Каквото и да става, пази тишина. Аз ще се оправям с това.

Стигнаха до най-долното стъпало. Фалън я преведе през морето от студена енергия и после я накара да спре. Пълният мрак действаше

дезориентиращо, но когато протегна ръка, Изабела осъзна, че се намират под стълбището.

Двамата се вслушаха в стъпките над главите си. Широките уверени крачки определено бяха мъжки, реши Изабела. Който и да беше, се движеше като човек, който вижда добре в тъмното.

Непознатият сега вървеше по коридора към вратата на мазето. След миг тя долови присъствие до вратата в горния край на стълбището. От начина, по който Фалън застина съвсем неподвижно, Изабела отгатна, че и той е доловил появата.

Мъжът заслиза по стълбите.

— Добре дошли в малката ми игра — каза той. Нездрава веселост отекна в думите му. — Никога не съм използвал местни играчи. Прекалено е рисковано. Но когато чух, че онази глупачка, новата агентка по недвижими имоти, е наела агенция да направи разследване и да прочисти старата къща на Зандър от духове, разбрах, че ще се наложи да променя правилата за този кръг на играта.

Ловецът спря по средата на пътя.

— Но пък вие не сте точно местни, нали? Офисът на „Джоунс и Джоунс“ е в Скаргил Коув. Така че не нарушавам правилата чак толкова много в крайна сметка. Да видим, скрили сте се или под стъпалата, или зад гардероба. Няма друго място за криене в тази стая. Така търсенето не се усложнява. Ще проверя първо зад гардероба.

Изабела усети внезапното раздвижване на ловеца по стълбите. В първия момент помисли, че той се е втурнал към гардероба. Но в следващия миг чу шумното тупване на пода точно пред нея. Ловецът беше прескочил парапета.

— Заблудих ви — заяви щастливо нападателят. — Избрах стъпалата. Печеля бонус точки. Казвам се Нощния човек между другото. Представете си, че съм аватар.

Две очи, нагорещени от лудост и психична енергия, горяха в мъглата на по-малко от два метра. Свръхестествената скорост, равновесие и ловкост, с които нападателят се беше придвижил, както и интензивната енергия в атмосферата, подсказаха на Изабела, че си имат работа с истински паранормален ловец.

— Така, така. Долавям енергия в атмосферата — каза Нощния човек. — Може би не сте пълни измамници.

— Не — отвърна Фалън. — Ние сме истински.

— От време на време попадам на играч, който има малко талант — каза Нощния човек. — Това придава свежест на играта. Слушайте какво, първо ще се оправя с теб, господин Частен детектив. Ще си запазя дамата, за да се позабавлявам с нея по-късно. След като двамата с теб приключим, ще я заведа горе и ще я пусна да бяга. Толкова е забавно да ги гледам как търсят врата или прозорец в тъмното.

— Откъде си взел часовника? — попита Фалън сякаш от чисто любопитство.

— Интересна вещ, нали? — засмя се ловецът. — Намерих го в един стар тунел под пода на тази стая преди няколко месеца. Проверях това място, за да се уверя, че е подходяща платформа за игрите ми. Вътрешните части на часовника бяха в много добро състояние, като се има предвид в каква влага бе стоял дълго време. Беше в някаква странна стъклена кутия. Почистих го и той заработи. Представете си колко се изненадах, когато открих какво може да прави.

— Генерира мрак — каза Фалън.

— Точно така — засмя се Нощния човек. — Трябва да ви кажа, че с него моята малка видеоигра на живо става още по-интересна за всички участници.

— А как се изключва? — попита Фалън, сякаш воден единствено от научен интерес.

— Сам спира след около три часа — обясни Нощния човек. — После трябва да бъде навит отново. Обаче той е чувствителен към движенията. Когато съм в настроение за игра, подбирам някоя дрогирана курва от улиците на Оукланд или Сан Франсиско и я водя тук. Навивам часовника, обяснявам ѝ правилата и я пускам на свобода в къщата. Играем, докато се отегча.

— А телата отиват под дъските на пода, нали? — попита Фалън.

— Отдолу има тунел. Сигурно стар канал за контрабанда. В тази част на брега е пълно с пещери.

Изабела не издържаше да мълчи повече.

— Трябва много да си се притеснил, когато си чул, че Норма Сполдинг е наела „Джоунс и Джоунс“ да провери това място — каза тя.

Злобните очи на ловеца се насочиха към нея.

— Опасявам се, че ще трябва да направя нещо с Норма. Не мога да ѝ позволя да продаде къщата, не и след като съм вложил толкова

усилия и творчество в играта си.

— Как ще обясниш факта, че и двамата сме изчезнали? — попита тя.

— Няма какво да обяснявам — отвърна нехайно Нощния човек. — Няма да намерят трупите ви. Ще откарам колите ви до някоя панорамна отбивка край пътя и ще ги оставя там. Никой няма да се претрепе да търси двама психо детективи от Скаргил Коув. Всички знаят, че градчето е пълно с луди и неудачници.

— Що за откачен неудачник ще си избере името Нощния човек за свой аватар? — попита Изабела. Беше сигурна, че е доловила тихата въздишка на Фалън, но не му обърна внимание. — Или не знаеш, че са викали Нощния човек на слугата, който е изпразвал нощните гърнета и е чистел помийните ями в Англия през осемнайсети век?

— Това е лъжа — гласът на Нощния човек премина в писклива ярост. — Сега се смееш, но почакай да започна да те обработвам с ножа си.

— О, тази вечер нови правила ли има? — обади се Фалън.

Изабела долови как енергията изригва в неестествения мрак. Чу задавено ахване и разбра, че идва откъм Нощния човек.

Убиецът нададе измъчен писък. Очите му станаха още погорещи, този път от ужас и в очакване на надвисналата смърт.

— Не — отрони се насилено от устните му. — Аз съм победителят. Винаги аз съм победителят. Не можеш да ми причиниш това. Това е моята игра.

Чу се тъпо тупване, когато тялото му се стовари върху пода. Горещата психична енергия избледня в очите му и после изчезна.

Часовникът продължи да тиктака във внезапната тишина, която се възцари в мазето.

— Фалън? — прошепна Изабела.

— Играта свърши — каза той. Очите му още горяха.

Тя усети, че той се измъкна изпод стълбите, и осъзна, че е коленичил до падналия мъж.

— Мъртъв ли е? — попита го.

— Не можех да го оставя жив — гласът на Фалън звучеше привидно спокоен, но под повърхността беше пропит от душевна умора. — Беше прекалено силен. Ловец. Ако полицаите бяха опитали

да го арестуват, той щеше да им се измъкне за не повече от пет минути и да изчезне.

— Не ме разбирай погрешно, изобщо не се оплаквам. Но какво ще правим сега? Няма как да обясним действието на този часовник на ченгетата.

— Няма да го обясняваме на полицията. Ще го вземем с нас. На тях не им трябва часовникът, за да открият телата и да разберат какво се е случвало тук.

Чу се шумолене и Изабела разбра, че Фалън претърсва дрехите на убиеца.

— Ще трябва да спрем този часовник, преди да поемем към Скаргил Коув — каза тя. — Той генерира прекалено силна енергия, достатъчна да изпълни цялата къща. Ти може и да виждаш в тъмното, но шофьорът на всяка кола, с която се разминаваш, ще бъде временно като сляп.

— Това е просто един проклет часовник — промърмори Фалън. — Трябва да има начин да се спре. Странните изобретения на госпожа Брайдуел винаги са включвали традиционни механични изпускателни отвори.

Младата жена потрепери.

— Нямам търпение да науча още за тази госпожа Брайдуел.

— По-късно ще ти разкажа. Работата е там, че ако оставим паранормалния аспект настрана, механизмът на часовника е много подобен на този, който стои в офиса ми.

Тя долови движението му, когато той се изправи на крака. Фалън прекоси странния мрак — една тъмна сянка, чийто силует се очертаваше на фона на зловещата мъгла. Чу се изскърцване на малки панти и после подрънкване. Тиктакането спря рязко.

Фенерчетата светнаха отново и лъчите им пронизаха тъмнината в мазето. На върха на стълбите входът отново се изпълни с нормалните сенки.

— Успя — каза Изабела.

— Което означава, че това е едно от оригиналните ѝ творения, а не някакъв нов вариант — рече Фалън. — Това е добра новина.

— Защо?

— Нямах желание да се заемам с издирването на съвременен изобретател, който е решил да създаде високотехнологична версия на

някое от творенията на Брайдуел. Оригиналите са достатъчно лоши. Сега въпросът е как часовникът се е озовал в тази къща. Но ще се занимаваме с това по-късно.

Той насочи фенерчето си към тялото на пода. Изабела огледа безжизнената фигура на Нощния човек. Лицето на убиеца бе застинало в маска на смъртта, изобразяваща неподправен ужас. Мъжът изглеждаше около трийсет и пет годишен, с пясъчноруса коса и гъвкаво тяло. Беше облечен в тъмнозелен работен панталон и риза в същия цвят. Логото на джоба на ризата принадлежеше на строителна фирма от Уилоу Крийк.

Изабела извърна поглед.

— Той каза, че намерил часовника в някаква пещера под това мазе.

Фалън обходи дъските на пода с лъча на фенерчето си.

— Преди да повикаме полицаите, искам да се уверя, че доказателствата са тук.

Тя насочи лъча на своето фенерче към една част от пода, която беше в сърцевината на вихрушката от енергия.

— Опитай на това място.

Той отиде до кръга светлина, очертан от фенера ѝ, наведе се и започна да опипва дъските с ръце, без да сваля ръкавиците си.

— Ето я. Тайната врата.

Тя отиде до него и видя как той отвори един широк квадрат от пода. Двамата насочиха фенерчетата си към тъмнината отдолу. Метална стълба се губеше в дълбините на черната яма. Изабела се наведе леко, опитвайки да огледа добре предмета в основата на стълбата.

— Какво е това? — попита тя.

— Прилича на труп в чувал — отвърна Фалън.

Младата жена бързо се изправи.

— Сега Норма Сполдинг никога няма да успее да продаде тази къща.

— Продажбите на имоти в тази част на Калифорния никога не са били лесни — Джоунс извади телефона си.

Изабела се прокашля.

— Само още нещо, преди да повикаш полицаите.

— Не се тревожи, ти няма да бъдеш тук, когато те пристигнат. Тръгваш си веднага.

— Добре, благодаря — тя издиша бавно. — Но има едно усложнение. Норма знае, че ѝ обещах лично да проверя къщата за призраци.

— За сведение на всички заинтересовани, включително и на Норма Сполдинг, аз съм изпитал интуитивно предчувствие за надвиснала катастрофа и съм решил лично да се заема с къщата на Зандър. Изпратил съм те да се върнеш в офиса още преди да открия труповете. Сега тръгвай. Махай се оттук.

— Добре — повтори тя. Обърна се и бързо заизкачва стъпалата. Когато стигна до вратата, спря и погледна към него. — Интуитивно предчувствие за надвиснала катастрофа?

— Нали се предполага, че съм екстрасенс, забрави ли?

— Да, вярно.

— Откъде изрови онзи факт за значението на фразата нощен човек!

— Може да се каже, че съм получила доста еkleктично образование.

— Домашно обучение?

— Да. Освен това чета много.

— Когато това свърши, може би ще е време да ми кажеш коя си и от какво се криеш — добави Фалън тихо.

— Не трябваше да се хващам на работа при детектив с паранормални способности, нали? Сама съм си виновна.

4.

— Още не сме открили никакви следи, господин Лукън — каза Джулиан Гарет. — Преобърнахме всеки камък във Финикс. Обаче сякаш тя изобщо не е съществувала, освен през краткото време, когато е работила в универсалния магазин.

— Мина почти месец, по дяволите! — изруга Макс Лукън.

— Знам, сър.

Макс стана от бюрото си и отиде до прозореца на офиса си. Разсеяно докосна пиедестала от черен гранит в съседство, върху който имаше бронзова статуетка на седнала котка. Съществото имаше златна обица на едното ухо.

Статуетката беше египетска. Както останалите уникални антични предмети, и тя беше оригинална. Беше създадена около 600 г. пр.Хр. Но Макс се интересуваше не от бронзовата епоха. Талантът на твореца по някакъв начин се беше втъкал в метала. След всички тези векове енергията във фигурата още му нашепваше.

— Как може една дребна жена с талант на търсач да изчезне от радарите толкова лесно? — попита той.

— И аз не мога да го проумея — отвърна Джулиан.

— Ролинс и Бърли още ли не са си възвърнали паметта?

— Не, сър. Мисля, че трябва да приемем, че никога няма да си спомнят какво е станало. Очевидно жената ги е поставила в някакво замаяно състояние. Знаят, че са я открили в магазина, но следващото нещо, което помнят и двамата, е как вървят и стигат до един ресторант на пет километра от мола.

Макс усети как косъмчетата на тила му настръхват. Знаеше, че това се дължи на липсващото парче от пъзела.

— Интересно как не ги е блъснала някоя кола, след като са вървели пеш в такъв унес през натоварения вечерен трафик на Финикс.

— И за това нямат никакво обяснение — призна Джулиан. — Със сигурност е трябвало да пресекат много улици, докато стигнат до ресторанта. Явно са имали дяволски късмет.

— Мисля, че има доста неща, които не знаем за тази жена и таланта ѝ — каза Макс. Не можеше да я вини. И той пазеше уникалните си способности в тайна. В очите на повечето хора той беше просто много, много добър в откриването на откраднати антични предмети и проектирането на системи за сигурност за музейни колекции. — Чудя се какво още е крила от нас, докато е била тук.

— Трябва да я намерим, сър.

— Знам — кимна Макс.

Той се загледа в слънчевите лъчи, които се отразяваха от яхтите в пристанището. „Лукън Протекшън Сървисис“ заемаше два етажа от блестяща нова офис сграда в едно от най-скъпите кътчета на калифорнийския Златен бряг. Не че клиентите му се впечатляваха от гледката или от изтънчения интериор на главния офис на компанията. Повечето колекционери, които се възползваха от услугите на фирмата му, бяха богати и пътуваха много. В повечето случаи притежаваха по няколко жилища на места, вариращи от Карибите до Ню Йорк и Париж. Трябваше много повече от красива гледка и скъп интериор, за да бъдат впечатлени. Въпреки това, помисли си Макс, не може да имаш бизнес като този и да го движиш от офис в някой мол. В света, в който работеше, имиджът имаше огромно значение.

Нещо ми убягва в тази история.

— Кажи ми пак какво се провали във Финикс?

Джулиан отново изреди подробностите, но сред тях нямаше нищо ново.

— Очевидно е забелязала моите хора, когато са я открили в онзи универсален магазин — заключи той. — От това, което успяхме да сглобим по-късно, тя е избягала по аварийното стълбище. Колата ѝ е изчезнала от паркинга на мола. По-късно е била намерена на паркинга пред спешното отделение на една болница. По всичко изглежда, че не се е връщала повече в мотела, където е била отседнала.

— С други думи, онзи ден е отишла на работа, готова да побегне, ако се наложи.

— Да, сър.

— Точно както побягна от „Лукън“, когато открихме онези файлове в компютъра ѝ.

— Да, сър.

— Много ѝ се удава да изчезва — Макс обмисля това известно време. — Някакви новини от Кейтлин Филипс?

— Не, сър, тя също е изчезнала — каза Джулиан.

Макс стисна по-силно ръба на гранитния пиедестал.

— Някой от Отдел А се е занимавал с продажби на паранормални оръжия в продължение на почти година, а сега две жени са изчезнали. Брокерът, осъществявал сделките с оръжията, беше застрелян, един опасен артефакт е изчезнал и една разузнавателна агенция ми диша във врата. Това не е добре за корпоративния имидж на „Лукън“, Гарет.

— Разбирам, сър. Повярвайте ми, работя по въпроса денонощно.

Макс се обърна с лице към него.

— Никой не се измъква безнаказано, след като е използвал ресурсите на компанията ми, за да търгува с оръжие на черния пазар.

— Точно така, сър.

— Намери жените и открий проклетия артефакт.

5.

Върху кофата за боклук на алеята зад кафенето имаше кутия от храна за вкъщи. Уокър я взе и доволен, установи, че пърженото пиле, картофеното пюре и грахът са още топли. Тази вечер имаше късмет.

Също като снощи, помисли си той. Имаше смътни спомени, че е извадил късмет и предната нощ, но не можеше да разчита на спомените си, когато се отнасяше до незначителни неща. Понякога се налагаше да впрегне целия си ум, за да остане фокусиран върху мисията си.

Той коленичи, облегна се на дървената стена на кафенето и методично изяде храната от кутията. Беше срамота, че хората изхвърлят храна, годна за консумация. Имаше толкова гладуващи деца по света, а някои хора тук изхвърляха чудесни за ядене неща — като пържено пиле и картофено пюре — всяка вечер. Същото ставаше и с кексчетата и кафето сутрин. Срамота.

Той дояде храната и се изправи. Върна се до кофата за боклук, вдигна капака и изхвърли празната кутия вътре.

Намести качулката на дългото си дебело палто така, че да предпази лицето си от дъжда, и възобнови патрулирането си. Напоследък напрежението в главата му се засилваше. Това не беше добре. Означаваше, че нещо лошо ще се случи.

Бе открил топлото непромокаемо палто и ботушите, оставени върху друга кофа за боклук в Скаргил Коув. Беше сигурен, че онази кофа се намираше точно зад офиса на частния детектив.

Частният детектив беше важен за Скаргил Коув, но Уокър не беше сигурен защо, във всеки случай още не. Той просто знаеше това и засега му бе достатъчно. Беше изпитал същата необяснима увереност, когато Изабела Валдес се появи в града. Той я видя как пристигна в града онази нощ и разбра, че мястото ѝ е тук. Също като на Джоунс.

Уокър мина зад редицата тъмни магазини и зави на ъгъла. Познатият маршрут го отведе покрай таверната. Още бе рано, дори нямаше седем часа. Заведението беше пълно. Отвътре се чуваха

гласовете на редовните посетители. Музиката на Елвис се носеше в нощта. Той не ѝ обърна внимание. В този район всичко бе нормално. Работата му беше да се оглежда за неща, които са необичайни или не на място.

Днес вече се бяха случили две доста смущаващи събития. Преди няколко часа Изабела бе потеглила с колата си извън града. Скоро след това Джоунс я последва. Уокър изпита облекчение, когато Изабела се завърна, но се тревожеше, че Джоунс още го няма в града.

Погледна през витрината на книжарницата. Бяха я затворили неотдавна, след смъртта на собственика ѝ, мъж на име Фич. Един ден книжарят се беше свлякъл мъртъв долу в мазето. Официалното становище беше сърдечен удар. Но Уокър бе усетил от самото начало, че Фич не е стока, натрапник, на когото не му беше мястото в Скаргил Коув. И смъртта му не беше загуба.

Той продължи да обхожда улиците и провери прозорците на апартамента на Изабела над „Съкровищата на Туми“. Завесите бяха спуснати, но вътре лампите светеха. Тя беше в безопасност. Това беше добре. Така трябваше да бъде.

Уокър чу тихото ръмжене на джипа на Джоунс по улицата. Частният детектив се бе върнал в града. Напрежението в главата на Уокър отслабна.

Джоунс паркира голямата си кола зад сградата, в която се помещаваше офисът на „Джоунс и Джоунс“. Уокър изчака в един тъмен вход, пъхнал ръце в джобовете си. Наблюдаваше прозореца на втория етаж, където се намираще офисът, в очакване лампите да светнат. В „Джоунс и Джоунс“ лампите светеха почти винаги.

Но не и тази вечер. Вместо това, Фалън Джоунс се появи на улицата и тръгна към апартамента на Изабела. В едната си ръка носеше компютър, а под мишницата на другата — обемист предмет, увит в одеяло. Мина точно покрай вратата, пред която стоеше Уокър. Повечето хора не биха забелязали Уокър там, но Джоунс винаги усещаше присъствието му, винаги го поздравяваше.

— Добър вечер, Уокър — каза Фалън.

Уокър не отговори. Беше прекалено изненадан. Не знаеше какво носи Джоунс, увито в одеяло, но разпозна следите от енергията, която се излъчваше от предмета.

Внезапно напрежението в главата му се усили, стана почти непоносимо. Той поднови обиколката си в отчаян опит да облекчи болката, докато се опитваше да реши как да се справи с катастрофата, която току-що бе спходила Скаржил Коув.

6.

— Казвала се е Милисънт Брайдуел — обясни Фалън. — Била гениален изобретател и професионален часовникар. Живяла през викторианската епоха. Освен това имала силен талант с много необичайната дарба да разбира паранормалните свойства на стъклото. Всичките ѝ изобретения включват някакъв вид стъкло.

— Като циферблата на часовника?

— Да — Фалън погледна увития в одеяло часовник, който стоеше на пода на апартамента на Изабела. — Стъклото все още е голяма загадка за експертите на „Аркейн“. То е уникално, защото притежава свойства едновременно на течност и на твърдо тяло. Най-общо казано, паранормалната енергия, която преминава през стъклото, има непредсказуеми ефекти. Но Брайдуел измислила как да контролира резултатите. Тя използвала таланта си, за да създаде голям брой часовници, които наричала часовникови куриози. В действителност те са оръжия.

— Колко точно е направила? — попита Изабела.

— Никой не знае със сигурност. Тя имала съвсем законен магазин, в който продавала тези красиви часовникови куриози. По същество творенията ѝ били елегантни играчки за богати колекционери. Но тя имала и страничен бизнес, предназначен за различна клиентела.

— Каква клиентела?

— Хора, които желяели други хора, например неудобни съпрузи или бизнес партньори, да изчезнат завинаги.

— Ясно. С други думи, госпожа Брайдуел въртяла бизнес с убийства по поръчка.

— Е, в интерес на истината, госпожа Б. винаги твърдяла, че клиентите трябвало сами да извършат убийството. Смятала се за творец, а не за професионален убиец.

— Но тя е доставяла оръжието на убийството — отбеляза Изабела.

— Което било прикрито като очарователен образец на часовникарското изкуство. Жертвата така и не разбирала какво я чака, докато вече не било прекалено късно.

Фалън отпи от уискито, което Изабела му бе наляла, и се отпусна на неудобното канапе. Усещаше как умората се просмуква в костите му, но знаеше, че дори и така няма да може да заспи. Уискито му помагаше да се отпусне поне малко, но не достигаше до дълбочините. Тази вечер нямаше да може да си почине истински. Което не беше проблем: трябваше да помисли на спокойствие.

Погледна Изабела с полупритворени очи. Тя се движеше из миниатюрната кухничка и приготвяше вечеря. Движенията ѝ бяха пестеливи, ефективни, грациозни. Той не беше гладен, но това, което младата жена приготвяше, започваше да ухае апетитно.

Изненада се, когато тя му предложи да дойде на вечеря в апартамента ѝ, след като приключи с полицаите. *И двамата имаме нужда да разпуснем малко* — каза му. Той не беше свикнал да разпуска в нечия компания, но изведнъж това му се стори чудесна идея.

Апартаментът на Изабела беше топло, весело място, пълно със свежи зелени цветя в саксии и събрани отгук-оттам мебели. Предишният наемател бе изчезнал една вечер, без да остави новия си адрес, което не беше рядко срещано в Скаргил Коув. Ралф Туми беше собственикът на занемарените стаи над магазина. Той предложи на Изабела да ги наеме и ѝ каза, че може да задържи мебелите, останали от предишния наемател.

Изабела прие апартамента, но отказа мебелите. Фалън помогна на Туми да изхвърлят очуканата маса, двата паянтови стола, един доста мърляв матрак и легло с ръждясала пружина на градското бунище.

При последния курс до бунището от една скъсана възглавница изпадна найлонова торба, пълна с марихуана.

— Винаги съм се чудел как успява да си плаща наема — отбеляза Туми, като оглеждаше торбата. — Нямаше никакви официални доходи. Подозирах, че е в този бизнес.

— Сигурно това обяснява и внезапното му изчезване — вметна Фалън.

Скаргил Коув се намиреше в покрайнините на Изумрудения триъгълник — район от три окръга в Северна Калифорния. По тези

места беше официално признато, че марихуаната е най-големият източник на доходи. Тя беше двигателят на икономиката, който поддържаше бизнеса на много фирми — от доставчици на градинско оборудване до бензиностанции. Освен това водеше със себе си и обичайните проблеми със закона.

Туми огледа лекьосания матрак, който двамата изхвърлиха от скалите в клисурата, служеща за бунцище.

— Знаеш ли — каза той. — Изабела е точно като за Скаргил Коув. Сякаш мястото ѝ е тук, при всички останали от нас.

Поредната изгубена душа в градчето, където изгубените души съставляваха мнозинството от населението, помисли си Фалън.

Когато апартаментът бе напълно изпразнен, Изабела заедно с Мардж от кафенето, Хариет Стоукс от бакалията и двете собственички на странноприемницата — Вайълет и Пати, изстъргаха до блясък всеки сантиметър от мястото. Чистенето беше последвано от боядисване на стените в слънчев златист нюанс.

Когато боята изсъхна, няколко човека от Скаргил Коув предложиха на Изабела непотребните си мебели и кухненско оборудване. Тя прие всичко с лице, грейнало от удоволствие, сякаш получаваше семейни съкровища или ценни антични предмети. Масата, столовете и посудата дойдоха от Мардж. Употребяваното канапе и ниската масичка — от Вайълет и Пати. Лампите бяха подарък от Оливър и Фран Хичкок, собствениците на таверната.

Единствената нова мебел в апартамента беше леглото. Всички в града видяха пристигането му. Големият бус с логото на верига магазини за матраци блокира улицата в продължение на половин час, докато разтоварят новия матрак и рамката му.

Фалън надзираваше операцията от прозореца на офиса си. Наблюдателен като детектив, той веднага забеляза, че матракът е със стандартен двоен размер. За нещастие, тази информация не означаваше нищо сигурно. Не му подсказа това, което той искаше да разбере. Хората, които живееха сами, често спяха в двойни легла.

От друга страна, размерът на матрака можеше и да означава, че в живота на Изабела има мъж. Ако беше така, този човек още не се беше появил в Скаргил Коув. Но като цяло доказателствата сочеха, че Изабела е сама.

Също като мен — помисли си Фалън.

Умората се засилваше, сякаш го притискаше с тежестта си. Беше изразходвал много енергия, за да се справи с убиеца. Енергията си е енергия и когато използваш запасите си, после се нуждаеш от време, за да се възстановиш. Но той знаеше, че дълбокото изтощение, което се пропиваше в тялото му, не беше резултат само от това, че бе напрегнал паранормалните си сетива до максимална степен. Не за пръв път убиваше и вероятно нямаше да е и за последен, но от това не му ставаше по-лесно да се справя с психичните щети. Никога нямаше да свикне с тях.

— Още уиски? — попита Изабела, като се приближи към него с бутилката. Той погледна чашата, която стискаше в дланите си, и с изненада установи, че е празна.

— Да, благодаря.

Тя му наля още една щедра доза и се върна в кухнята, където доля малко и в своята чаша. Отпи от уискито с отривист жест и веднага се закашля.

Той се изправи, прекоси стаята и я потупа леко по гърба.

— Благодаря — промълви тя и си пое дълбоко дъх. — Пфу! Лош ден.

— Добре ли си?

— Разбира се. Аз съм агент на „Джоунс и Джоунс“. Мога да се справя с една глътка уиски.

— Изненадвам се, че имаш уиски вкъщи. Мислех, че жените предпочитат бяло вино и розови коктейли.

— Това само показва колко малко знаеш.

— Май е така.

Той погледна бутилката. Бе почти пълна. Беше я чул как счупва печата на капачката при предишното отваряне, което означаваше, че за пръв път наливаше от тази бутилка. Запита се откъде Изабела знаеше предпочитаната от него марка уиски и после му хрумна, че тя сигурно е видяла шишето, което той държеше в най-долното чекмедже на бюрото си.

Каква беше вероятността тя да предпочита същата марка уиски? — зачуди се той. Нулева, предвид обстоятелствата. Това оставяше само една влудяваща вероятност. Тя да е купила бутилката уиски с ясното намерение да може да го почерпи с питие. Тази мисъл стопли душата му.

— Изабела.

— Хммм? — тя го погледна с прекрасните си очи.

— Мисля, че ще те целуна.

— Да те посъветвам ли нещо?

— Разбира се.

— Не го мисли толкова. Просто го направи.

Той остави чашата си на плотта, взе нейната от ръката ѝ и също я остави на плотта. После придърпа Изабела в прегръдката си и я целуна.

В първия момент тя не реагира. Само след миг атмосферата около тях изригна от ослепителна енергия. Изабела обвини ръце около врата му и отвърна на целувката му толкова диво, женствено, жадно, че сетивата му пламнаха.

Почувства се, все едно че тя взе тежък чук и разби с него стъклената килия, в която той бе прекарал почти целия си живот, откакто бе възрастен. Изведнъж се почувства свободен, напълно завладян от треска, каквато не бе изпитвал никога.

— Изабела — едва произнесе думата. Сякаш изричаше заклинание за магия. Обхвана лицето ѝ в дланите си, удивен и пометен от почудата, която се вихреше дълбоко у него. — *Изабела.*

Тайнствените ѝ очи се разшириха за момент, сякаш и тя бе удивена от случващото се.

— Всичко е наред. Няма да се случя.

— Но аз може да се случя.

Тя се усмихна отново и го целуна точно под челюстта.

— Не — каза убедено. — Няма да се случяш. Нищо не може да те случи, Фалън Джоунс.

Той не можеше да си поеме дъх. Косъмчетата на тила му настръхнаха. Стегна прегръдката си, притисна Изабела към себе си и целуна устните ѝ, а после шията. Тя отвърна с тих вик и наелектризираща страст. Беше толкова фина, гладка и женствена. Той се боеше да не ѝ причини болка.

Вдигна я на ръце.

— Чакай — каза тя настойчиво. — Супата.

Той изчака, докато тя се пресегна да изключи котлона. После бързо я пренесе по късия коридор до малката спалня. Остави я на крака до леглото. Когато започна да я съблича, откри, че му е трудно да се справи, защото пръстите му трепереха.

— Отдавна не съм го правил — предупреди я.

— Аз също — прошепна тя. — Но съм сигурна, че това няма да ни попречи.

Звукът на собствения му смях го изненада. Задоволство блесна в очите на Изабела. Тя вдигна ръце да разпусне косата си, после разкопча колана си.

Двамата се разсъблякоха в мъгла от гореща, тръпнеща възбуда. Накрая Изабела се изправи пред него само по бикини. Той я погледна, завладян от удивление. Обгърна с длани нежната извивка на гърдите ѝ и погали с палец зърната ѝ.

— Толкова си красива.

— Не съм. Но ти ме караш да се чувствам красива — притисна длани към голите му гърди и плъзна пръсти около раменете му. — Ти обаче си великолепен.

Той усети, че сигурно се изчервява, но това не го смути.

— Явно и двамата споделяме взаимно възхищение.

— Определено.

Стовари се заедно с нея на леглото, като внимаваше той да се озове отдолу. Тя се изпъна върху него и го целуна с плам и отдаване, които го омагьосаха. Почувства горещите ѝ влажни устни върху шията, върху рамото си. Тя продължи надолу.

В усилие да овладее остатъците от самоконтрола си, той претърколи Изабела под себе си и я прикова така. Очите ѝ пламнаха в отговор. Фалън можеше да се закълне, че нивото на енергия в стаята е нараснало многократно. Стана толкова горещо, та му се стори, че скоро ще започнат да прехвърчат светкавици.

Не искаше да бърза, а да се наслаждава на всеки миг, така че всичко да е свършено и за нея, да остави отпечатъка си върху нея, така че тя никога да не го забрави. Но когато спусна ръка по корема ѝ и пръстите му се плъзнаха под ластика на бикините ѝ, откри горещата влага между бедрата ѝ. Уханието на нейната възбуда го докара до предела. Той изстена. Откритието, че тя е толкова гореща и влажна заради него, го лиши и от малкото останал самоконтрол. Беше завладян от бушуваща треска, но никога не се бе чувствал толкова жив.

Когато я погали, тя издаде тих гърлен звук и се изви под него. Ноктите ѝ се забиха в гърба му. Той вдигна глава и я погледна.

— Искам те.

Знаеше, че гласът му звучи дрезгаво и грубо от неистовата сила на желанието. Страхуваше се да не я изплаши. Но тя се обви около него и разтвори бедра, за да го приеме.

Той не се забави нито миг да я обладае. Копнееше да ѝ достави удоволствие, но нуждата да стане едно с нея по най-интимния, първичен начин изместваше всичко друго. Притисна устни към нейните, сякаш искаше да запечата връзката помежду им с целувка.

— Запомни ме — каза продрано.

— Завинаги.

Той усети напрежението, което се надигаше у нея. Тя започна да трепери в ръцете му и вълните на удоволствието заляха тялото ѝ.

— Фалън! — ахна тя.

Всичко в него замря. За един безкраен миг той сякаш висеше с нея на ръба на пропаст. Пронизващата интимност беше най-дълбокото чувство, което бе изпитвал някога.

Бурята изригна. В следващия миг той летеше с Изабела в ослепителната енергия, която изпълваше сърцето на хаоса.

7.

Събуди се от сладко-киселия аромат на супа с джинджифил. Чу, че Изабела се движи в кухнята. Вдигна ръка над лицето си и погледна часовника си. Един час беше минал, откакто бе отнесъл Изабела в спалнята и се бе любил с нея, сякаш бъдещето на света зависеше от това. Може би и собственото му бъдеще зависеше от това, помисли си. Едно нещо беше сигурно. Чувстваше се много, много по-добре, отколкото преди час. Вече почти се чувстваше човек.

Стана от леглото и отиде в банята. Когато видя мъжа в огледалото, чувството на задоволство бързо избледня. На негово място се появи ужас. *Тя ще иска да говори за това*, помисли си той. Не го биваше да води такива разговори.

Изми се, облече се и се върна в дневната, твърдо решен да постъпи като истински мъж. Изабела го чакаше. Тя си беше облякла чиста риза и панталон. Изглеждаше леко зачервена и очите ѝ блестяха по-ярко от обикновено, но не направи никакъв коментар на факта, че той се появяваше от спалнята ѝ.

— Вечерята е готова — събъци и напълни с черпака две купи. — Сядай.

Той осъзна, че Изабела се държи, сякаш нищо съществено не се е случило помежду им. Досега се тревожеше, че ще трябва да водят разговор, а сега се притесни още повече, тъй като тя явно нямаше намерение да обсъжда случилото се в новото ѝ двойно легло. Може би беше имала предвид точно секс, когато бе предложила да разпуснат заедно. Фалън не искаше да си мисли, че за нея случилото се беше само средство за освобождаване от напрежението.

Предпазливо седна на масата.

— Мирише вкусно.

— Рецептата е на баба ми. Правеше ми тази супа винаги, когато бях болна. Зеленчуков бульон, джинджифил, чесън, соев сос, оцет, китайски водни кестени, тофу, червени чушки и после, съвсем накрая, се добавят разбити яйца. Яйцата заприличват на юфка.

Когато тя постави димящата купа пред него, той откри, че всъщност е гладен. По-точно, направо умираше от глад. Взе лъжицата и започна да яде. Отдавна не беше ял нещо толкова вкусно. Отново го завладя мисълта, че му е невероятно хубаво. Нищо не действаше по-добре от секс и домашно приготвена храна.

Изабела седна срещу него. Изглеждаше доволна, че той се храни с апетит.

— Да разбирам ли, че госпожа Брайдуел е знаела как да манипулира паранормалните свойства на стъклото, но че сега часовникът не генерира никаква енергия?

— Трябва първо да бъде навит.

Тя нацупи устни и се замисли.

— Но навиването на часовника е механично действие. Как то произвежда паранормалната енергия, която активира специалните свойства на стъклото?

Той оцени проницателното мислене на Изабела.

— Добър въпрос. Точно в това се е състоял геният на Брайдуел. Тя е намерила начин да използва механичната енергия, за да запали паранормалната енергия, която иначе е заключена в застой.

— Като използването на механично предизвиканата искра, за да се запали газова камина?

— Точно така. Според записките по въпроса, запазени в „Джоунс и Джоунс“, госпожа Б. също така е давала на клиентите си едно малко огледало, с което специалният часовник е можел да се изключи.

— За да не може клиентът случайно да убие себе си?

— Очевидно това е била идеята. Деактивиращите устройства обаче не са били обикновени огледала. Използваното стъкло, също като стъклото в убийствената играчка, е притежавало уникални свойства, които никога не са били дублирани. Доколкото знам, нито едно от малките деактивиращи огледала не е оцеляло. Няма нито един запазен екземпляр в никой от музеите на „Аркейн“.

— Мили боже! Бих искала някой ден да прочета документите по този случай.

За пръв път Изабела проявяваше любопитство към нещо, свързано с историята на агенцията, помисли си Фалън. Това беше напредък.

— Разбира се — каза той. — Напомни ми още утре. Тъкмо ще ми кажеш какво си разбрала от документите.

— Не може ли тази вечер?

— Прекалено уморен съм, за да се концентрирам тази вечер.

— Добре — съгласи се тя.

И двамата замълчаха.

— Значи Кевин Конър Андрюс, известен още като Нощния човек, се оказа почтен гражданин — каза Изабела след малко. — Безупречно досие в строителната фирма. Никакви криминални прояви. Всички го смятали за толкова мил, нормален човек. Дрън-дрън.

— Винаги така казват. Фактът, че е местен и е работел в строителството, обяснява как е научил за мазето в къщата на Зандър. Обяснява и новия под.

— Да. Искаш ли още супа?

— Да.

Тя стана, напълни отново купата му и се върна на масата.

— Мислиш ли, че ченгетата са приключили с въпросите към „Джоунс и Джоунс“? — попита го.

— Общо взето, да. Детективът може да дойде да запише отново показанията ми, но всичко, което му казах, беше истина, поне до известна степен. Норма Сполдинг ни наела да проверим старата къща на Зандър заради слуховете, че в нея има призраци. Аз съм отишъл да огледам. Намерил съм тайния вход в мазето и съм попаднал на убиеца, който явно е държал къщата под око.

— И въпросният убиец те е нападнал, но е починал от внезапен сърдечен удар.

— Случва се, дори и с мъже на възрастта на Андрюс. Властите може да изискат аутопсия, но няма да открият нищо повече. А се съмнявам, че ще си направят труда, не и когато има толкова много доказателства.

Тя го погледна.

— Имаш предвид труповете?

— Не само труповете. Андрюс е правел снимки. Ченгетата са ги открили в къщата.

— Боже!

— Внезапната смърт може да покоси всекиго, дори и сериен убиец — заяви Фалън. — Полицаяте знаят, че не е имало стрелба, а

няма и следи от физически сблъсък. Няма начин да се спрат на теорията, че смъртта е причинена от паранормални сили, така че нямат друго обяснение, освен сърдечния удар.

— Струва ми се, че имаш опит с подобни ситуации.

— Известен — призна той. — Не мисля, че имаме повод за притеснение. Детективът, който пое разследването, разкри най-големия случай в кариерата си. Ще бъде прекалено зает да дава интервюта за медиите, за да се запита защо един убиец в разцвета на силите си внезапно е паднал, покосен от сърдечен удар. От негова гледна точка, този нещастен случай спестява на окръга разноските по съдебния процес.

— Но това не беше *нешастен случай*, ти беше принуден да убиеш онзи човек.

— Да.

Тя го погледна разбиращо.

— Подобно нещо, дори и оправдано, причинява сериозна психична травма.

— Не толкова сериозна, колкото травмата, която Андрюс получи днес.

— Той си я заслужи. Искаш ли да поговорим за твоята травма?

— Не мисля, че обсъждането ще помогне на някого, включително и на мен.

— Добре — съгласи се тя.

— Това ли е? Няма да ми изнесеш лекция колко е опасно да се пренебрегват последиците от такава сериозна психична травма?

— Не и тази вечер.

Половин час по-късно, след като бе изял две купи супа и бе изпил още една чаша уиски, Фалън Джоунс заспа дълбоко на канапето й.

Пристъпвайки тихо, Изабела изгаси лампите и извади едно одеяло от дрешника в коридора. Зави Фалън с одеялото и после остана известно време в сенките, загледана в него. Беше прекалено едър за канапето, прекалено едър за миниатюрния й апартамент. Но поради някаква причина изглеждаше съвсем на място тук, в нейното жилище,

заобиколен от нейните цветя и обичаните стари мебели, лампи и съдове, които новите ѝ съседи ѝ бяха подарили.

Фалън Джоунс и тези подарени съкровища, които изпълваха апартамента ѝ, сега бяха нейната котва. Мястото ѝ беше тук, в Скаргил Коув.

8.

Мирисът на прясно сварено кафе и непознатите звуци на човек, който се движи из кухнята, го събудиха. Усещането, че тялото му е схванато и изтръпнало, му подсказа, че е заспал на канапето.

Той отвори очи и погледна през прозореца към сивото небе на мъгливото зимно утро. Валеше, но офисът му изглеждаше много по-уютен от обикновено.

Нещо не е наред, Джоунс. Ти си печеният детектив. Сети се.

Това не беше неговият офис. Нито неговата кухня. Нито неговото канапе.

Споменът изплува. Беше правил секс за разпускане с Изабела, беше ял от нейната домашно приготвена супа и после беше заспал на канапето ѝ.

Страхотен начин да впечатлиш една жена, Джоунс.

Това бе неловка ситуация, но той се чувстваше изненадващо добре и отпочинал. Погледна към масата. Часовникът още стоеше там, увит в одеялото, тих и неподвижен.

— Добро утро — каза Изабела.

Той обърна глава и я видя. И веднага се възбуди. Тя беше в кухнята и изглеждаше, сякаш току-що е излязла изпод душа. Облечена в халат, по чехли, с коса, стегната на конска опашка, лице без никакъв грим, тя беше най-еротичната гледка, която Фалън бе виждал някога.

Опита да измисли нещо интелигентно, но главата му не роди нищо.

— Добро утро — успя да измърмори.

— Как спа? — тя счупи едно яйце в ръба на някаква купа. — Канапето не е достатъчно голямо за човек с твоя ръст, но ти спеше толкова дълбоко, че не исках да те будя.

Фалън се почувства като голям тронав мастодонт и бавно се изправи.

— Извинявай за това — каза смутено. — Не съм сигурен как точно е станало.

Тя изглеждаше развеселена.

— Ти беше изтощен. Вечеря и заспа. Толкова. Не е нищо особено.

— Мислех, че изобщо няма да успея да мигна.

— Ти напрягаш силите и таланта си прекалено много от прекалено дълго време. Вчера изтощи и последните си запаси от енергия, когато елиминира Андрюс. Снощи тялото ти сигнализира, че не издържа повече. То един вид те принуди да си дадеш възможност да се възстановиш.

Това не беше пълният отговор, помисли си той. Беше се сблъскавал с последствията от насилието и преди. В такива случаи не можеше да заспи две-три денонощия. Благотворната енергия на Изабела му бе помогнала да получи така нужната почивка тази нощ. Но той не знаеше как да обясни това на себе си, камо ли на нея.

— Закуската ще бъде готова, докато излезеш от банята — каза тя.

Благодарен за възможността да измисли как да се справи с тази ситуация, той се отправя към коридора. Отново видя в огледалото мъжа, чиито очи бяха на хиляда години.

Щетите бяха нанесени. Не можеше да направи нищо, за да спре клюките.

— Наистина се издъни — каза си в огледалото.

Когато след петнайсет минути Фалън се появи от банята, Изабела му подаде чаша топло кафе.

Той отпи от кафето, загледан в бързо изсветляващото небе.

— Бих се извинил. Но това няма да помогне.

— За какво говориш? — попита Изабела.

— Живеем в малък град. Когато си тръгна оттук тази сутрин, някой със сигурност ще ме види.

Тя отвори вратата на допотопния хладилник.

— И?

— И до обяд всички в града ще знаят, че съм прекарал нощта при теб.

Тя затвори вратата на хладилника и постави една чинийка с масло върху плота.

— И?

Обичайно бързата му мисъл сега беше забила като компютър, поразен от хакерска атака. Отне му няколко секунди да осъзнае, че се

намира в състояние, което можеше да се определи като объркване. Никога не се беше чувствал объркан. Опита да впрегне таланта си, за да възприеме по-ясно ситуацията, но и това не помогна. Всъщност сега се чувстваше по-объркан от всякога.

— Не се ли тревожиш, че всички ще научат, че съм спал тук? — попита той.

— Разбира се, че не — тя пхна две филии хляб в старомодния хромиран тостер. — Имахме тежък ден в работата. Изпихме по две-три чашки да се отпуснем и ти заспа на канапето ми. Случва се.

— На мен никога не ми се е случвало. Не и така. А и не е било просто да хапнем и пийнем, по дяволите. Ние правихме секс.

Тя повдигна вежди.

— За репутацията си ли се безпокоиш?

— Проблемът — каза той, като търсеше правилните думи — е, че днес цялото население на Скаргил Коув ще научи, че сме правили секс.

— На кого му пука?

Той отпи от кафето, надявайки се кофеинът да разплете странното объркване, което замъгляваше сетивата му. Изабела, изглежда, не се тревожеше от възможността хората да научат, че те двамата бяха прекарвали нощта заедно. Тогава защо той се тревожеше? Пак не му просветна.

— Тревожиш се за моята репутация, нали? — попита Изабела. — Много мило от твоя страна. Не е необходимо, но е мило.

— Да, такъв съм си — каза той, надвесен над чашата си. — Мил.

— Толкова малко истински джентълмени са останали на този свят.

— Аха — той усети, че нещата вървят към главоломен провал, но не можеше да измисли как да го предотврати.

Внезапно изтракване на пружина смути замаяното му състояние. Двете препечени филийки изскочиха от тостера.

— Филийките — извика Изабела.

Тя успя да хване едната във въздуха, но другата се приземи на плота.

— А, добре — тя се усмихна широко. — Този път не паднаха на пода. Разбира се, хората, които сме работили в заведение за обществено хранене, вярваме на правилото за двете секунди, което се

прилага в такива ситуации. Но не бих искала да прибягвам до него в присъствието на гости.

— Кой ти подари тостера?

— Хенри и Вира. Казаха, че го намерили в едно от бунгалата в стария къмпинг край плажа.

Къмпингът беше изоставен от десетилетия. Преди няколко години, използвайки някакви доста съмнителни правни основания, Хенри и Вира Емерсън се бяха настанили там и го бяха обявили за своя собственост. До днешна дата никой не бе оспорил това. Като се вземеха предвид големите кучета, които двамата отглеждаха в къмпинга, бе малко вероятно някой да опита да изгони Хенри и Вира, освен ако не разполагаше с подкрепата на малка армия. Досега не се бяха появили никакви военни единици.

— Знаеш ли — каза Фалън, — сега, като имаш постоянна работа, сигурно можеш да си позволиш нов тостер.

— Сигурно — тя намаза филиите смело. — Но този ми харесва. Изглежда толкова ретро, не мислиш ли?

— Навярно защото си е ретро. Трябва да е на повече от двацет години. Цяло чудо е, че още работи.

— Имаше нужда от леко настройване, но Хенри се погрижи за това.

— Вижда се. Не всеки тостер може да изхвърли филийките във въздуха.

— Така е — Изабела изглеждаше доволна. — Моят е уникален.

Хрумна му, че той не ѝ беше подарил нищо за жилището.

Седна на дървената маса и огледа двете спретнато пригответени подложки за хранене. Вилницата, ножът и лъжицата бяха в правилния ред. Салфетката беше сгъната красиво. По средата на масата имаше малко цвете в миниатюрна вазичка. Фалън имаше чувството, че се е пренесъл в друго измерение.

— Е — каза той. — Кога ще ми разкажеш как се озова в Скарвил Коув?

— По-късно — отвърна тя. — В офиса. Първо закуската. Това е най-важното ядене за деня.

Тя го нахрани с препълнена чиния бъркани яйца със сирене рикота, куп препечени филийки и прясна, сочна круша. Надяваше се, че старата поговорка, че любовта на мъжа минава през стомаха, е вярна. Едър мъж като Фалън се нуждаеше от храна.

Той си тръгна след третата чаша кафе и взе часовника със себе си. Тя застана до прозореца и го гледа, докато той крачеше във влажната, донесена от океана мъгла към офиса на „Джоунс и Джоунс“.

Беше го видяла да убива. Със сигурност той не бе първият изключително опасен мъж, когото познаваше. Но беше различен. Фалън Джоунс беше истинска рядкост в съвременния свят, човек, който живееше според строги морални принципи, мъж, който се тревожеше за такива старомодни неща като честта и репутацията на една жена.

Кафенето беше отворено. Изабела знаеше, че редовните посетители вече са се настанили на бара, ядат вкусните домашни мъфини на Мардж и пият кафе. Те щяха да видят как Фалън се появява на улицата и влиза в офиса си. До обяд всички в града щяха да знаят, че е прекарал нощта при нея.

Тя се усмихна на себе си.

— И какво от това?

9.

— Господин Д-джоунс?

Фалън спря на най-горното стъпало точно когато пъхаше ключа в ключалката на офиса и погледна към мъжа.

Уокър рядко влизаше в някоя сграда, освен в собственото си бунгало.

— Какво мога да направя за теб, Уокър? — попита Фалън.

Дори и Уокър да имаше фамилно име, никой в града не го знаеше. Той беше най-близкото до бездомник в Скаргил Коув, но не беше бездомник в буквалния смисъл. Имаше едно бунгало на скалите край брега и ходеше да дремва там през деня. Съдейки по всичко, Уокър не се нуждаеше от много сън. Той беше човек с мисия. Беше приел за свое призвание патрулирането по улиците на Скаргил Коув и всеотдайно изпълняваше тази задача.

Уокър се къпеше в горещия извор край града. Носеше дрехите си, докато не се протриеха или скъсаха. Когато му трябваха нови дрехи, някой от града обикновено му ги оставяше върху капака на някоя кофа за боклук. Той вземаше само неща, които намираше в боклука. Отказваше подаръци, ако някой опиташе да му даде нещо. Не приемам подаяния беше един от принципите му и той го спазваше без изключения.

Поне получаваше достатъчно храна. Мардж от кафенето му оставяше храна всяка вечер и мъфини и кафе всяка сутрин. От време на време Уокър претърсваше боклука зад бакалията на Стоукс. Въпреки че бе физически здрав, той никога не напълняваше. Фалън предполагаше, че това се дължи на факта, че Уокър бе почти постоянно в движение. Той обикаляше улиците на Скаргил Коув по цяла нощ, независимо от времето.

— Т-трябва да говорим, господин Джоунс.

Уокър почти никога не говореше. В редките случаи, когато казваше нещо, използваше съвсем кратки изречения. Повечето хора в Скаргил Коув смятаха, че Уокър е прекалил с твърдите наркотици на

младини. Казваха, че веднъж така прекалил с дозата, че повече никога не си спомнил къде точно е домът му. Фалън не беше сигурен, че това е вярно. Той усещаше, че Уокър има някакъв талант. Нещо се бе случило тук, в Скаргил Коув, преди десетилетия, което бе накарало Уокър да се заеме с безкрайното си патрулиране из градчето.

Джоунс завъртя ключа и отвори вратата.

— Заповядай, влез. Ще направя кафе.

Уокър не каза нищо, но се изкачи по стълбите и влезе в офиса. За момент остана до вратата и се огледа несигурно.

Фалън остави увития в одеяло предмет върху масата и свали якето си.

— Седни, Уокър — каза той и посочи стола на Изабела. Това беше единственият стол в стаята, освен неговия собствен. Никога не бе изниквала необходимост от стол за посетители. Клиентите на „Джоунс и Джоунс“ никога не идваха в офиса. Всъщност агенцията работеше почти изцяло с един клиент и този клиент беше тайното общество „Аркейн“. Услугите на „Джоунс и Джоунс“ бяха достъпни за всички членове на Обществото, но когато някой случаен клиент се обаждаше, Фалън обикновено прехвърляше работата на други детективски агенции, собственост на хора с паранормални способности и също членове на „Аркейн“.

Уокър се поколеба, после седна предпазливо на стола, сякаш не беше свикнал да използва подобна мебел. Той се втренчи в покрития с одеяло часовник, изглеждаше очарован и ужасен и от това лицето му се напрегна още повече. Сетне започна да се люлее.

Фалън наля вода в кафе машината.

— Нещо не е наред ли, Уокър?

— Това трябва да се върне — каза Уокър настойчиво. — Н-не трябва да бъде тук.

— Кое трябва да се върне?

— Това, което е под одеялото. Т-трябва да се върне.

Фалън тъкмо се канеше да сложи смляното кафе в машината. Той спря, остави пакета на масата и погледна другия мъж.

— Знаеш ли какво има под одеялото, Уокър?

Уокър поклати глава. После се залюля още по-силно. Очите му не се отделяха от одеялото.

— Не, господин Джоунс. Просто знам, че трябва да се в-върне. Трябва да е при другите неща в подземиято.

Фалън напълно забрави за кафето. Отвори леко сетивата си. В съзнанието му се появи матрица, разположена в много измерения. За момент някои от нишките останаха скрити в тъмната енергия на хаоса. Но това щеше да се промени, когато се появяха допълнителни късчета информация. Всеки допълнителен факт щеше да се приземи някъде върху матрицата, да се намести и да светне. Отношения, връзки, асоциации постепенно щяха да светнат в деликатната конструкция. Накрая той щеше да види всички отговори, които търсеше.

Сега погледна Уокър.

— Какви други неща? — попита го.

Уокър най-последно отдели очи от часовника.

— Оръжията на извънземните.

Още една малка част от матрицата просветна.

Приглушеният звук от стъпките на Изабела прекъсна мислите на Фалън, преди той да успее да осмисли новите късчета информация. Вратата се отвори.

Изабела влезе в стаята на крилето на добрата енергия. При вида на Уокър, седнал на стола ѝ, тя спря изненадано. Но веднага се осъзна и му се усмихна широко.

— Добро утро, Уокър.

Уокър видимо се отпусна. Спря да се люлее.

— Здравейте, госпожице Валдес.

Фалън я погледна.

— Това е новият ни клиент.

Младата жена дори не примигна, а започна да разкопчава палтото си.

— Какъв е проблемът, Уокър?

Уокър отново погледна часовника.

— Това нещо. Опасно е. Т-трябва да се върне в подземиято.

Изабела погледна Фалън въпросително. Той отгатна мислите ѝ. Ако Уокър беше усетил по някакъв начин енергията на часовника, значи със сигурност имаше измерим паранормален талант.

Тя окачи палтото си.

— Защо не започнеш отначало, Уокър?

Лицето на особняка се сгърчи от паника и объркване. Той започна да се люлее с бясна скорост. Фалън осъзна, че той не знаеше как да определи началото.

Изабела също разбра това незабавно.

— А още по-добре — каза тя, — защо направо не ни заведеш при подземиеето?

Фалън беше сигурен, че това ще ги отведе до друга задънена улица. Но за негово удивление, лицето на Уокър възвърна съсредоточения си вид и мъжът скочи на крака.

— Добре — каза той. — Но трябва да в-внимаваме. Кралицата пази.

10.

Изабела отвори сетивата си, когато Фалън спря на напукания буренясал паркинг на къмпинга. Имаше обичайното количество паранормална мъгла пред офиса на къмпинга, но младата жена не видя нищо необичайно.

— Поне енергията тук не е като в къщата на Зандър.

— Радвам се — каза Фалън. Погледна Уокър, който седеше на задната седалка и се клатеше леко. — Сигурен ли си, че подземие то е тук, Уокър?

— Д-да — Уокър се залюля по-силно. Той много рядко се возеше в кола. Очевидно това го караше да се чувства по-нервен от обичайното.

Кучетата се появиха, направо изникнаха от мъглата като глутница вълци. Те се хвърлиха срещу джипа и залаяха яростно. Изабела остана с Фалън и Уокър в колата, като и тримата си седяха тихо и чакаха. Никой не опита да отвори вратата си. Всички в Скаргил Коув знаеха какво да правят в такава ситуация. Ако отиваш на гости на Хенри и Вира, стоиш в колата, със затворени прозорци, докато някой не прибере зверовете. В редките случаи, когато някой заблуден турист се появяше с идеята, че къмпингът все още работи, Хенри и Вира оставаха вътре, докато човекът не се откажеше и не си тръгнеше.

Фалън погледна светещите прозорци на офиса.

— Изглежда, Хенри и Вира са си вкъщи — отбеляза той.

— Обикновено са — потвърди Изабела. — Понякога се чудя какво правят тук по цял ден, ден след ден.

Фалън се усмихна.

— Какво, да не би да не знаеш?

— Не — тя го изгледа изненадано. — А ти знаеш ли?

— Разбира се. Нали съм детектив.

Уокър се обади от задната седалка:

— Те п-пазят п-подземието. Това им е работата. Аз патрулирам нощем. Те отговарят за п-подземието. Мардж и останалите държат

града под око през деня.

Изабела се обърна на седалката си и го погледна.

— Мардж и останалите хора в града са ангажирани с това?

Уокър кимна.

— Това беше планът от началото. Следвахме плана. Но н-нещо се обърка. Сега трябва да оправим нещата. Извънземната т-технология е много опасна.

Вратата на офиса се отвори рязко. Едра брадата фигура в дънков гащеризон и червено-черна карирана риза се появи от мъглата. Мъжът изглежда строго кучетата през старомодните си очила със златни рамки.

— Попи, Оркид, Клайд, Самсън и вие другите, стига толкова — извика им Хенри. — Това са приятели.

Лаенето заглъхна веднага. Шестте кучета застанаха на пост с щръкнали уши и студени подозрителни очи.

Изабела първа отвори вратата си.

— Здравсти, Попи — каза тя на голямото овчарско куче. — Днес изглеждаш чудесно.

Очарована, Попи се втурна напред с изплезен език, за да я поздрави. Младата жена я почеса зад ушите. Попи размаха опашка. Останалите кучета нетърпеливо се събраха около нея и Изабела потупа приятелски и тях.

Фалън отвори вратата си и излезе.

— Не разбирам как се оправяш с тези кучета.

— Обичам кучета — каза тя. Потупа Попи за последен път. — Мисля и аз да си взема едно — ако си вземеше куче, нещата щяха да станат официални. Кучето щеше да означава, че се е установила в Скаргил Коув, че си е намерила дом.

Хенри я погледна.

— Работи ли тостерът?

— Идеално! — кимна Изабела. — Най-добрият тостер, който съм имала.

С угълчето на окото си забеляза, че Фалън повдигна вежди, но той не направи никакъв коментар.

Хенри изсумтя доволно.

— Вече не ги правят като едно време — погледна Уокър и Джоунс. — Да разбирам ли, че идвате заради подземиеето?

— Откъде разбра? — попита Фалън.

Хенри кимна с глава към особняка.

— Единствената причина Уокър да се качи в кола. Какво е станало?

Уокър слезе от джипа с леко залитане.

— Намерили са н-нещо, Хенри. Нещо от подземиято. Усещам го, разбираш ли?

Брадацият мъж изглежда Джоунс продължително.

— Това свързано ли е със случката в къщата на Зандър?

— Бързо се досети — Фалън заобиколи джипа, отвори багажника и извади увития в одеялото часовник.

— Чух за труповете, заровени под мазето — каза Хенри, като продължи да го наблюдава внимателно. — Само за това говориха във вечерните новини снощи. Казаха, че намерили и тялото на убиеца. Умрял от сърдечен удар.

— Да — кимна Фалън.

— Много удобен край — отбеляза Хенри. — С Вира харесваме подобен край — присви очи и погледна предмета в ръцете на Джоунс. — Какво сте намерили?

— Един часовник — обясни Изабела. — Но не е обикновен часовник.

Уокър потрепери.

— Едно от оръжията на извънземните, които се пазят долу в подземиято, Хенри.

Брадацият се намръщи.

— Със сигурност не е излязло оттам, откакто двамата с Вира пазим мястото. Трябва да са го извадили, преди ние да го заключим преди години.

— Убиецът от къщата на Зандър ми каза, че е намерил часовника в някаква стъклена кутия в една пещера под мазето на къщата — поясни Фалън. — Имам чувството, че часовникът е бил скрит от доста време.

Хенри видимо се заинтригува.

— Двамата с убиеца сте си побъбрили, преди да се гътне?

— Хората като него обичат да се хвалят — кимна Фалън. — Явно искаше да ме впечатли.

— Аха — Хенри се замисли. — А след като свършил с хвалбите, получил сърдечния удар. Страхотно съвпадение.

— Случва се — сви рамене младият мъж.

— Глупости — каза Хенри. — Никакво съвпадение не е. Не и когато е свързано с нещо, излязло от онова подземие.

Изабела застана до Фалън.

— Разбираме, че Уокър вижда нещата през собствената си особена призма, но моля те, не ми казвай, че наистина вярваш, че извънземни от друга галактика са посетили Скаргил Коув и са оставили някакъв багаж след себе си.

— Не извънземни — отвърна Хенри. — Казаха ни, че работят за малка изследователска компания, но всички наоколо се досетиха, че това е само параван. Тайните служби често използват частни компании за прикритие, когато не искат да се набиват на очи.

— Така е. Всички го знаят — съгласи се Изабела.

Фалън примигна, но не каза нищо.

Хенри я погледна и после се втренчи в Джоунс за няколко секунди. Изабела разбра, че той се кани да вземе решение.

— Вие двамата вече сте местни — каза Хенри. — Имате право да знаете какво се случи преди двайсет и две години. Влезте вътре. Вира прави кафе. И чай за теб, Изабела. Ще ви разкажем това, което знаем, но трябва да ви предупредя отсега, че не е много.

11.

Уокър влезе с маршова стъпка в бунгалото и седна на пейката до прозореца. Скръсти ръце пред корема си и се залюля тихо.

Изабела отмести купчина книги от едно старомодно кожено кресло и се настани. Фалън взе един от двата дървени стола край кухненската маса, обърна го и го възседна. Той постави часовника, както беше увит, на пода до левия си крак, после опря лакти на облегалката на стола.

Вътрешността на бунгалото напомняше за собствения му офис — поне за офиса му, преди Изабела да се появи и да вземе нещата в свои ръце. Всяка свободна повърхност бе заета от купчини книги, списания, разпечатки. На масата в трапезарията имаше компютър и принтер.

В голямата камина гореше огън. Две редици портрети в рамки висяха на стената над полицата на камината. На всеки портрет имаше млад мъж или жена. Някои бяха с тоги и шапки за дипломиране. Други — с военни униформи. Една от жените стоеше гордо на прага на ресторант. Фалън отгатна, че ресторантът е нейна собственост.

През годините много избягали от домовете си младежи се бяха озовавали в Скаргил Коув. Повечето не се задържаха дълго, но тези, които го правеха, бяха тихомълком подслонявани, приютявани и образовани. Вира и Хенри бяха неофициалното училище на града. Снимките бяха портрети на техни възпитаници.

С угълчето на окото си Фалън забеляза как Изабела хвърля бърз поглед към най-горния лист от една купчина, закрепена върху страничната облегалка на креслото ѝ. Очите ѝ се разшириха за миг и после тя се усмихна. Тази конкретна усмивка започваше да му става позната. Тя означаваше, че Изабела току-що е разгадала някаква малка мистерия.

Той ѝ намигна и тя се засмя.

Вира беше някъде към петдесет и пет годишна, привлекателна, пълничка жена с едър кокал. Тя излезе от кухнята, хванала четири

чаши за дръжките. Прошарената ѝ кестенява коса бе стегната на конска опашка. Носеше дълга до глезените широка рокля в зелено и лилаво. Избледнели татуировки се подаваха изпод ръкавите на роклята. Въпреки че денят бе хладен, беше обута с джапанки.

— Здравейте, Изабела, Фалън — каза тя с приятно дрезгавия си глас. — Радвам се да ви видя. И теб, Уокър.

Не направи никакъв коментар относно странния факт, че Уокър се намираше на закрито.

Изабела потупа разпечатката до себе си.

— Ти си Вира Хейстингс, писателката, нали? Пишеш онази съспенс поредица за вампира и вещицата. Много харесвам книгите ти.

Вира се засмя.

— Благодаря. Всъщност двамата с Хенри сме Вира Хейстингс. Той описва вампира, а аз — вещицата.

— Романите са страхотни — продължи Изабела. — Много ми хареса онзи, в който вампирът трябваше да пие от кръвта на вещицата, защото умираше, и от кръвта ѝ се напи.

Фалън реши, че е време да се намеси и да възвърне контрола си над разговора.

— Да се върнем на часовника.

— Часовника? — попита Вира.

— Този, който е увит в одеялото — обясни Фалън.

Уокър се раздвижи.

— Взет е от п-подземието.

С разтревожено изражение Вира огледа предмета в одеялото до крака на Джоунс.

— Прав си, Уокър, каквото и да е увито тук, трябва да е дошло от подземието.

Уокър се залюля още по-силно.

— И ти го усещаш. Като мен.

— Да — Вира остави чашите на масата. — Е, трябваше да се случи рано или късно, нали? Винаги сме знаели, че някой ден нещата в подземието ще причинят нови неприятности.

Хенри излезе от кухнята с кана кафе в едната си месеста ръка и чайник — в другата.

— Само че така и не измислихме какво ще правим, когато се случат неприятностите.

— Защото не ни хрумна нищо полезно — отвърна Вира и погледна Фалън. — Казал ли си на някого в града, че си намерил това... което е под одеялото?

— Още не — отговори той. — Уокър го усети, докато го носех към офиса си. Обясни ми, че трябва веднага да говорим с вас двамата по този въпрос. Предположих, че знае за какво става дума.

— Да. Щом се отнася до предметите в подземие, той знае поне толкова, колкото и ние. А може би и повече.

Хенри напълни чашите. Вира им ги раздаде. Уокър отказа своята, придържайки се към принципа си, че не приема подаяния. Вира остави кафето му на перваза на прозореца до него. След известно време Уокър взе чашата, сякаш случайно е попаднал на нея, също както случайно откриваше другите неща, които му бяха нужни, за да преживява.

Фалън се наведе и махна одеялото. Вира и Хенри погледнаха часовника. И двамата изглеждаха озадачени.

— Това е просто часовник — каза Хенри намръщено.

— Всъщност е часовник, който генерира енергия, въздействаща на вълните на светлината във видимия спектър — обясни Фалън. — Ако се навие, той започва да тик-така и всичко в радиус от няколко метра потъва в тъмнина.

Хенри подсвири тихо.

— Кучи син — вдигна глава и присви очи. — Изглежда стар.

— Стар е — съгласи се Фалън. — От края на деветнайсети век.

Вира огледа часовника.

— Да не би да ни казваш, че е бил проектиран и изработен през викторианската епоха?

— Да — кимна Фалън.

Хенри поклати глава.

— Това, което описваш, е авангардна технология. Ако е излязло от подземие, трябва да е било проектирано и изработено в някоя високотехнологична лаборатория — погледна смутено Вира. — Като другите неща там долу.

— Не — каза Фалън. — Излязло е от работилницата на една гениална и много опасна изобретателка, живяла през викторианската епоха. Госпожа Милисънт Брайдуел. Повярвайте ми.

— Но технологията, вложена в подобен уред, би трябвало да е изключително сложна — възрази Хенри. — Много повече от сложна.

Колкото и гениална да е била вашата изобретателка, тя не е имала достъп до модерните материали и алгоритми, които са необходими, за да се проектира и изработи машина, способна да неутрализира видимите вълни на светлината.

— Часовниковите куриози на госпожа Брайдуел, както ги е наричала самата тя, не са се основавали на компютърни програми или авангардни производствени техники — поясни Фалън.

Вира го погледна смутено.

— Какво означава това?

— Дизайнът на този часовник се основава на законите на парафизиката.

Вира и Хенри се спогледаха. Хенри се прокашля и се обърна към младия мъж.

— Казваш ни, че часовникът генерира някаква паранормална енергия? — попита го.

— Да — потвърди Фалън. — Вира и Уокър очевидно проявяват известна чувствителност към подобен вид енергия. Затова улавят психичната енергия, която се съдържа в часовника.

Вира изглеждаше уплашена. Тя погледна Уокър.

— Това е просто интуиция.

— Така казват хората, когато усетят нещо, което не могат да обяснят — вметна Изабела внимателно.

— Тя е права — продължи Фалън. — Повечето хора не искат да приемат парапсихичната страна на своята природа, но обикновено нямат нищо против идеята за интуиция. Скаргил Коув е център, връзка, горещо парапсихично ядро, и сигурно затова часовникът и всичко останало в подземията се е озовало точно тук.

Сега всички го гледаха, включително и Изабела.

Вира почука с пръст по чашата си.

— Искаш да кажеш, че Скаргил Коув е нещо като енергиен водовъртеж? Разправят, че има такива места по света. Седона например.

— Нещо подобно — кимна Фалън. — Но ядрото е по-силно.

Хенри изглеждаше очарован, макар да не му се искаше да го признае.

— Ще ни обясниш ли това?

Не — помисли си Фалън. — Не искам да губим повече време. Но имаше чувството, че нещата ще станат по-бързо, ако отдели няколко минути за обяснението.

— Има различни точки ядра — каза той. — Подобните на Скаргил Коув се появяват на места, където има естествено пресичане на няколко вида могъщи потоци. Тази част от крайбрежието всъщност е място, където силите, генерирани от могъщите океански течения, се комбинират с потоците от магнитното поле на Земята и геотермалната енергия, протичаща дълбоко под кората.

Хенри се намръщи.

— Каква геотермална енергия? Не се намираме върху вулкан.

— Горещите извори в пещерата на носа — сети се Вира. — Те са резултат от геотермалната енергия в района.

Хенри обмисли това за момент.

— Добре, приемам, че има някакви мощни геофизични потоци, протичащи на това място, но как се връзва всичко това с паранормалната енергия?

— Паранормалното и нормалното съществуват в естествен континуум — обясни Фалън. — Няма ясна, твърда граница между тях. Представете си спектъра на светлината. Има толкова много енергия точно извън видимия обхват. Някои птици и животни я виждат, има инструменти, които я откриват.

— Добре, така е — Хенри присви очи. — Но паранормална енергия?

Фалън усети как започва да губи търпение. Изабела му направи лека предупредителна гримаса. Той реши да я послуша. Нуждаеше се от сътрудничеството на Вира и Хенри.

— Някой ден ще имаме уредите, необходими да откриват и психичната енергия — каза той. — Но все пак ми повярвайте, енергията си е енергия и през земята протича колосално количество. На места като Скаргил Коув, където има огромна геофизична енергия, вливаща се в ядрото, теченията са толкова силни, че са доловими и от човешките сетива. Не всеки, който идва в града, осъзнава събирането на енергийни полета тук, но мисля, че повечето хора несъзнателно го долавят. И за мнозина това е неприятно усещане.

— Сигурно това обяснява мижавия брой туристи — вметна Вира.

— Да — съгласи се Фалън. Наблюдаваше я спокойно. —
Работата е там, че някои хора са привлечени от това ядро, дори и да не
разбират какво ги тегли.

— Хора като нас? — попита Вира тихо.

— Да — кимна Фалън. — Хора като нас.

Той забеляза, че Изабела се подсмивва.

— Точно така — обади се тя. — Хора като нас.

Изречението на Хенри стана по-строго.

— Казваш, че тази теория за енергията на Скаргил Коув обяснява
защо онези хора направиха тайната си лаборатория тук? Че са искали
да уловят някои от потоците енергия?

Фалън усети прилива на адреналин, който го спохождаше
винаги, когато отговорите започваха да се появяват. Още няколко точки
в мрежата станаха светли.

— Разкажете ми за тази тайна лаборатория.

12.

Вира и Хенри се спогледаха. Уокър се люлееше мълчаливо.

Вира си пое дълбоко дъх.

— Нещо много странно се случи тук преди двацет и две години.

— Това е било в периода, когато офисът на „Джоунс и Джоунс“ е бил в Ел Ей — отбеляза Фалън.

— Нямахме „Джоунс и Джоунс“ в Скаргил Коув по онова време — потвърди Хенри. — Това е сигурно. Всъщност нямаше почти нищо. Но в продължение на около месец тук проведеха тайна експериментална програма за оръжия, поне ние решихме, че това става. Ако оръжията са били паранормални, това би обяснило доста неща.

— Със сигурност не се е случвало за пръв път някоя от тайните служби да провежда секретни паранормални експерименти — вметна Изабела.

Хенри изсумтя.

— Обаче може да е бил първият път, когато тези експерименти са били успешни. Не мисля, че резултатите им харесаха. След инцидента се изнесоха на пожар — поне онези, които оцеляха. Никой така и не се върна за оръжията.

Фалън отвори още малко сетивата си.

— Разкажи ми това, което знаеш, Хенри. Важно е.

— Да, разбирам, че е така.

Брадацият мъж се настани на едно от големите кресла до камината.

— Най-добре да започна от началото. Преди двацет и две години, когато ние с Вира, Уокър и другите дойдохме тук, Скаргил Коув беше изоставен град със заковани с дъски прозорци на къщите. Цялото място беше празно, включително и този къмпинг. Отначало бяхме двацет и петима — погледна Уокър за потвърждение. — Нали бяхме двацет и петима, Уокър?

— Двайсет и петима — потвърди Уокър категорично и продължи да се люлее.

Хенри кимна.

— Наричахме се Търсачите. Бяхме попаднали под влиянието на един измамник, който се представяше за гуру, казваше се Гордън Лашър. Не ме питайте защо сме го мислели за толкова умен и просветен. Само ще отбележа, че този човек беше невероятно харизматичен.

— Той беше гениален измамник, а ние бяхме млади и глупави — намеси се Вира. — Паднахме в капана му. Дадохме му всичките си пари. Някои от Търсачите не бяха никак бедни. Попечителски фондове и наследени пари. Той прибра всичко.

— Някои от групата се осъзнаха или отегчиха и се магнаха след два-три месеца — добави Хенри. — Загубихме неколцина други по трудния начин.

— По трудния начин? — попита Изабела.

— Сам се самоуби — обясни Вира с мрачен поглед. — Луси се напи до несвят и после се метна с колата си от скалите.

Изабела отпи от чая си.

— Всички сте били членове на една комуна?

Хенри се засмя.

— Нещо като хипарска комуна. Какво мога да кажа? Бяхме млади и твърдо решени да открием пътя към просветлението.

— В Америка открай време се появяват такива малки общности — каза Фалън. — Като се започне още от онези хора, които са слезли от кораба в Плимът, за да станат първите заселници на континента.

— Така е — съгласи се Хенри. — Е, ние тук, в Скаргил Коув, се занимавахме с медитация, имахме екологично стопанство, с което да се прехранваме, водехме сериозни философски спорове, а също и се отдавахме на свободна любов.

Вира подбели очи.

— Погледнато в ретроспекция, за онзи измамник, както и за всички мъже, основната притегателна сила е била точно свободната любов.

— Което вероятно се е оказало и причината за разтурването на комуната — отбеляза Фалън.

Всички освен Уокър го погледнаха, сякаш бе заговорил като някой пророк. Той сви рамене.

— Сексът е най-могъщата сила във всяка социална група. Той трябва да бъде контролиран и регулиран по някакъв начин, в противен случай разкъсва самата общност на парчета. Всеизвестен факт е, че когато някоя общност или комуна се разпадне, причината за това неизменно е сексуалната динамика.

— Все пак си беше забавно, докато не свърши — отбеляза Хенри замечтано, после намигна на Вира.

— Но свърши само за шест месеца — изтъкна тя. — Търсачите откриха онова, което всяка подобна комуна научава по трудния начин. Човешките емоции изместват утопичните идеали винаги, без изключение.

— *Сърца, пълни със страст, ревност и омраза* — цитира Изабела тихо.

— Да — потвърди Хенри. — Фалън е прав. Оказва се, че свободната любов е една от онези интересни идеи, които просто не сработват в истинския живот. Както и да е, шест месеца след началото на това, което наричахме Великия експеримент, се събрахме и официално разпуснахме комуната. Не че беше останало кой знае какво за разпускане. Гуруто вече бе офейкал. Една от жените тръгна с него.

Уокър се напрегна.

— Рейчъл.

Вира го погледна.

— Точно така, Уокър. Рейчъл Стюарт тръгна с него.

— Разкажете ми за подземие то — помоли Фалън.

— Добре — кимна Хенри. — Подземието. Всъщност всичко е свързано. Онези хора от тайната програма се появиха около месец преди Гордън Лашър и Рейчъл да заминат. Бяха трима. Не се интересуваха от Скаргил Коув. Трябваше им само този къмпинг. По онова време той беше празен.

— И какво точно ги е привлякло към този къмпинг? — попита Изабела.

Уокър се залюля.

— Подземието.

Хенри остави чашата си с кафе.

— Както казва Уокър, на тях им трябваше подземието. Елате с мен. Ще ви покажа.

Фалън и Изабела оставиха чашите си и станаха. Заедно с Вира и Уокър те последваха Хенри през кухнята и излязоха в двора през задната врата.

Фалън усети, че Изабела отваря сетивата си. Внезапно тя се закова на място до него. Чу я как си поема рязко дъх.

— Видя ли нещо? — попита я тихо.

— Да — отвърна тя почти недоловимо. — Тук има много гъста мъгла. Досега не бях я видяла, защото никога не съм идвала зад бунгалото.

— Ние не водим много хора тук отзад — обясни Хенри.

— Защо? — попита Фалън.

Хенри посочи една голяма кръгла стоманена плоча на земята. Стоманата беше дебела поне седем сантиметра, прецени Фалън. Беше вързана с дебела верига и катинар.

— Какво е това? — запита Изабела. — Прилича на капак на шахта.

— То е входът за това, което наричаме подземието — обясни Вира. — Но всъщност е старо бомбоубежище. Трябва да е било построено по някое време в края на петдесетте или началото на шейсетте години. В онези дни много хора са вярвали, че ядрената война между САЩ и тогавашния СССР е почти неизбежна.

— Истинските параноици — като собственика на къмпинга по онова време — си строели частни бункери под земята в задните си дворове — поясни Хенри. — И ги пълнели със запаси за цяла година.

Фалън огледа стоманената плоча.

— Този капак не изглежда толкова стар.

— Защото не е — отвърна Хенри. — Хората от тайната програма магнаха стария капак и сложиха този преди двайсет и две години, когато за известно време се настаниха в къмпинга. Сигурно им е трябвало нещо по-надеждно.

Фалън обмисли казаното.

— Повечето хора, които са си строели убежища, са ги пазели в тайна. Не са искали, когато бомбите започнат да падат, да трябва да себият с приятели и съседи, напирасци да се спасят в собственото им скривалище.

— Точно така — Хенри отново присви очи. — Чудите се как онези хора изобщо са научили за скривалището, нали?

— Да, този въпрос изниква на преден план.

— Не знам отговора — каза Хенри. — Можем само да предположим, че отнякъде са знаели, че тук е имало такова убежище. И се настаниха в къмпинга, сякаш беше тяхна собственост.

Изабела примижа.

— Определено звучи като тайна правителствена лаборатория.

— Тайна лаборатория, да — съгласи се Фалън. — Но се съмнявам да е била свързана с някоя от известните разузнавателни агенции. Те си имат достатъчно собствени подземни съоръжения. Не им е притрябвало да купуват стар къмпинг с бомбоубежище в двора.

Изабела повдигна вежди.

— Не съм толкова сигурна. На мен ми изглежда като идеалното прикритие. Типично място за хора, които провеждат тайни операции. Както сам каза, това място е нещо като ядро. Сигурно са знаели това.

Той я погледна.

— Би трябвало аз да съм специалистът по конспирации в „Джоунс и Джоунс“.

Тя се усмихна.

— А аз се уча от най-добрите.

Фалън реши да пропусне това край ушите си.

— Каквото и да е ставало тук, деветдесет и осем процента и половина съм сигурен, че не е била тайна правителствена лаборатория.

— Хммм — тя обмисли това за момент. — Може би частна изследователска лаборатория.

— Мисля, че да — кимна Фалън.

— Работеща по договор за някоя от разузнавателните агенции?

— Не — той опита да я накара да млъкне с предупредителен поглед. — Просто някакви хора, които по някакъв начин са се сдобили с едно или повече от изобретенията на госпожа Брайдуел и са решили да експериментират с тях.

— А! — възкликна Изабела. — Значи говорим за луди учени. А откъде са получили финансиране?

Той се отказа от опитите да внесе известна логика в дискусията.

— Какво финансиране, по дяволите?

— Кой е финансирал тази малка частна лаборатория? — попита тя с нравоучителен тон. — Лабораториите се нуждаят от пари. Много пари.

— Не знам кой е финансирал лабораторията — призна той. — Но не мисля, че са били пари от някоя държавна агенция.

Изабела беше разочарована, но този път замълча.

Фалън се обърна отново към Хенри:

— Казвате, че тази лаборатория е работила само около месец?

Хенри се почеса по ухото.

— Точно така. Нали, Уокър?

Уокър кимна с отривистия си маниер.

— И п-после нещо се случи там долу.

— Разкажи ми за това — помоли Фалън брадатия мъж.

Хенри сви рамене.

— Кой знае? Каквото и да е било, то доведе до смъртта на един от тримата изследователи. Изнесоха тялото от подземиято, метнаха го отзад в пикапа и потеглиха. Както казах, никой не се върна повече.

— Взеха ли нещо със себе си освен трупа? — попита Фалън.

Вира и Хенри се обърнаха към Уокър.

— Една книга — заяви Уокър с абсолютна увереност. Поклащаше се нервно. — Един от тях носеше книга. С черна корица.

— Прилича на лабораторен дневник — промърмори Фалън.

— Както казах, тръгнаха много набързо — продължи Хенри. — В този момент решихме, че всички в Скаргил Коув скоро ще опънем петалата.

Изабела го погледна невярващо.

— Мислели сте, че ще умрете?

Хенри се намръщи.

— Ами ние смятахме, че е някаква лаборатория за тайни оръжия и че нещо се е прецакало. Какво друго да си помислим? Решихме, че сме облъчени с радиация или отровени.

— Разбира се — Изабела кимна съчувствено. — Това са първите две възможности, които биха хрумнали на човек.

Фалън погледна Хенри.

— И какво направихте?

— В предишния си живот бях учил за инженер — обясни Хенри. — Отидох с колата до Сан Франсиско и купих детектор за радиация,

както и разни прости тестове за изследване на почвата, водата и въздуха. Донесох всичко тук. Направих всички възможни тестове. Не открих радиация. Нито изтичане на отровен газ изпод земята.

— Така че си решил да слезеш да огледаш, нали? — попита Фалън.

— Да — Хенри поклати глава. — Явно инженерът в мен е надделял. Трябваше да разбере с какво си имаме работа.

— Извънземна т-технология — обади се Уокър дрезгаво.

— Съгласна съм с Вира и Хенри — обърна се Изабела към Уокър. — Това прилича повече на тайна лаборатория за изследване на паранормални оръжия.

Уокър обмисли това.

— Извънземни п-паранормални оръжия.

— Е, и това е възможно — прие версията му Изабела.

С огромно усилие на волята Фалън запази спокойствие.

— Какво се случи, когато отвори убежището, Хенри?

— Трудно е да се опише — Хенри се втренчи в дебелия стоманен капак с разтревожено изражение.

Вира продължи разказа:

— Той накара всички да се отдалечат на няколко метра, преди да отвори капака.

Хенри не отделяше поглед от стоманения кръг.

— Някаква енергия се изля навън. Почувствахме я като силен вятър, но нищо не помръдна. Не развя ризата ми, нито разклати листата на дърветата, нито разроши косата ми. Но беше силна и много смущаваща.

— Всички я почувствахме — каза Вира. — Въпреки че останалите стояхме на известно разстояние.

— Звучи ми като някаква паранормална радиация — рече Фалън.

— Можех да понеса вятъра, каквото и да представляваше — продължи Хенри. — Но по онова време онзи измамник, гуруто, още беше при нас. Той сякаш изобщо не се впечатли от енергията. Нито Рейчъл Стюарт. Радиацията сякаш не повлия и на Уокър. Така че те тримата слязоха в убежището.

— Какво се случи? — попита Изабела.

— Когато се върнаха, Уокър си изглеждаше както обикновено.

Всички погледнаха особняка, който се залюля още по-силно в отговор на вниманието им.

— Значи винаги си е бил такъв, какъвто е сега? — запита Изабела тихо.

— Да — кимна Вира. — Съвсем същият. Но Рейчъл и Гордън Лашър бяха ужасно развълнувани, когато се качиха по стълбата, особено Лашър. Той се тресеше от възбуда и не можеше да говори.

— Когато се успокои, ни каза, че е видял много лабораторно оборудване там долу — обясни Хенри. — Каза ни, че имало следи от силна експлозия, но че мястото било толкова нагорещено от някаква странна енергия, че никой не трябвало да рискува да слезе.

— Той каза, че трябва да изчакаме няколко месеца убежището да изстине, преди някой да се върне пак долу — продължи Вира.

— По онова време вече не можех да понасям Лашър — добави Хенри. — Но се съгласих с него.

— Но убежището така и не е изстинало, нали? — попита Фалън. — Паранормалната радиация се задържа много дълго време.

— Да, забелязах това — кимна Хенри. — Лашър изчезна заедно с Рейчъл няколко дни по-късно. Повече не видяхме никого от двамата. Няколко седмици по-късно реших да слеза в убежището. Стигнах до най-долното стъпало на стълбата. После не помня нищо.

— Какво се случи?

— Дявол ме взел, не помня — каза Хенри. — Припаднал съм.

Уокър се залюля по-силно.

— К-кралицата.

— Когато дойдох в съзнание, лежах по гръб ето тук, на земята — разказа Хенри. — Вира и Уокър стояха до мен и ме гледаха.

— Как си излязъл? — попита Фалън.

— Уокър беше с нас, когато Хенри отвори капака — обясни Вира. — Хенри слезе сам и изчезна. Ние го викахме, но той не отговори. Аз не можех да мина през тази енергия, колкото и да опитвах. Но Уокър слезе долу и изнесе Хенри.

— Явно Уокър ми е спасил живота — заключи Хенри.

Изабела се усмихна на Уокър.

— Ти си бил герой.

Особнякът се залюля с объркан вид.

— Да, Уокър се прояви като герой — съгласи се Вира. — След това всички, които бяхме останали в града, се събрахме да обсъдим ситуацията. Решихме, че не можем да позволим това, което е в убежището, каквото и да е то, да попадне в неподходящи ръце. Освен това трябваше да се погрижим вътре да не попадне дете или някой търсач на силни усещания.

— От време на време в Скаргил Коув се появяват разни скитници — поясни Хенри. — Не искахме да рискуваме някой от тях да слезе долу.

Фалън кимна.

— Така че сте заключили убежището.

— Решихме, че щом правителството няма намерение да поеме отговорността си и да предпази хората от онова, което се намира долу, ние ще се заемем с това — завърши Вира. — И точно това правим през изминалите двайсет и две години.

— Добър план — рече Фалън. — Тежката паранормална радиация може да има непредсказуеми ефекти. А ако там се намират и още от малките играчки на госпожа Брайдуел, значи си имаме работа с много опасни оръжия — той се вгледа в тежкия катинар на стоманения капак. — Нали пазите ключа за това нещо?

— Разбира се — Хенри бръкна в джоба на гащеризона си и извади голям ключ. — Нося го в себе си постоянно.

— Аз ще сляза — каза Фалън. — Разбира се, ако успея да премина през енергийния вятър — погледна Изабела. — Ако нещо се обърка, погрижи се този капак веднага да бъде затворен и заключен. После се обади на Зак Джоунс. Имаш номера му.

— Мисля, че трябва да сляза долу с теб — вметна Изабела.

Той изрече първото, което му хрумна:

— Не.

— Не действаш логично, Фалън — изтъкна тя спокойно. — Не знаеш какво ще намериш в убежището. Може да се нуждаеш от подкрепление, както аз се нуждаех от такова вчера, забрави ли?

— Няма вероятност да забравя какво стана вчера.

— Аз умея да намирам разни неща — настоя тя. — А там долу има нещо, което трябва да бъде открито.

Фалън обмисля това три секунди, но му трябваше само частица от секундата да осъзнае, че тя е права. Талантът ѝ можеше да се окаже

полезен. Той извади една визитка от джоба си и я подаде на Хенри.

— Ще слеза долу да проверя мястото. Когато подам сигнал, че няма опасност, Изабела ще ме последва. Ако нещо се обърка, отново запечатай убежището и се обади на този номер. Много бързо.

Хенри погледна картичката. Фалън обясни:

— Зак Джоунс. Магистърът на „Аркейн“. Най-важният клиент на моята агенция. Не се тревожете, Зак ще вземе нещата в свои ръце. Винаги го прави. Това е адски дразнещ навик.

13.

Изабела стоеше до Уокър и Вира. Наблюдаваха как Фалън и Хенри отварят убежището. Ключалката се отвори лесно, но мъжете трябваше да използват два лоста, за да повдигнат тежкия капак.

— Не знам от какво са го направили — каза Хенри. — Някаква специална стомана. Но за толкова време всяко нещо би ръждясало при този климат.

Стоманеният капак се надигна тежко, със скърцащ звук и някакво приглушено стенание. Енергията започна да изтича. Изабела усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват. Ледени тръпки от напрежение пронизаха сетивата ѝ предупредително.

Стоманената плоча се вдигна още повече. Буря от паранормален вятър изригна с рев от тъмния отвор. Изабела никога не беше се сблъсквала с нещо подобно. Чувстваше се, сякаш се намира във вихъра на ураган, но нищо около нея не помръдваше от тази странна буря. Тревата не се огъна под силата на бушуващата енергия. Листата дори не прошумоляха. Косата и дрехите ѝ не се развяха.

Но сетивата ѝ реагираха с максимална сила. Адреналинът нахлу във вените ѝ. Опияняващо вълнение се надигна у нея. Изведнъж се усети превъзбудена. Погледна Фалън и разбра от огъня в очите му, че той изпитва сходна реакция на силната радиация.

— По дяволите! — Хенри остави лоста и се дръпна, олюлявайки се назад. — Виждате ли за какво ви говорех.

— Да — кимна Фалън, насочи фенерчето си към отвора и придоби напрегнатото замислено изражение, което Изабела вече добре познаваше. — Там долу има много енергия наистина. Трябва да е била адски силна експлозия. Потоците на ядрото в този район явно са засилили последствията.

Вира се отдръпна назад. Кучетата стояха край нея, свели глави. Попи изръмжа. Уокър остана на мястото си, но видимо беше още по-напрегнат. Люлееше се напред-назад на петите си като луд, обвил ръце около тялото си.

— Извънземни оръжия — каза Уокър. — Кралицата ги п-пази.

Изабела се мобилизира и с усилие фокусира таланта си. Когато беше готова, видя тежките вълни психична мъгла, които се изливаха от отвора на убежището.

— Лашър и Рейчъл трябва да са били много силни таланти — прошепна на Фалън. — Иначе не биха успели да слязат долу.

— Това вероятно обяснява как Лашър е избрал точно Скаргил Коув за място, където да основе комуната си — отвърна ѝ Джоунс. — Съзнателно или несъзнателно, той е доловил потоците на ядрото тук и е бил привлечен от тях.

Фалън прониза тъмнината с лъча на фенерчето си. Изабела видя стълба, която водеше надолу в сенките. Лъчът попадна на ъгъла на ръждясала метална лабораторна маса. Парчета стъкло проблеснаха наоколо. Имаше разпилени жълти листове и някакви тетрадки.

— Потеглили са много набързо — заяви тя. — Не се знае какво са оставили там долу.

— Кралицата — измърмори Уокър. — Пазете се от К-кралицата.

— Добре — обеща Фалън.

Той изчезна в отвора и се спусна в сенките. На Изабела ѝ хрумна, и то не за пръв път, че за толкова едър човек той се движеше с лекота и мъжествена грация, които създаваха впечатление за сила и самоконтрол.

— Стълбата е в добро състояние — извика той след малко. — А енергията долу не е толкова силна, колкото при отвора. Изабела, слез тук.

Тя пхна фенерчето в джоба на якето си, прекрачи ръба, откри първото стъпало на стълбата и заслиза предпазливо. Сякаш се спускаше в невидима вихрушка. Енергията се блъскаше и проблясваше около нея.

Когато кракът ѝ стигна до най-долното стъпало на стълбата, силните пръсти на Фалън стиснаха ръката ѝ над лакътя.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да, но трябва да кажа, че никога не съм преживявала подобно нещо. Някакви следи от Кралицата на Уокър?

— Още не.

— Такива са си величествата. Винаги пристигат последни — тя извади фенерчето си и го включи. — Разбира се, щеше да ни бъде от

полза, ако знаехме точно за какво говори той.

— Каквото и да е било, Уокър го е възприел много на сериозно и ние трябва да направим същото — каза Фалън. — Внимавай къде стъпваш, там има счупено стъкло.

Тя се наведе и вдигна едно от по-големите парчета.

— Много дебело стъкло.

Фалън го пое от ръката ѝ и го вдигна срещу лъча на фенерчето си.

— Прилича на стъклото, което използват в банките. Бронирано. Точно такова стъкло биха използвали изследователи, запознати със законите на парафизиката, ако трябва да боравят с енергията, генерирана от часовниците на госпожа Брайдуел. Най-добрият начин да се спре психичната енергия, която се е пропила в едно стъкло, е, като пред нея се сложи стъклена бариера.

Двамата обходиха бетонното помещение с лъчите на фенерчетата си. Счупено лабораторно оборудване, преобърнати метални пейки, късчета хартия — всичко това беше нямо свидетелство за огромната мощ на случилото се в убежището преди двайсет и две години.

— Това място е по-голямо, отколкото очаквах — каза Изабела. — Дължината му е два пъти ширината. А има и втора стая, долепена до тази. Очаквах някакво миниатюрно тясно помещение.

— Хората, които са си строели бомбоубежища, са планирали да живеят в тях няколко месеца или дори година, докато чакат нивата на радиация на повърхността да спаднат — обясни Фалън. — Искали са да си осигурят всички удобства, които имат в домовете си.

Тя потрепери.

— Не мога да си представя да стоя скрита тук долу, докато всичките ми приятели и съседи умират от радиационно облъчване на повърхността.

— Сигурно не можеш, защото не си живяла по онова време.

— Вероятно. Е, можем да кажем, че тук със сигурност се е случило нещо хаотично. Но освен счупените стъкла, няма следи от нормална експлозия. Няма щети от пожар. Листовете и тетрадките са невредими.

— Имало е някакво могъщо отприщване на енергия, но само от паранормалния спектър. — Фалън замълча внезапно. — Хм.

Изабела го погледна и видя, че той е насочил фенерчето си към вратата, водеща към другата стая.

— Какво?

Но той вече се бе отправил натам.

Тя бързо го последва, ала някакво тихо дращане в един от тъмните ъгли я разсея. Младата жена подскочи и насочи фенерчето си по посока на шума. Нещо се раздвижи в сенките.

— По дяволите — измърмори тя. — Плъхове.

— Нищо чудно — обади се Фалън, но не се обърна да погледне. — Намираме се под земята и това място е изоставено от години.

— Не ми трябва логическо обяснение, шефе. Говорим за плъхове.

— Те бягат от светлината.

— О, така ли? Изобщо не искам да виждам гадината.

— Чудно как се е озовал тук — замисли се Фалън. — Нали това място е било запечатано.

— Плъховете могат да се проврат навсякъде.

Драскащият звук стана по-силен. Един старомоден часовник във формата на кукла се появи с поклащане от тъмнината. Изабела я гледаше с чувството, че потъва. Куклата бе изправена и висока почти метър. Беше облечена в рокля със сложна кройка, в стила на късновикторианските дрехи за траур. Сега роклята беше избеляла и прокъсана, но очевидно бе ушита от скъпа материя.

Куклата бе почти плешива, но остатъците от косата ѝ бяха разделени на път по средата и стегнати отзад на тила в кок. Миниатюрна корона с малки, зловещи на вид кристали бе закрепена на върха на порцелановия череп.

— Мисля, че Кралицата пристигна — прошепна Изабела. — Това е Виктория. Облечена в черно от глава до пети. Казват, че след смъртта на принц Албърт носила траур до края на живота си.

— Чувствителна е към движенията, също като часовника — отбеляза Фалън. — Това е типично за творенията на Брайдуел.

— Но как е възможно да работи след всичките тези години?

— Ще се тревожим за това по-късно.

Изведнъж енергията в атмосферата се увеличи осезаемо. Куклата се затъркала към Изабела с ужасяваща целенасоченост.

— Изглежда, че те е харесала — каза Фалън.

— Усещам го. Тя започва да генерира някакъв вид енергия. Напомня ми за излъчването на часовника точно преди всичко да потъне в мрак.

— Движи се — заповяда Фалън. — Бързо. Накарай я да си избере друга цел.

Изабела опита да се дръпне от пътя на Кралицата, но мускулите ѝ отказваха да се подчинят. Тя отвори уста да каже на Фалън, че не може да помръдне, но откри, че не може и да говори. Мислите ѝ започнаха да се замъгляват. Ужасяващо вцепенение се прокрадна в кръвта ѝ.

Тя трескаво се съсредоточи върху усилието да фокусира собствения си талант. Знаеше как да дезориентира човешка психична енергия, но това беше кукла, робот с часовников механизъм. Въпреки това енергията, вложена в нея, първоначално е била човешка по природа, напомни си младата жена.

Улови издайническите вълни на паранормалната енергия, излъчваща се от студените стъклени очи на куклата, и изпрати противодействащи потоци. Усещането за вцепенение започна да отслабва. Тя си пое дълбоко дъх и успя да пристъпи настрана.

В сенките се чуваше някакво странно тиктакане. Очите на куклата се разтресоха в орбитите, докато механичната играчка си търсеше нова цел.

Фалън се раздвижи в сенките и се появи зад куклата.

Доловила движенията му, куклата се обърна в търсене на новата си мишена, а високите ѝ обувки изскърцаха от рязкото движение.

Фалън стовари тежкото си фенерче върху главата на куклата с остър, силен удар. Порцеланът се разби. Куклата политна назад и падна на пода с лице към циментовия таван. Стъклените очи продължиха да се тресат диво в орбитите, търсейки мишена. Дървените крайници се размахваха отсечено, но куклата не можеше да се изправи.

Откъм входа на убежището светлината се промени.

— Всичко наред ли е там? — извика Хенри. — Чухме някакви силни шумове.

— Току-що попаднахме на Кралицата — отвърна Фалън. — Но всичко е под контрол.

Като внимаваше да не навлиза в обсега на очите на робота, Фалън преобърна куклата да легне по очи. Енергията, пулсираща през очите, потъваше безопасно в бетонния под. Главата на куклата и крайниците ѝ продължиха да се тресат, тракат и потрепват.

Изабела видя как Фалън отвори целия гръб на роклята на куклата, после миниатюрния корсет и дървената рамка. Под светлината на фенерчетата частите на часовниковия механизъм продължаваха да се движат.

— Би трябвало да има много повече корозия — каза той. — Мога да разбера как паранормалната енергия в стъклените очи е оцеляла през всичките тези години. Щом се вложи в един предмет, тежката доза психична енергия може да излъчва радиация в продължение на векове. Но както каза Хенри, рано или късно металът винаги корозира, особено в климат като тукашния.

— Същото се отнася и за часовника — допълни Изабела. — Убиецът разказа, че само малко го смазал, навил го и той заработил.

Фалън бръкна в тялото на куклата и направи нещо на едно от зъбчатите колела. Кралицата най-после застина неподвижно.

Изабела погледна безжизнената кукла.

— Не ни е смешно.

Фалън се усмихна.

— Не се сдържа, а?

— Съжалявам, не. Колко често се случва да попаднеш на нещо подобно?

— Изключително рядко — той се вгледа във вътрешността на куклата. — Повечето от механизмите са от края на деветнайсети век, но някой ги е поправил и е добавил нови части и уплътнения.

— Наскоро ли?

— Не. Мисля, че са свършили тази работа преди двайсет и две години.

— И часовника ли са оправили тогава? — попита Изабела.

— Да.

— Ето какво са правили тук. Онези тримата са донесли изобретенията на госпожа Брайдуел тук, в Скаргил Коув, и са опитали да ги приведат в работещо състояние.

— Да, но това не е най-интересният аспект на тази ситуация — Фалън погледна ръката си. В светлината Изабела забеляза, че пръстите

му леко лъщят.

— Смазвани са наскоро? — прошепна тя.

— Да — той се изправи и насочи фенерчето към отпечатъците по бетонния под. — Явно човекът, който е оставил тези следи, се е занимавал с поддръжката.

— Но как е влизал и излизал? Освен ако Хенри и Вира не са ни излъгали, че през цялото време са държали убежището заключено.

— Не мисля — каза Фалън. — Има и друга, по-вероятна възможност. Струва ми се, че усещам някакво леко течение откъм другата стая. Хайде да огледаме.

Двамата влязоха в съседната стая.

Изабела замръзна.

— Мили боже! — прошепна тя.

Пред лъчите на двете фенерчета се видя редица от нещо подобно на малки ковчези, повдигнати върху метални стойки.

— Дишай дълбоко — нареди ѝ Фалън. — Това не са ковчези. Прекалено са малки.

Тя отново задиша.

— Разбира се. Знаех си. Просто на пръв поглед изглеждат стряскащо.

— Очаквала си нещо стряскащо? — той насочи лъча към нещо като купчина боклуци. — Това отговаря ли на определението?

Първо видя черепа. Беше човешки. Останалата част от скелета се появи сред разпокъсани останки от дрехи и чифт ботуши. На костта на единия пръст блестеше пръстен.

— По дяволите! — изпъшка Изабела. — Още един труп.

Фалън се приближи до скелета и се наведе над него. Бръкна сред разпилените кости, извади портфейл и го разтвори.

— Гордън Лашър — обяви той. — Изглежда, вече знаем какво е станало с измамника.

— Казал е на всички, че напуска града, а се е промъкнал тук. Обзалагам се, че е усетил силата на часовниците и е планирал да ги открадне. Явно Кралицата го е победила. Получил си е заслуженото.

— Не мисля, че е била Кралицата — Фалън насочи лъча на фенерчето към един предмет, който лежеше на пода до черепа. — Това не е била смърт поради паранормални причини. Изглежда като старомодна травма, причинена от груба сила.

— Паднал е?

— Не — той се пресегна и вдигна един лост. — Някой го е ударил в тила с това.

— Откъде си толкова сигурен?

— Има пукнатина в черепа и тялото е паднало по очи — отвърна Фалън разсеяно. — Не изисква кой знае каква проникателност.

— Добре. Но това означава, че още някой е бил тук с него.

— Да, точно това означава — съгласи се той.

— Хенри и Вира казаха, че Лашър изчезнал заедно с една жена, Рейчъл Стюарт. И двамата са успели да понесат енергията тук долу при първото си слизане. Обзалагам се, че са се върнали, за да откраднат часовниците. Рейчъл трябва да е осъзнала що за негодник е бил Лашър и че той вече не ѝ е нужен. И го е ударила с лоста по главата.

— Бих казал, че вероятността за този сценарий е около седемдесет и четири процента.

— Само седемдесет и четири?

— Да — Фалън обходи останалата част на помещението. — Ето го втория ни вход.

Изабела огледа стоманената врата в бетонната стена.

— Това е врата, но тя не води на повърхността.

Джоунс се приближи, стисна дръжката и дръпна вратата. Тя се отвори със съвсем леко изскърцване на пантите. Отвън цареше пълен мрак. Хладен, влажен въздух нахлу в стаята. Изабела чу приглушения грехот на океана в далечината.

— Пещера — каза Фалън. — Този проход води към пещера на брега.

— Тази врата се отвори сравнително лесно — отбеляза Изабела. — Соленият въздух би трябвало да е нанесъл много по-сериозни поражения.

— Този, който е поддържал Кралицата в работещо състояние през всички тези години, явно минава през този вход — каза Фалън.

— Според теб защо първият собственик на убежището е построил този втори вход?

— Помисли. Ако си тук долу, защото бомбите са започнали да падат, без да знаеш какво става на повърхността, не би ли искала да имаш втори, резервен изход, в случай че първият се окаже затрупан?

— Звучи логично.

Той затвори вратата, отиде до първата продълговата кутия и изчисти слоя прахоляк с ръкавицата си.

— И това е бронирано стъкло — констатира Фалън. — Използвали са тези кутии, за да съхраняват часовниците.

Изабела застана до него. Стъклената кутия беше празна.

— Изглежда достатъчно голяма като за Кралицата — тя погледна редицата от стойки и кутии. — На една от стойките няма кутия. Обзалагам се, че там е била тази, в която е стоял часовникът. Убиецът каза, че когато е намерил часовника в тунела под къщата на Зандър, той е бил в стъклена кутия.

Двамата отидоха до третата кутия в редицата. Фалън изтри праха от нея.

Изабела видя часовник от дърво и бронз във формата на дракон със странни стъклени очи. Тя се премести пред следващата кутия. В нея имаше изящна каляска с два дървени коня. Тъмните прозорци на каляската проблясваха. В следващата кутия имаше въртележка с малки митични зверове. В последната кутия имаше фотоапарат от викторианската епоха.

— Ако приемем, че Кралицата е била в празната кутия и че часовникът е бил откраднат заедно със стъклената си кутия, всички образци, които са съхранявани тук, са налице — каза Фалън.

— Изглеждаш облекчен.

— Повярвай ми, наистина съм.

— Но кой слиза тук редовно и поддържа Кралицата в добро състояние?

— Някой, който може да понесе психичната енергия на това място и който счита за свой дълг да пази артефактите.

— Уокър — промълви тя. — Но това означава, че той знае за втория вход. Защо не ни каза нищо?

— Уокър живее в своя собствена вселена и по своя собствена логика — обясни Фалън. — Ние сме виновни, че не ни каза. Не му зададохме правилните въпроси.

— Мисля, че в съзнанието си той е предал отговорността за пазенето на всички тези предмети на „Джоунс и Джоунс“. Сигурно сега смята, че ти знаеш всичко, което знае и той.

— Да.

Изабела погледна скелета.

— Какво ще правим с тялото?

— Нищо, докато не уредим изнасянето на изобретенията оттук.

Гордън Лашър е стоял тук двайсет и две години. Може да изчака още малко.

14.

Двамата излязоха от убежището малко по-късно и затвориха капака, за да прекратят смущаващия психичен вятър. Изабела погали кучетата, докато Фалън обясняваше на Хенри и Вира какво са намерили и им съобщаваше за плановете си да доведе екип от „Аркейн“, който да изнесе останалите часовникови куриози.

Хенри погледна Уокър с присвити очи.

— Какво излиза? Ние с Вира пазим главния вход на убежището от двайсет и две години, докато ти си влизал и излизал през задния вход?

Уокър бе озадачен от въпроса.

— Трябваше да се грижа К-красицата да работи. Имаше нужда от смазване.

— Защо не ни каза, че има друг вход към убежището? — попита Вира спокойно.

Уокър изглеждаше объркан.

— Никой не знаеше за него.

— Освен теб, Рейчъл и онзи негодник Лашър — рече Хенри, отворен.

— С-само аз знам сега — обясни Уокър. — Гордън Лашър е мъртъв, а Рейчъл повече не се е връщала. Аз п-пазех тайната.

Хенри направи гримаса.

— Чудя се още колко хора са открили втория вход през изминалите двайсет и две години.

— Не мисля, че някой друг знае за съществуването му — намеси се Фалън. — Доколкото видяхме, всички предмети са налице. Отпечатъците от стъпките на Уокър бяха единствените нови по пода.

Уокър се залюля.

— Никой не знае за в-вратата към тунела. Освен мен. И Рейчъл. Но Рейчъл не се върна.

— Къде води вратата? — попита Изабела внимателно.

Уокър се съсредоточи.

— Излиза в пещерата с г-горещите извори.

— Която е на носа — кимна Вира. — Е, това обяснява всичко. Единствените хора, които знаят за изворите, са местните.

— Влизал съм в пещерата с горещите извори няколко пъти — каза Фалън. — От нея излиза огромна мрежа от тунели, които никога не са били проучвани. Очевидно един от тях води до убежището.

— Уокър, Лашър и Рейчъл са видели втората врата, когато са слезли в убежището — включи се Изабела. — Но как са намерили входа откъм пещерата с горещите извори? Трябва да са направили карта на мрежата от тунели. Това, в най-добрия случай, би отнело седмици. Но явно Лашър се е върнал в убежището, след като е заминал от града заедно с Рейчъл.

— Рейчъл — вметна Уокър неочаквано. — Рейчъл намери т-тунела, който води до убежището. Тя го показва на Лашър.

Фалън погледна Изабела.

— Изглежда, Рейчъл Стюарт е имала много силен талант.

Уокър предпочете да се върне в града пеш. Изабела се хвана за дръжката от вътрешната страна на вратата на големия джип и подскочи леко, за да се качи. Фалън постави останките от Кралицата заедно с часовника в багажника на колата и седна зад волана.

Телефонът на Изабела иззвъня точно когато Фалън потегли от паркинга на къмпинга. Номерът изглеждаше познат.

— Норма Сполдинг — каза Изабела. — Имам лошо предчувствие.

— Клиентите винаги създават проблеми — заяви Фалън. — В един съвършен свят „Джоунс и Джоунс“ изобщо не би се нуждаел от тях.

— Това би представлявал интересен бизнес модел — тя отвори телефона си. — Здравей, Норма — поздрави с професионален тон.

— Купувачът, който се интересуваше от къщата на Зандър, току-що ми се обади — каза Норма сърдито. — Чул новините за убийствата в къщата. Отказал се е от покупката.

Изабела примигна.

— Съжалявам за това.

— По дяволите, не наех, „Джоунс и Джоунс“, за да провалят сделката.

— Уверявам те, че това беше неочакван инцидент.

— Наричаш откриването на три трупа в мазето инцидент? — повиши глас Норма. — Сериен убиец умира внезапно в къщата и това е инцидент! Сега имотът е местопрестъпление. Пресата направо полудя по тази история.

— Знам, че може да мине известно време, докато интересът на медиите стихне, но съм сигурна, че след няколко месеца всички ще са забравили за случилото се в къщата на Зандър — опита да я успокои Изабела.

— Няма никакъв шанс това да се случи. Този имот никога няма да се продаде. Единствената причина да ти се обадя, е да ти кажа да не си правиш труда да ми изпращаш фактура за услугите ви. Не получих това, за което бях готова да платя, така че няма да получите чек от мен.

Възмущението завладя Изабела.

— Но „Джоунс и Джоунс“ разреши случая.

— Нямахте никакъв случай — настоя Норма. Звучеше, сякаш говори през зъби. — Наех те да ми помогнеш да се отърва от онези глупави слухове, че в къщата има призраци. Мислех, че ако агенция за психични разследвания обяви, че в имота няма никакви призраци, ще мога да я продам. Но вместо това вие напълно осуетихте продажбата.

— Не е вина на „Джоунс и Джоунс“, че имотът се окажа място, където сериен убиец е крил труповете на жертвите си.

— Може би не, но според мен фирмата ви е отговорна за провала на продажбата, така че не очаквайте да ви платя.

Връзката прекъсна.

Изабела затвори телефона.

— Лоши новини — каза тя. — Норма Сполдинг заяви, че няма да заплати за услугите ни. Според нея „Джоунс и Джоунс“ са виновни, че къщата на Зандър не може да се продаде.

— Казах ти, че този случай е загуба на време — подметна Фалън. — Затова не насърчавам работата по подобни случаи.

— Не сме виновни ние, че в къщата имаше трупове.

— Клиентите винаги винят този, който провежда разследването, когато получат отговора, който уж очакват, дори и да е такъв, какъвто са очаквали. Такъв е бизнесът ни, Изабела.

Тя се отпусна на седалката и се втренчи мрачно през прозореца.

— Не е честно.

— Запомни един малък съвет занапред.

— Какъв?

— Винаги вземай аванс, който не подлежи на връщане.

Тя забарабани по облегалката за ръката.

— Добра идея. Непременно ще го направя следващия път.

Фалън отби от главната улица и сви зад офиса на „Джоунс и Джоунс“. Паркира под широкия навес. Двамата слязоха от джипа и той отвори задната врата.

— Ти вземи часовника — нареди й. — Аз ще донеса Кралицата.

Тя вдигна увития в одеялото часовник и отвори задната врата към офиса. Понесоха предметите по стълбите, после Фалън отключи вратата.

Изабела влезе в офиса преди него, светна лампите и постави часовника на пода в ъгъла.

— А сега какво? — попита го.

Фалън затвори вратата и постави куклата на пода до часовника.

— Както казах на Хенри, Вира и Уокър, екип на „Аркейн“ утре ще прибере останалите предмети от убежището и ще ги транспортира в главната лаборатория на Обществото в Ел Ей. Ще искам подробен доклад от експертите. И бих искал да разбера кой ги е донесъл тук преди повече от двайсет години.

Младата жена влезе в малката кухничка, долепена до офиса, и взе чайника.

— Предусещам зараждането на нова конспиративна теория.

Последва отчетлива тишина. Изабела разбра, че е отишла прекалено далеч.

— Това ли мислиш, че правя? — попита Фалън с ледено неутрален тон. — Измислям конспирации?

Студените, безчувствени думи я свариха неподготвена. Тя бързо се обърна с лице към него. Фалън я наблюдаваше с изражение, което съответстваше на тона му. Беше виждала това изражение и бе изпитвала усещането за самота, което вървеше с него, много пъти, откакто се бе запознала с него. Но беше сигурна за едно нещо. Не трябваше да действа прекалено прибързано с Фалън Джоунс. Той още

не ѝ се доверяваше напълно, а докато той не пресечеше границата, тя трябваше да действа предпазливо.

Но пък и тя не му беше доверила тайните си. *Така сме квит* — помисли си младата жена.

— Разбира се, че не — каза тя, като се насили да говори спокойно. Обърна се към мивката и наля вода в чайника. — Това беше просто шега, шефе. Не смятам, че постоянно си измисляш конспирации. В крайна сметка в повечето случаи се оказваш прав — спря водата и се обърна към него. — Нали така?

Част от напрежението го напусна, но на негово място се появи дълбоката умора, която Изабела бе доловила още първия път, когато той беше влязъл в кафенето.

— В повечето случаи — повтори Фалън. — Но невинаги. А когато се издъня, поставям други хора в опасност.

— Сега си мислиш за „Нощните сенки“, нали?

— Не само за „Нощните сенки“. Вчера в къщата на Зандър, ако не ме беше повикала... — той млъкна.

— Но аз те повиках — изтъкна тя. — Нещо повече, проявих достатъчно здрав разум да не слизам в мазето сама. Отдай ми дължимото. Казах ти, мога да се грижа за себе си. Правя го от години.

Нивото на енергията в помещението леко се повиши. Тя разбра, че той е впрегнал таланта си в действие.

Фалън отиде до плота, където се намираше професионалната кафе машина, взе пакет смляно кафе и започна да пълни цедката. Не си правеше труда да използва мерителна лъжичка.

— Как по-точно се грижиш за себе си? — попита я.

Тя се облегна на мивката и скръсти ръце.

— Това е едно от нещата, на които се възхищавам у теб, господин Джоунс. Техниката ти на водене на разпит е удивително изкусна и прозорлива.

Той напълни кафе машината с вода. Тя забеляза, че челюстта му се напрегна.

— Надявам се, да не скърцаш със зъби в момента — подхвърли. — Това нещо води до поставяне на коронки и чистене на зъбни канали.

— Опитах да не те притискам.

— Знам. Беше много търпелив, като се вземат предвид фактите. Не успя да откриеш нищо за мен в интернет, нали? Само идеалната ми

биография — не можа да прикрие гордостта си. — Дори гениалният директор на „Джоунс и Джоунс“ се изправи пред тухлена стена, когато опита да изрови информация за мен. Много съм добра, нали?

Той се усмихна мрачно.

— Добра си. Намерих една приятна, изчистена версия за живота ти още от раждането, но тази версия е напълно фалшива, нали?

— Да.

— От самото начало знаех, че бягаш от нещо или някого — той натисна ключа на кафе машината. — Избрала си Скаргил Коув, за да се скриеш тук, и съм почти сигурен, че изборът ти не е бил случаен.

— Съвпадение?

— Обясних ти позицията на „Джоунс и Джоунс“ относно съвпаденията.

— Да — кимна тя. — Само от любопитство... колко дълго смяташе да изчакаш, преди да изригнеш?

— Да изригна? — погледна я озадачено той.

— Преди да ме затрупаш с въпроси — поясни тя.

Фалън се загледа как кафето се стича в каната.

— Възнамерявах да изчакам още малко, но предвид последните събития, мисля, че може би сега е добър момент да започнеш да ми разказваш истината.

Тя обмисли това.

— Добре, но наистина не виждам връзката между откриването на часовниковите куриози на госпожа Брайдуел и моето присъствие в Скаргил Коув. Като оставим настрана таланта ми да откривам разни неща, разбира се. Имам предвид, че всъщност се занимавам точно с това. Дори и когато не искам да го правя, ако разбираш какво имам предвид.

— Разкажи ми истината, Изабела — той я погледна със загадъчните си, непроницаеми очи. — Трябват ми някои отговори.

— Разбирам това — кимна тя. — А сега, след като съм работила с теб известно време, знам, че мога да ти се доверя. А и не е като да имам избор.

— Защо да нямаш?

— Разбрах в нощта, когато пристигнах в Скаргил Коув, че няма нужда да продължавам да бягам. Бях достигнала целта си. Много съм

добра в това да се крия, дори съм родена извън матрицата. Но е единствено въпрос на време да ме открият.

Двамата седнаха на бюрата си. Фалън пийна кафе и загледа как Изабела отпива от зеления си чай. Виждаше, че тя опитва да се овладее, да реши откъде да започне разказа си. Пробва да ѝ помогне.

— Какво имаше предвид, като каза, че си родена извън матрицата? — попита я.

Тя го погледна над ръба на чашата.

— Някога чувал ли си за уебсайта Айсберг!

— Онзи сайт, в който се развиват суперстранните конспиративни теории, творение на някакъв ненормален, който се нарича Часовоя? — направи гримаса Фалън. — Разбира се, че съм го чувал. Някои хора твърдят, че прекалявам с теориите за конспирации, но аз съм направо невинно дете в сравнение с Часовоя. Този човек е толкова превъртял, че няма никакъв шанс да се осъзнае. Трябва да е загубил връзка с реалността много, много отдавна.

— Така ли мислиш?

— Определено е луд за връзване.

— Тогава защо следиш сайта му?

Фалън сви рамене.

— Защото от време на време попада на някоя информация, която може да ми свърши работа, така че си я записвам. Както казват, дори и спреият часовник показва вярно часа два пъти в денонощието. Проблемът с всичко, което научавам от сайта Айсберг, е, че полезната информация е винаги преплетена с налудничавите, шантави и откачени фантасмагории на Часовоя. Извличането на истината може да ми отнеме часове проучвания. Няма логическо основание за теориите на Часовоя и поради тази причина те не са в никакъв смислен контекст. Този човек е класически пример за параноик, на когото постоянно му се привиждат конспирации.

Тя повдигна вежди.

— Ти, от друга страна, виждаш всичко в контекст, нали така?

— Нещата са съвсем различни — увери я той. — Ето ти един пример. Часовоя попада на някакво късче информация за „Нощните сенки“ и после се отплесва във фантазии за хора, отвлечени от

извънземни. Информацията е безполезна в този контекст, така че никой не ѝ обръща внимание. Но понякога даден факт пасва на някое мое разследване, защото аз го разглеждам в определен контекст — замълча. — Като се замисля, от известно време не съм виждал нищо ново на сайта. Може би Часовоя в крайна сметка е попаднал в някоя психиатрия. Честно казано, той ми липсва.

— Не — каза тя спокойно. — Часовоя не е попаднал в психиатрия. Беше убит — пое си дълбоко дъх. — Може би.

— Да, имаше някакви такива слухове преди известно време в мрежата, но после заглъхнаха. Това му е проблемът на Часовоя. Не можеш да вярваш на нищо, което чуваш за него. Не бих се изненадал той да е фалшифицирал собственото си убийство само за да развие нови конспиративни теории.

— Повярвай ми, моля се наистина да е направила това.

Фалън се вкамени.

— Направила?

— Часовоя е жена. Тя се преструва на мъж в мрежата, защото това е още един слой на прикритие.

— Откъде знаеш това?

— Защото Часовоя ме отгледа, след като родителите ми загинаха в самолетна катастрофа — отвърна Изабела. — Аз съм внучката ѝ.

Фалън се почувства като поразен от гръм. Той рязко се наведе напред и машинално задейства таланта си.

— Говориш сериозно.

— Причината да не научиш нищо за истинската ми самоличност, когато си опитал да го направиш, е, защото съм живяла с фалшива самоличност през целия си живот — Изабела притисна длани към чашата си. — Майка ми не ме е родила в болница.

— И нямаш номер на социална осигуровка? Нито акт за раждане?

— Имала съм цяла дузина номера на социална осигуровка през живота си, както и множество актове за раждане, кредитни карти, паспорти. Баба ми ми е направила фалшива лична карта още преди да се родя и ми даваше нова всеки път, когато се местех или сменях работата си — тя погледна стената, където на една кука висеше раницата ѝ. — И сега имам две чисто нови, неизползвани, в раницата си.

— Къде си родена? — попита я той, очарован от историята. — Как си успяла да останеш извън системата?

— Родителите ми са живеели заедно с баба на един отдалечен остров в южната част на Тихия океан, когато съм се родила. Баща ми пишел романи под псевдоним, трилъри за конспирации, които героят му разкривал. Майка ми беше художничка. Работите ѝ са изложени в някои много уважавани музеи. Всички картини са подписани с фалшиво име. Родила съм се в къщата и раждането ми не е било регистрирано в никоя държавна служба. Образоваха ме вкъщи от самото начало. Всяко име, което някога съм използвала, освен Изабела Валдес, е било измислено.

Той подсвирна тихо.

— Дяволите ме взели. А хората мислят, че аз имам проблем с параноята. Изабела Валдес истинското ти име ли е?

— Да — тя изпъна рамене. — Реших да започна да го използвам, докато пътувах на стоп към Скаргил Коув.

— А биографията ти, която намерих в интернет?

— Напълно фалшива е, разбира се. За пръв път я използвам. Баба ми каза да си я пазя за тази конкретна ситуация.

— Откъде е намирала баба ти всички тези фалшиви документи? — попита Фалън.

— От една стара семейна фирма, която е специализирана в това рядко изкуство. Те са в този бизнес от поколения. Баба винаги казваше, че щом са достатъчно добри за „Джоунс и Джоунс“, значи са достатъчно добри и за нея.

— Да отгатна ли, че тя използва услугите на семейство Харпър? Изабела се усмихна над чашата си.

— Точно така.

Изведнъж той започна да осъзнава какво следва.

— Защо дойде в Скаргил Коув, Изабела?

— За да намеря теб, разбира се — отвърна тя невъзмутимо. — Баба винаги ми казваше, че ако нещо се случи с нея или ако се забъркам в някакви неприятности, с които не мога да се справя сама, трябва да се свържа с „Джоунс и Джоунс“.

— А защо ти трябваше толкова време, за да ми кажеш истината?

— Защото трябваше да съм сигурна, че мога да ти се доверя. Всички се влияем от възпитанието си. Аз съм израснала в семейство,

където постоянно са се обсъждали теории за конспирации. Някои неща са дълбоко вкоренени в мисленето ми.

— С други думи, не вярваш на никого извън семейството си.

— На теб ти вярвам, Фалън. Сега, след като имах възможността да те опозная. Но трябваше да съм сигурна. Животът на баба ми, ако приемем, че е още жива, зависи от това.

— А ако е мъртва?

Очите на Изабела потъмняха.

— Тогава ще отмъстя за нея.

Той сплете пръсти и обмисли чутото.

— Кое те кара да мислиш, че някой би опитал да я убие?

— Защото не искат тя да изобличи конспирацията на уебсайта си, разбира се. Но се моля да ги е надхитрила. Баба е много, много добра в тези неща. Ако е имала късмет, копелетата са повярвали, че е мъртва.

Кой кого ще надхитри? — помисли си Фалън. Класическата логика на теориите за конспирация. Без контекст, без сигурни факти, без проблеми.

— А защо биха повярвали, че е мъртва? — попита я.

— Има достатъчно документи, потвърждаващи смъртта ѝ — обясни Изабела. — В местния вестник беше публикуван некролог. Издаден е смъртен акт. Според документите, баба е била кремирана. Всичко е ясно и неоспоримо.

— Но ти не вярваш, че е станало така?

— Възможно е да са я открили — призна младата жена. — Но мисля, че има доста голяма вероятност тя да е жива и да се е скрила някъде. Няма как да се свържа с нея. Това беше част от плана. Каза ми, че ако някога се наложи да изчезне, трябва да се погрижим никой да не се усъмни.

— Но ти е казала да се обърнеш към „Джоунс и Джоунс“ за помощ?

— Да — Изабела го гледаше спокойно и непоколебимо. — Те търсят и мен. Веднъж успях да избягам, но можеше и да не извадя такъв късмет следващия път.

Фалън се вкамени.

— Някой е опитал да те убие?

— Във Финикс преди около месец. Откриха ме в универсалния магазин, където работех. Точно тогава ми хрумна тази мисъл.

— Коя мисъл? — попита той.

— Че може да са я открили в крайна сметка — Изабела отвори чекмеджето на бюрото си, извади кърпичка от кутията, която държеше там, и изтри очите си. — Постоянно си казвах, че тя е пуснала в действие плана си за спешни случаи. Че се е скрила някъде. Но щом успяха да намерят мен, може да са намерили и нея. Може би наистина е мъртва.

Тя заплака. Той нямаше представа какво да прави в тази ситуация.

— Изабела — промълви.

— Извинявай — тя се изсекна в кърпичката. — Просто, ако наистина е мъртва, все едно никога не е живяла. Баба се погрижи нещата да изглеждат по този начин. Единственото ѝ наследство е уебсайтът и той просто си стои в интернет като някаква виртуална гробница. Не мога да се насиля да го отворя.

— Изабела — повтори той. И замълча, защото не се сети какво друго да каже.

— Ако тя е мъртва, аз съм виновна за това, защото ѝ разказах за конспирацията — каза тя, хлипайки.

Той се изправи, без да знае какво да стори. Заобиколи бюрото си, извади чиста, сгъната бяла носна кърпа от джоба си. Тя я пое от ръката му, взира се в нея няколко секунди, сякаш виждаше такава кърпа за пръв път в живота си, и после заплака тихо, заровила лице в нея.

Фалън нежно я издърпа да стане, прегърна я и я притисна силно към себе си, като че ли можеше по някакъв начин да я предпази от света на мрачните фантазии, които тя беше създавала в мислите си.

С тихо ридание Изабела пусна мократа кърпичка на бюрото, зарови лице в черния му пуловер и заплака горчиво.

Той стоя така с нея, докато мъглата откъм океана обви града и спусна непрогледна завеса пред прозорците на офиса, изолирайки ги от целия свят.

15.

След известно време Изабела спря да плаче, вдигна глава и му се усмихна несигурно.

— Извинявай за това. Напоследък ми се случва без предупреждение. В един миг съм си съвсем добре и в следващия се сещам, че може да е мъртва и че аз се заблуждавам, като мисля обратното, и изведнъж започвам да плача.

— Няма нищо — не се сещаше какво друго да й каже.

Тя седна, взе друга салфетка и издуха носа си за последен път. Хвърли салфетката в кошчето, отпи от чая си и се овладя.

Той остана прав в средата на офиса още няколко секунди, чудейки се какво да направи. Когато не му хрумна нищо полезно, се върна при бюрото си, пийна от кафето и се съсредоточи върху проблема, който имаше за разрешаване.

— Като следвам твоята логика... — започна той.

Изабела се усмихна измъчено.

— Което е любезен начин да кажеш, че не ми вярваш.

Най-неочаквано у него се надигна гняв.

— По дяволите, не ми приписвай чужди думи! Опитвам се да събера фактите.

Тя въздъхна.

— Знам. Извинявай. Напоследък съм прекалено емоционална.

— Разбираемо е — каза Фалън намусено.

Тя кимна със сериозно изражение:

— Да, сигурно. Бях подложена на голям стрес.

— Това със сигурност е точно определение — съгласи се той. — Добре, хайде да опитаме отново. Каза, че някой се опитал да те убие преди няколко седмици във Финикс.

— Да. Всъщност двама мъже се опитаха да ме отвлекат. Сигурна съм, че планираха да ме убият.

— Как успя да се измъкнеш?

Младата жена махна неопределено с ръка.

— Оказа се, че има още някаква страна на таланта ми. Освен че мога да намирам неща и хора. Мога да използвам способностите си и за да ги скрия. Мога да кажа на някого да изчезне. Буквално. Точно това направих с двамата главорези, които бяха пратили по петите ми.

Той не обърна внимание на това, че тя говореше в множествено число за поръчителите на отвличането. Това се срещаше често сред тези, които вярваха в конспирации. За тях винаги имаше някакви мистериозни хора зад кулисите, които манипулираха нещата.

— Как точно работи това? — попита я.

Изабела примигна.

— Кое как работи?

— Талантът ти.

— Как работят всички таланти? — тя сви рамене. — Трябва да имам физически контакт, за да го направя, само това знам със сигурност. Те ме заклециха на покрива на един мол. Аз ги изпратих да слязат по аварийното стълбище и да тръгнат по улицата. Не знам какво е станало с тях след това. Предполагам, че са ходили известно време, докато излязат от трансa си.

— Или докато не ги е блъснала някоя кола.

— Казах им да пресичат само на светофари, когато светне зелено — обясни тя. — Когато поставя някого в такъв транс, той обикновено изпълнява точно заповедите ми.

— Звучи ми като хипнотично внушение.

— Вероятно.

— Защо им каза да пресичат само на светофари?

— Предположих, че ако двама души от фирмата, за която работех по-рано, бъдат блъснати от кола на улицата във Финикс, това ще причини повече проблеми, отколкото ще разреши. Трупове винаги създават проблеми.

Но липсата на трулове означаваше, че няма нищо документирано в полицейските доклади, нито където и да е, което да потвърди историята ѝ, помисли си той. Започна да разбира как се е чувствала Алиса, когато е паднала в заешката дупка. Трябваше да приеме факта, че е напълно възможно Изабела да е превъртяла от фантазиите за конспирации — също като Часовоя. Но едно нещо беше ясно: Изабела вярваше на всяка дума, която казваше.

— Разкажи ми за конспирацията — помоли той.

— Работех в „Лукън Протекшън Сървисис“. Чувал ли си за тях? Фалън застина с чашата кафе в ръка, а умът му започна да щрака на бързи обороти.

— Разбира се. Макс Лукън е член на „Аркейн“. Той ръководи известна агенция за охрана, специализирана в произведения на изкуството и антични предмети.

— Започнах работа във фирмата му преди около седем месеца. Тогава си мислех, че съм извадила късмет да си намеря такава работа.

— Защо?

— Да кажем само, че комбинацията от моя талант и историята на семейството ми ми създава проблеми с намирането на работа. Резултатът е, че сменям работата си толкова често, колкото други хора сменят чорапите си — тя замълча. — Често ме уволняват.

— Разбирам проблема със семейната обремененост. Не е било лесно да израснеш в семейство, което официално не съществува. Но какъв е проблемът с таланта ти? Бих казал, че умението на търсач може да се окаже полезно във всяка охранителна или детективска агенция.

Изабела отпи от чая си и остави чашата.

— Проблемът е, че съм придиричива към това, което намирам.

— Обясни ми.

— Голяма част от работата на детективските и охранителните фирми се състои в издирване на хора, които не желаят да бъдат намерени. Често тези, които са изчезнали, имат основателни причини за изчезването си. Някои от тях се оказват мъртви. Така че разбирам, че хората имат нужда от услугите на подобни фирми. Ясно ми е, че някой трябва да свърши тази работа.

— Както вчера в имението на Зандър?

— Да — кимна сериозно тя. — Нямам нищо против да помогна убийците да получат възмездие си, а семействата на пострадалите да научат отговорите, които не им дават мира. Това е важна работа. Почтена. Необходима. Но е невероятно депресиращо да прекараш целия си живот, ден след ден, в търсене на хора, които са мъртви или не искат да бъдат намерени.

— Не бях се замислял за това — призна той. — Ти това ли работеше?

— Предимно. Веднага щом работодателите ми откриваха, че мога да намирам скритите трупове или изгубените хора, започвах да ми възлагат само такива случаи. Но в „Лукън Протекшън Сървисис“ беше различно. Там работех като техник. Работата ми харесваше. Никой не очакваше да намирам мъртви хора, а само загубени произведения на изкуството или антични предмети.

— Какво се обърка?

— Справях се много добре. Повишиха ме и попаднах в Отдел А.

— Какво е Отдел А?

— Елитното подразделение за разследвания в рамките на фирмата — обясни тя. — Строго секретно.

Фалън едва потисна стенанието си.

— Аха. Секретно.

— Справях се чудесно, изкарвах добри пари. Дори мислех да започна да спестявам в пенсионен фонд. Имах хубав апартамент. Чувствах се, сякаш живея нормално. Най-последно.

— Преди това не си ли живяла нормално?

— Не бих казала. Имаш ли представа какво е да живееш с фалшива самоличност през целия си живот?

— Не — призна той. — Но мога да си представя как в един момент това започва да действа потискащо.

— След известно време започваш да се питаш дали изобщо съществуваш. Но в „Лукън“ започнах да се чувствам добре, сигурно защото там хора като мен се възприемат като нормални, поне в рамките на Отдел А.

— Имаш предвид хора с талант?

Тя кимна.

— Лукън наема много хора с парасихични способности, особено в Отдел А. Той се занимава с клиенти, които също са с парасихични способности, и с антични предмети, които имат паранормален произход. С две думи, това беше точното място за мен. Но после открих какво всъщност се случва там.

Заешката дупка изведнъж стана много по-тъмна. Обречен съм — помисли си Фалън. — *Паднах си по жена, която не е с всичкия си.*

— И какво откри? — попита той, примирен със съдбата си.

— Че един от директорите в Отдел А — Джулиан Гарет, бившият ми шеф там, си има свой собствен частен бизнес. Търговия с оръжия.

Но не каквито и да е оръжия. Специализирал се е в паранормални оръжия.

Изабела изчака реакцията на Фалън на тази бомбастична новина.

— Хм.

— Само това ли ще кажеш? Мислех, че „Аркейн“ категорично не одобрява подобни неща.

— Така е — Фалън събра върховете на пръстите си и обмисли внимателно чутото. — Трудно ми е да си представя обаче, че нещо подобно може да се случва в рамките на „Лукън Протекшън Сървисис“. Не се съмнявам, че Макс Лукън е сключил някоя и друга сенчеста сделка, когато е имал възможност. И знам много добре, че се занимава основно с произведения на изкуството и антични предмети с паранормален произход. Но Лукън не е глупак. Знае, че ако „Аркейн“ научи, че той продава паранормални оръжия на лошите, „Джоунс и Джоунс“ ще се стовари отгоре му като лавина.

— Не мисля, че Макс Лукън е знаел какво се случва. Но смятам, че трябва да е започнал да подозира, че нещо не е наред в Отдел А. Джулиан Гарет знаеше това. За да запази прикритието си, той натопи мен. Сега Лукън си мисли, че аз съм продавала паранормални оръжия. Сигурна съм, че е възложил на Джулиан да ме открие и да ме заведе при него, но Джулиан ще се погрижи да не се появя пред Лукън жива, за да не проговоря.

— Да се върнем малко назад. Ти как разбра, че Гарет те е натопил?

— Отидох на работното си място една сутрин и забелязах огромно количество много грозна енергия около бюрото и компютъра ми. Нямах я предната вечер, когато си тръгнах от работа. Следата водеше право до офиса на Джулиан Гарет.

— Какво направи?

— Осъзнах, че Джулиан е идвал при бюрото ми, но изобщо не ми хрумваше защо. Претърсих чекмеджетата си. Не намерих нищо, така че пузнах сканиране за вируси на компютъра си, а после и всякакви други проверки, за които се сетих.

— Откри ли нещо?

— Един скрит файл. В него имаше информация за продажбата на голям брой антични предмети. На пръв поглед нямаше нищо необичайно в него, но не можех да разбера защо Джулиан го е записал

в компютъра ми. Така че се заех да проуча артефактите от списъка един по един.

— И какво откри?

— Скоро открих, че всички тези предмети имат някои общи черти. Освен обичайния паранормален произход, всеки от тях отговаряше на класификацията за артефакт оръжие според фирмените правила.

— Нещо друго?

— Всички продажби бяха уредени неофициално. Нямаше счетоводни документи за тях в архива на фирмата. Нещо повече, всички те бяха получени от един-единствен източник, брокер на име Орвил Слоун. Той е известен играч на черния пазар.

— Отиде ли да говориш с Джулиан Гарет за всичко това?

— За бога, не! — отвърна Изабела. Изглеждаше ужасена. — Беше очевидно, че се опитва да ме натопи. Щеше да бъде моята дума срещу неговата. А той работи за Лукън от няколко години. Бях сигурна, че ще се погрижи да свърша в затвора, ако не и по-зле.

— И си избягала.

— Да. Но се обадох на баба и ѝ разказах какво става. Тя беше тази, която каза, че ако Джулиан Гарет ме открие, най-вероятно ще ме убие.

Изабела не си измисляше тази история, осъзна Фалън. Нейното тълкуване на събитията може и да беше изопачено, но тя излагаше фактите така, както ги знаеше. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Той се наведе напред, пресегна се към клавиатурата на компютъра си и зададе бърза поредица от търсения. Почти веднага получи резултат.

— Какво откри? — попита Изабела.

— Съобщение за смъртта на търговеца на оръжия Орвил Слоун — задълбочи се в информацията на екрана. — Бил е застрелян преди месец. Няма заподозрени.

Изабела присви устни.

— Обзалагам се, че Джулиан го е убил, за да прикрие следите си.

— Търговците на оръжие имат много врагове — изтъкна Фалън спокойно.

Напомни си, че Изабела е внучка на Часовоя. Теориите за конспирации бяха като втора природа за нея. Но той не можа да възпре

инстинктивната си реакция. Впрегна таланта си в действие. Огромната мрежа започваше да свети със студена светлина. Формираше се някакъв модел. Тук имаше нещо, нещо важно.

— Случайно да разполагаш с някакво доказателство за това, което мислиш, че е ставало в Отдел А?

— Такива неща са трудни за доказване.

— Така е.

— Затова баба сметна, че трябва да оставя „Аркейн“ да се оправя с този проблем. Тя каза, че част от работата на Обществото е да се разправя с лошите, които имат паранормални таланти.

Фалън въздъхна уморено.

— Правим каквото можем, но не това е основната ни работа. Просто, когато има някой откачен, като убиеца в къщата на Зандър вчера, знаем, че полицията не може да се справи с него.

— Точно така.

— Изабела...

Тя затвори очи за няколко секунди. Когато ги отвори, в тях имаше само стоическо примирение.

— Точно от това се страхувах — промълви. — Не вярваш и на една дума от това, което ти казах. Мислиш, че съм луда, също като Часовоя.

— По дяволите, Изабела!

— Мислех, че ако ти дам възможност да ме опознаеш, ще разбереш, че не съм откачена. Затова изчаках, преди да ти разкажа за себе си. Може би трябваше да изчакам още малко, преди да се опитам да ти обясня, но трябваше да го разкажа на някого. Достатъчно ми е тежко, че не знам дали баба ми е жива, или е мъртва. Тя беше единствената ми роднина и ако вече я няма...

— *Изабела* — той се изправи, заобиколи бюрото си, протегна ръце и я прегърна през раменете. Издърпа я да стане за втори път този следобед. — Нямам достатъчно информация, за да направя преценка за участието на Джулиан Гарет в търговията с паранормални оръжия, камо ли да разбере дали баба ти наистина е била убита.

— Ясно.

— Но това, което знам — продължи той, — е, че вярвам на всяка дума, която ми казваш. Щом ти си убедена в това, аз ще направя всичко

възможно да открия отговорите, от които се нуждаеш. Ако баба ти е била убита, ще намеря убиеца ѝ.

— Фалън — прошепна тя. Очите ѝ отново се насълзиха. Вдигна ръка и докосна брадичката му. — Не знам какво да кажа, освен... благодаря — надигна се на пръсти и го целуна леко.

„Това е целувка от благодарност, по дяволите“ — помисли си Фалън. Последното, което искаше от Изабела, беше благодарност.

16.

Вечерта се събраха в таверната. Всички, които бяха живели в Скаргил Коув по времето на комуната на Търсачите, дойдоха. Изабела мислено си отбеляза колко много от сегашните обитатели на градчето бяха живели тук толкова дълго. Хенри и Вира. Мардж от кафенето, хазяинът на Изабела — Ралф Туми. Собственичките на странноприемницата — Вайълет и Пати. Двете жени седяха на една маса с Бъд Ийгър, собственика на бензиностанцията. На съседната маса бяха Хариет и Бен Стоукс от бакалията. Дори и Уокър се появи. Пристъпваше нервно край вратата.

Оливър и Фран Хичкок, собствениците на таверната, се настаниха зад бара и наливаха бира със сериозни изражения. Всички, освен Уокър, си взеха по една бира.

Изабела приседна на високо червено столче край бара. Фалън се настани до нея, подпрял крак на месинговата стъпенка, а лаптопът му беше в кожената чанта на бара до него.

Изабела наблюдаваше лицата на събралите се, докато Хенри им разказваше какво се е случило през деня. Новината вече бе обиколила Скаргил Коув. Когато Хенри съобщи на присъстващите, че скелетът на Гордън Лашър е бил открит в старото бомбоубежище, никой не изглеждаше шокиран.

Бъд Ийгър изсумтя с отвращение:

— Явно се е върнал да открадне нещата, които са били долу. Лашър бе един долнопробен мошеник. След всичките тези години не мога да повярвам как сме му се вързали тогава.

— Беше много убедителен — въздъхна Мардж. — Много. А ние бяхме много по-млади. Искрахме да вярваме, че сме специални и че има вълшебен път към просветлението, което само ние можем да постигнем. Лашър ни помагаше да вярваме в това.

— Само за кратко — изтъкна Вира мрачно. — Магията на гуруто бързо се изтърка, ако си спомняте.

— Веднага щом стана ясно, че кучият син иска да прекара всяко момиче, което се появеше в града — каза Пати с горчивина.

Бъд Ийгър отпи от бирата си и остави халбата.

— Чудя се кой го е убил.

— Какво значение има? — вметна Хариет Стоукс. — Получил си е заслуженото. Никога няма да забравя как се възползва от мен. Позволих му да вземе и последния цент от парите, които родителите ми бяха оставили.

Бен Стоукс се пресегна през масата и докосна ръката ѝ.

— Той се възползва от всички ни. Изобщо не се е интересувал от комуната. Направил го е само заради парите.

— Точно така — Вайълет потрепери. — Накрая самата аз исках да го убия.

— Кой не е искал? — подметна Ралф Туми.

Хенри се прокашля и отново взе думата:

— Винаги сме знаели, че долу в убежището има нещо опасно. Оказва се, че сме били прави. Фалън и Изабела казват, че това са оригинални предмети от викторианската епоха и че те наистина са много опасни експериментални оръжия. Трябва да бъдат деактивирани от експерти.

Бъд Ийгър удари с длан по масата.

— Няма никакъв шанс това да се случи, ако предадем оръжията на федералните. Всички го знаем.

— Той е прав — каза Мардж. — ЦРУ ще искат да разберат как работят тези оръжия, а военните ще се опитат да направят още хиляди като тях.

Фалън се раздвижи леко. Тълпата веднага стихна. Всички го погледнаха.

— Като се има предвид уникалната природа на оръжията, крайно невероятно е те да бъдат възпроизведени — обясни той. — Това е добрата новина. Лошата е, че тези предмети с часовникови механизми, които намерихме, са не само опасни, но и изключително непредсказуеми, защото технологията, която е вложена в тях, се основава на принципите на паранормалната физика.

Изабела забеляза, че никой не се шокира от това изказване.

— Всички знаем, че ЦРУ и ФБР си правят експерименти с такива неща от години — изръмжа Оливър Хичкок иззад бара.

Изабела усети как в тялото ѝ се разлива топлина. Това тук бяха нейните хора, помисли си тя. Затова се чувстваше у дома в Скаргил Коув. Хората говореха на нейния език, езика, на който я бяха научили още от люлката, езика на конспирациите.

— Точно така — кимна тя. — Преди години пресата изобличи някои така наречени дългосрочни експерименти, провеждани от ЦРУ.

— Не забравяйте и паранормалните изследователски програми, провеждани в университетите „Дюк“ и „Станфорд“ преди десетилетия — добави Мардж.

— Онези проекти са сред малкото, за които е имало позволение да се разчуют — намеси се Хенри. — Никой не знае какво са правили тайно.

— Хайде да не се отплесваме — прекъсна ги Фалън спокойно. — И към днешна дата тези секретни проекти не са постигнали почти нищо в полето на паранормалните оръжия.

Вира изсумтя:

— Но не защото не са опитвали. Ако онези неща долу в убежището са истински, със сигурност не можем да ги предадем на правителството.

— Ако го направим, неминуемо ще се озоват в ръцете на някоя тайна агенция — предупреди Хенри.

— Съгласен съм с вас — каза Фалън търпеливо. — Повярвайте ми, когато ви казвам, че не искам тези артефакти да попаднат в грешните ръце. Предлагам да ги предадем на една организация, която е в състояние да ги деактивира и съхранява на сигурно място.

Бъд се намръщи.

— Що за организация е това?

— Група, наречена „Аркейн“ — поясни Фалън. — Ще бъде напълно откровен. Обществото е най-големият ми клиент. То се занимава със сериозни проучвания на паранормалното от поколения. Нещо повече, то има известен опит с изобретения като тези, които намерихме в убежището.

Нова вълна от сподавени възклицания премина през стаята. Изабела забеляза няколко скептични физиономии.

— Обществото е съвсем истинска организация — увери ги тя. — Също както и Фалън. Можете да му се доверите, че ще направи каквото е редно с онези оръжия.

Хенри кимна и огледа стаята.

— Джоунс знае повече за оръжията от всички нас — каза той. — Мисля, че трябва да послушаме съвета му.

— Съгласна съм — обади се Вира. — А и като вземем предвид как часовникът се появи в старата къща на Зандър и че има втори вход към убежището, за който никой от нас не е знаел, ясно е, че не можем да опазим оръжията.

— Ами скелетът? — попита Мардж. — Сигурно ли е, че е на Гордън Лашър?

— Ако се съди по личната карта в портфейла му — кимна Фалън и погледна Хенри. — Както и по някои други неща.

— На пръста му имаше пръстен — каза Хенри. Извади го от джоба на гащеризона си и го вдигна така, че всички да го видят. — Помните ли големия лъскав кристал, който Лашър винаги носеше? Ето го.

— Добре, сигурно е Лашър — съгласи се Мардж. — Какво ще правим с останките?

— Това е малък проблем — заяви Фалън спокойно.

Вайълет го погледна с широко отворени очи.

— Малък проблем? Та това е скелет.

— Каквото и да е станало с Гордън Лашър, то се е случило преди двайсет и две години и като съдя по коментарите, които чух тази вечер, никой не скърби за него — изтъкна Джоунс.

— Адски си прав — измърмори Бен Стоукс.

— Имаме два варианта — продължи Фалън. — Да съобщим на полицията за скелета, но не си представям как шерифът или някой от хората му ще успеят да влязат в убежището, за да извадят останките, камо ли да се заемат с разследване на причините за смъртта. Знаете каква е атмосферата там долу.

— Джоунс е прав — обади се Хенри. — Местните власти веднага ще разберат, че там долу е станало нещо много странно, и ще извикат федералните.

— Тоест ЦРУ — намеси се мрачно Фран Хичкок. — Или някоя тайна разузнавателна агенция. Същите хора, които направиха лабораторията преди двайсет и две години, може още да си работят в някоя такава агенция.

Оливър Хичкок изглеждаше притеснен.

— Ако тези хора се появят отново, този път ще проверят Скаргил Коув сантиметър по сантиметър, докато не открият източника на енергията в онова убежище. Нищо чудно да затворят целия град и да ни прогонят оттук.

— Ще стане като в Зона 51 — включи се Изабела, напълно в духа на разговора. — Навсякъде ще обикалят въоръжени пазачи.

— Фалън твърди, че някъде край брега има някакво ядро на космическа енергия — обади се Вира. — Ако ЦРУ открият, че могат да се закачат за подобен източник на енергия, с нас е свършено. Изабела е права. Първото, което ще направят, е да прочистят града.

— Може да стане и много по-зле — добави Хариет Стоукс с мрачен тон. — Може да решат, че не искат да оставят никакви свидетели.

Настъпи гробна тишина, докато множеството обмисляше тази възможност. После шумотевицата изригна отново, този път още по-оглушителна.

Сред това хаотично бърбене Фалън се обърна към Изабела:

— Никога не съм използвал термина *космическа енергия*.

— Това са подробности — успокой го тя.

— Космическа означава, че енергията идва от източник извън Земята. Макар че тук може и да има подобен елемент, той не е в измеримо количество и няма нищо общо с ядрото, за което говорех аз.

Тя го потупа по бедрото.

— Никой не те слуша, шефе.

— Забелязах.

Оживеният разговор стана още по-шумен, както и тревогата на хората.

Фалън се облегна назад и протегна ръце върху бара. Огледа тълпата със задоволство.

— Не е ли удивително? — попита той Изабела.

— Кое?

— Че присъстваме на раждането на пълнокръвна теория за конспирация. Сякаш наблюдаваме раждането на нова галактика. Множество произволни, несвързани точки и късчета материя, които профучават едно покрай друго, упражняват леко гравитационно привличане и — бинго! — започват да формират организирана

система. В следващия момент ще имаме завършена детайлна фантазия, включваща ЦРУ, Зона 51, космическа енергия и един скелет.

Тя го изглежда строго.

— Ти започна това с изказването, че ЦРУ ще нахлуят в града.

— Не съм казвал нищо такова.

Младата жена примигна.

— Мислиш, че това е забавно?

— Да — той й отпрати една от редките си усмивки, онези, от които очите му ставаха топли. — Знаеш ли, откакто прекарвам доста време с теб, започнах да се чувствам почти нормален за пръв път в живота си.

— Тук има сериозни основания да се подозира наличието на потенциална конспирация — настоя тя.

— Няма — заяви той категорично. — Трима души, които са провеждали някакви експерименти със старинни оръжия преди двайсет и две години, и скелетът на един мъртъв мошеник не са основание за наличие на конспирация.

— Добре, а какво са?

Фалън взе халбата си.

— Проблем. И то проблем, който може да се разреши съвсем лесно.

— Наистина ли? — Изабела размаха ръце, за да привлече вниманието на хората, и повиши глас: — Фалън казва, че има решение на проблема със скелета.

Отново се възцари тишина. Всички погледнаха въпросително Джоунс.

— Струва ми се — каза той решително, — че най-простият подход е да се извадят костите от убежището и да се изхвърлят в океана. Ако се хвърлят от носа, където има силни течения, има деветдесет и осем цяло и половина процента шанс нито една кост никога да не бъде изхвърлена на брега, поне не и някъде наблизо. А дори и няколко кости да бъдат изхвърлени, никой няма да може да ги свърже със старото бомбоубежище.

Всички се втренчиха в него, сякаш изведнъж осъзнаха съществуването на тази вероятност.

Хенри нацупи устни.

— Според мен става.

Фран Хичкок кимна леко.

— Лашър винаги говореше за силите на кармата. Това ми се струва чудесен пример за карма в действие.

— Харесва ми — грейна лицето на Бен Стоукс. — Много ми харесва.

— Приемете го като погребение в морето — допълни Фалън.

— О, да — обади се Изабела. — Така е идеално.

Мардж кимна бързо.

— Идеално.

Последваха още няколко кимвания от масите наоколо.

— Хайде да гласуваме — предложи Хенри. — Който е съгласен Фалън да се погрижи за този проблем, да вдигне ръка.

Всички вдигнаха ръце, с едно изключение. Хенри погледна Уокър.

— Ти как гласуваш, Уокър?

Мъжът спря да се люлее за момент. Гневно изражение се изписа на слабото му лице. Изабела бе сигурна, че очите му пламнаха малко по-силно.

— Гордън Лашър беше л-лош човек — каза Уокър.

— Приемам това за „да“ — кимна Хенри. — Значи е решено. Костите ще отидат в океана, а онези странни предмети от убежището ще бъдат предадени на „Аркейн“.

Всички тихо изразиха съгласието си. Столовете заскърцаха. Хората се изправиха и започнаха да обличат якетата си и да си слагат ръкавици, преди да излязат в хладната влажна вечер.

— Не се оглеждай — каза Изабела на Фалън. — Но мисля, че току-що те избраха за шериф на Скаргил Коув.

— А майка ми все повтаряше, че трябва да се занимавам с финанси.

Навън мъглата бе погълнала Скаргил Коув, истинската мъгла, която идваше откъм океана. В градчето нямаше улично осветление, но от светещите прозорци на странноприемницата и на стаите над магазините идваше достатъчно светлина, за да придаде на улицата някакво извънземно сияние.

Изабела се наслади на простото удоволствие от разходката до апартамента си в компанията на Фалън. Беше ѝ хубаво с него. Чувстваше се добре.

Той извади телефона от джоба на якето си и набра някакъв номер.

— Рафанели? Джоунс се обажда.

Последва кратка пауза.

— Какво значи това кой Джоунс? Фалън Джоунс. От „Джоунс и Джоунс“ — звучеше раздражено. — Трябва ми лабораторен екип, обучен да се справя с артефакти оръжия, тук, в Скаргил Коув, утре... Да, утре. Нещо не е наред с телефона ти ли? Намерих цял куп от часовниковите куриози на госпожа Брайдуел... Да, онези куриози. Адските изобретения. Някои от тях все още работят.

Нова пауза, този път много по-дълга. Изабела чу развълнуваното бърбрене от другата страна.

— Не, още не знам как са се озовали тук — каза Фалън нетърпеливо. — Но явно са били заключени в едно старо бомбоубежище преди повече от двайсет години... Да. Знам, че доктор Тремънт е експертът по стъкла, но проверих по-рано и разбрах, че е в отпуск и се намира в Лондон. Така че няма кой друг да свърши това освен теб. Пък и ти си експертът по параоръжия, не Тремънт. До утре. Сутринта.

Той затвори телефона. Изабела се прокашля.

— Какво?

— Понякога си доста рязък с хората — каза тя.

Фалън пхна ръце в джобовете си.

— Рязък?

— Остър. Груб. Безцеремонен.

— Хм. Свикнал съм да говоря направо. Хората губят ценно време, като искат да ми бърбят.

— Да ти бърбят? Бърбенето обикновено е занимание, в което участват двама или повече души.

— Не си падам по бърбенето.

— Напротив. В момента двамата си бърбим.

— Не. Водим разговор.

— Колкото и да ти е странно, на хората не им е приятно да получават заповеди, особено от човек, който официално дори не им е

шеф.

— Мислиш, че съм бил рязък с Рафанели? — Фалън като че ли бе обиден. — Аз му правя услуга. Проучването на тези артефакти ще бъде изключителна тръпка за него, да не говорим какво ще означава това за кариерата му. Ще напише сензационен доклад в „Журнал за паранормални и парапсихични изследвания“ и ще се превърне в легенда в изследователските кръгове на Обществото.

— Ясно — каза Изабела.

Двамата продължиха да вървят.

— Е? — подкани я Фалън. — Какво, по дяволите, трябваше да кажа на Рафанели?

— Често е от полза да вмъкнеш някакъв приятелски коментар в деловите разговори. Да попиташ човека как е със здравето или как са децата му. Това винаги върши работа.

— Майтапиш ли се? Питай хората как са със здравето или какво правят децата им и изобщо няма да успееш да ги върнеш на основната тема.

— Добре — кимна Изабела.

Двамата изминаха още няколко метра. Фалън измърмори нещо под нос и извади отново телефона от джоба на якето си. Отвори го рязко и набра някакъв номер.

— Рафанели? Пак е Джоунс. Фалън Джоунс. Моля те, доведи екип в Скаргил Коув утре, за да вземете артефактите на госпожа Брайдуел. Ти си водещият специалист по параоръжия и не бих поверил тези механизми на никого друго, освен на теб. Как е жена ти? До утре.

Затвори телефона.

— Какво каза той? — попита Изабела.

— Нищо. Нито дума.

— Сигурно е бил втрещен.

— Надбъбрих го — заяви Фалън доволно.

— Мисля, че да.

— Казах ти, че приказките за личния живот са загуба на време — той отново отвори телефона си. — Това ми напомня, че трябва да се обадя на Зак. Той ще иска да научи за часовниците.

Набра номера.

— Зак, Фалън е. Открих един куп от изобретенията на Брайдуел тук, в Скаргил Коув. Рафанели ще доведе екип утре да ги деактивират и транспортират до Ел Ей. Реших, че ще искаш да знаеш. Поздрави на Рейн. Чух, че очаква бебе. Честито. Чао.

Той затвори телефона и нетърпеливо зачака присъдата на Изабела.

— По-добре — призна тя. — Но ми хрумна, че няма да е зле аз да поема повечето от рутинната бизнес комуникация на „Джоунс и Джоунс“. Така ще имаш време да се съсредоточиш върху разследванията си.

— Това учтив начин да ми кажеш, че не мога да общувам с хората ли е?

— Всеки си има своите таланти, Фалън.

— Права си — кимна той решително. — За в бъдеще ще оставя на теб бърбенето.

Тя се усмихна.

— Кой казва, че не можеш да делегираш отговорности?

Двамата стигнаха до „Съкровищата на Туми“ и се качиха по външните стълби до апартамента ѝ над магазина. Тя усети, че Фалън я наблюдава как вади ключа от джоба си. Той беше в състоянието, което тя бе започнала да нарича мрачната зона. В сумрака на голата слаба крушка, която светеше над вратата, лицето му изглеждаше като излязло от някой трагичен черно-бял филм. Тъмните страсти, които горяха дълбоко у него, биха го направили отличен изпълнител за ролите и на героя, и на злодея, но която и роля да избере той, щеше да се придържа към собствените си принципи.

Тя отвори вратата, влезе в апартамента и светна лампите. После се обърна към него.

— Това, което направи тази вечер — каза му. — Когато предложи да изхвърлим костите в океана.

Той я погледна с непроницаемо изражение.

— Какво за него?

— Знаеше, че ако предадеш скелета на властите, е възможно да започнат разследване за убийство.

— Малко вероятно. Никой в този окръг не се интересува какво е станало в Скаргил Коув преди двацет и две години. На никого извън

окръга не му пука за това място. Много малко хора изобщо подозират, че съществува.

— Давам си сметка за това. Все пак, ако започнеш разследване за смъртта на Лашър, всички присъстващи на събранието тази вечер щяха да бъдат заподозрени.

Фалън сви рамене.

— Всички са имали мотив да го убият.

— Значи не предложи удобното погребение в морето, защото се страхуваше, че някоя тайна разузнавателна агенция ще нахълта в Скаргил Коув? Направи го, за да защитиш хората от общността?

Той не отговори.

Изабела постави ръце на раменете му и докосна с устните си неговите.

— Ти си добър човек, Фалън Джоунс.

— Просто съм прагматичен.

Тя се усмихна и отстъпи назад.

— Искаш ли да влезеш за едно питие, господин Прагматичен?

Той пристъпи навътре и изпълни рамката на вратата. Лицето му беше с решителното изражение на рицар, готвещ се за битка.

— Сигурно искаш да поговорим за снощи — каза й.

Тя се усмихна.

— Не.

Той присви очи.

— Не?

— Снощи беше най-романтичната нощ в целия ми живот. Защо да я разваляме с опити да обясним станалото?

— Не смятах да го обяснявам. На мен ми се стори съвсем ясно. Но мислех, че ти ще искаш да говориш за това. Жените винаги искат да водят такива разговори. След това, имам предвид.

— А ти откъде знаеш това?

— Всички го знаят — намръщи се той.

Изабела едва не се засмя.

— Единственото нещо, което знам със сигурност за снощи, е, че в него не беше намесена никаква конспирация.

— Определено нямаше конспирация — съгласи се той.

— А на мен това ми стига.

— Така ли?

Тя хвана ръката му и леко я дръпна.

— Влез да пийнем по чашка, Фалън Джоунс.

Той пристъпи в стаята, затвори вратата и внимателно я заключи. Когато се обърна към нея, видя горещината в очите ѝ.

— Най-романтичната нощ в целия ти живот? — повтори той предпазливо.

— Определено. На теб хареса ли ти?

Енергията в стаята се нагорещи.

— Да — отговори ѝ. — И за мен беше най-хубавото преживяване.

— Тогава не мисля, че има нужда от повече обсъждане.

— Няма — съгласи се той. — Стига толкова приказки.

Спусна се към нея, вдигна я на ръце и я понесе към спалнята.

Изабела обви ръце около врата му.

— Май ще пропуснем пиетието — вметна тя.

Известно време по-късно Изабела се събуди с усещането, че е сама в леглото. Отвори очи и седна, облежната на възглавниците. Часовникът на нощното шкафче показваше два и дваисет.

Познато неземно сияние проникваше от вратата на спалнята. „Не е психична мъгла“, помисли си тя. Беше светлина от компютърен екран. Фалън се бе заловил за работа.

Младата жена отметна завивката и стана. Беше гола, а в стаята беше студено. Обу чехлите си и облече халата си.

Завърза колана на халата и прекоси късия коридор, мина покрай банята и влезе в дневната. Фалън седеше и се взираше в екрана на компютъра. На отблясъците от екрана лицето му имаше безмилостния израз на обсебен човек. Изабела лесно можеше да повярва, че той е наследник на легендарен алхимик.

— Фалън?

Той вдигна глава. Напрегнатото му изражение се отпусна, когато я видя. Енергията се завихри в атмосферата. Изабела отгатна, че той си спомня пронизващата страст, която бяха споделили.

— Извинявай — каза ѝ. — Не исках да те събудя.

— Над какво работиш? — попита го и отиде до него. — Нещо, свързано с „Нощните сенки“?

— Не — той се облегна на стола си. — Тъкмо ровех за информация за Джулиан Гарет.

— Би трябвало да си в леглото. Имаш нужда от сън.

— Не ми трябва много сън.

— Е, със сигурност ти трябва повече сън, отколкото си получил тази нощ — наведе се над бюрото и хвана силната му ръка. — Два и двайсет през нощта е. Върни се в леглото.

— Свикнал съм да работя нощем.

— Не е нужно да работиш точно сега. Ела с мен.

За нейна изненада, той стана от стола и я остави да го поведе към спалнята. Когато стигнаха там, двамата си легнаха и Фалън я придърпа в прегръдката си.

Този път той спа чак докато се съмна.

17.

— Тя е внучка на откачалката с уебсайта Айсберг, където постоянно се пускат разни теории за конспирации? — попита Зак. Говореше съвсем тихо, но смесицата от удивление и забавление в думите му бе съвсем ясно доловима. — Сериозно ли говориш?

Фалън стоеше до прозореца на офиса си и гледаше към кафенето отсреща, където Изабела и жената на Зак — Рейн, току-що бяха влезли, за да купят мъфини, които четиримата да хапнат, докато чакат Рафанели и лабораторните техници.

Сам си беше виновен, като разказа истината за Изабела на Зак, помисли си Фалън. Историята беше трудна за обяснение. Изабела беше уникална, просто неповторима.

— Познаваш ме — каза той. — Винаги говоря сериозно.

— Така е — съгласи се Зак. — Но когато говориш ти, винаги има разни нюанси.

Фалън погледна братовчед си. Зак седеше небрежно на ъгъла на бюрото му, скръстил ръце. Помежду им определено имаше известна роднинска прилика. Както повечето мъже от рода Джоунс, двамата бяха с тъмни коси и слаби тела, типични за клана, който в продължение на много поколения бе създавал мъже с талант на ловци.

Но дотук свършваше физическата прилика. Очите на Зак бяха искрящо сини и той беше шест-седем сантиметра по-нисък от Фалън. Но най-голямата разлика помежду им беше в природата на талантите им. Психичните способности на Зак се изразяваха в предсказване на действията на другите, което беше от голяма полза при новите му отговорности като Магистър на Обществото. Талантът му всъщност представляваше рядка форма на психометрия. Зак можеше да вземе един нож или пистолет, използвани за някое убийство, и да усети какво е изпитвал убиецът в момента на извършване на престъплението.

Той се беше оженил за жена със сходен талант. Когато Рейн попадаше в досег с психичните остатъци от насилие, ясновидската ѝ

интуиция превеждаше енергията в гласове. Понякога чуваше гласа на убиеца. Понякога — на жертвата.

Както много други от семейство Джоунс, по-рано Зак бе работил като агент на „Джоунс и Джоунс“. Но сега беше поредният от многото Джоунс, оглавявали „Аркейн“. Според Фалън, тази промяна в кариерата беше добра стъпка и за двамата. Зак имаше вродена склонност да издава заповеди, но никога не се справяше добре с изпълняването им.

— Ще говорим за моите нюанси или ще обсъдим факта, че сме открили голям брой от ужасните творения на госпожа Брайдуел? — попита Фалън.

— И аз се радвам да те видя, братовчедо — каза Зак.

Фалън се намръщи.

— Извинявай. Нещата тук бяха доста напрегнати напоследък. Като ми се обади тази сутрин със съобщението, че пътуваш за Скаргил Коув, ме свари леко неподготвен, това е всичко. Не очаквах посетители.

— След като говорихме по телефона снощи, казах на Рейн какво си открил. И двамата се съгласихме, че това е част от историята на „Аркейн“, която не бихме искали да пропуснем.

— Не сте дошли чак от Сиатъл, за да погледнете няколко стари изобретения с часовници.

— Добре, има и друга причина — призна Зак. — Но се интересувам и от часовниковите куриози на Брайдуел. „Джоунс и Джоунс“ така и не са успели да издирят всички изобретения след приключването на случая в края на деветнайсети век. Дори не са могли да направят детайлна преценка колко точно са били тези творения. Тези, които са били открити, се съхранявали в хранилището на „Аркейн“ в Англия, но няколко са изчезнали по време на Втората световна война. Как, по дяволите, са се озовали тези часовници тук, в Скаргил Коув?

— Все още работя по проблема — отвърна Фалън. — На този етап единственото, което мога да ти кажа, е, че преди двайсет и две години трима мъже са успели да се сдобият по някакъв начин с изобретенията на госпожа Брайдуел. Донесли ги тук, настроили ги и опитали да правят експерименти с тях. Единият от мъжете умрял при експлозия.

— Искали са да разберат как работят проклетите неща — каза Зак.

— Очевидно — съгласи се Фалън. — Проверих документите за собственост на имота. Къмпингът е бил притежание на семейство на име Келсо. Последният оцелял от клана е мъж на име Джонатан Келсо. Той получил някакъв нервен срив преди двайсет и две години. Оттогава е настанен в психиатрична клиника.

— Това резултат от експлозията ли е било?

— Така ми подсказва талантът ми — кимна Фалън. — Ще опитам да говоря с него, когато успея. Но точно сега си имам други приоритети. На първо място в списъка със задачите ми е да осигурия транспортирането на артефактите от убежището до лабораторията на „Аркейн“.

— Тайната на адските изобретения е в стъклото, което Брайдуел е използвала, и в уникалния ѝ талант. И до ден-днешен никой не е разгадал парафизиката, вложена в тях. Но защо Келсо и съучастниците му са донесли нещата тук? Очевидно са знаели за старото бомбоубежище, но биха могли да си намерят също толкова добро скривалище и на стотици други места.

— Деветдесет и пет цяло и три процента съм сигурен, че решаващият фактор е бил, че са знаели, че Скаргил Коув е естествено паранормално ядро.

— Така ли? — Зак погледна през прозореца. — Не знаех. Мислех, че премести офиса обратно тук, защото ти харесва усамотението.

— Това беше една от причините, но най-вече го избрах заради енергията тук. Потоците на ядрото не са очевидни в първия момент, но те са много силни. След като човек прекара известно време тук, може да ги усети. Атмосферата наоколо ми помага да се съсредоточа.

— Добре, приемам, че е така — каза Зак. — Но да бъдем честни, никога не си бил това, което хората наричат общителен, дори и преди всички неприятности, които се случиха преди три години. А след това склонността ти към уединение стана още по-отчетлива. Та ти на практика изчезна, откакто се премести тук.

— Тук ми харесва.

— Виждам, че е така — кимна Зак.

Той замълча за известно време. Фалън чакаше.

— Сигурно трябва да спомена другата причина да реша да те навестя днес — каза Зак накрая.

— Знаех си.

— Е, ти си екстрасенс.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Искам да се появиш на Зимната конференция на Обществото тази седмица — каза Зак.

Фалън не се поколеба.

— Не.

— Пропусна я две поредни години.

— Знаеш защо.

— Да, но тази година нещата са различни.

— Каж ми една причина да се замъкна до Седона.

— Ще ти кажа две. Първата е, че някои хора се опитват да лансират идеята, че Управителният съвет трябва да те смени и да постави друг начело на „Джоунс и Джоунс“.

Фалън се почувства, сякаш се е блъснал в каменна стена. С огромно усилие на волята и с помощта на таланта си успя да се овладее.

— Това не е възможно — отсече той. — „Джоунс и Джоунс“ е моя. Наследих фирмата от чичо Грешъм. Винаги е била частна фирма, собственост на семейството. Не е просто някакво подразделение на „Аркейн“ — като лабораториите или музеите. Управителният съвет не ме е назначил на тази работа.

— Говори се, че ако не може да бъдеш сменен, Управителният съвет трябва да прекрати връзките си с „Джоунс и Джоунс“ и да наеме друга фирма за разследвания.

Фалън стисна перваза на прозореца.

— Някой си мисли, че съм превъртял.

— И такива неща се подхвърлят — потвърди Зак невъзмутимо. — Но политически коректният аргумент е, че харчиш прекалено много пари и ресурси в преследването на „Нощни сенки“.

Фалън затвори очи.

— Те мислят, че с „Нощни сенки“ е свършено заради случая на Хаваите?

— Да — кимна Зак.

— Но не е — Фалън отвори очи. — Усещам го, Зак. Проклетата организация е като хидра. Отсичаме едната ѝ змийска глава, но на нейно място скоро изниква нова. Повярвай ми. Докато разполагат с услугите на Хъмфри Хълси и с рецептата за формулата, трябва да продължим да бъдем бдителни.

— Аз ти вярвам и ще те подкрепям винаги. Но междувременно ти трябва да подкрепиш мен.

— Което означава да се появя на конференцията в Седона?

Зак впери поглед в него. Ясните му сини очи бяха студени и непреклонни. Но в изражението му имаше и разбиране.

— Да — кимна той. — Приеми фактите, братовчеде, не можеш да останеш скрит в Скаргил Коув завинаги. И двамата го знаем. Влиятелните хора в „Аркейн“ трябва да те виждат. Ако продължиш да не се появяваш, слуховете ще се влошават.

Фалън издиша бавно. Знаеше, че рано или късно ще чуе това, напомни си сам. Родителите му бяха направили подобни намеци преди няколко седмици. Въпреки това, Зак упражняваше повече натиск, отколкото ситуацията налагаше. Имаше някаква неизказана настойчивост в искането на братовчед му, която налагаше малко проучване.

Фалън отвори сетивата си и видя как паранормалната мрежа светна.

— Виж ти, виж ти — рече тихо той. — Не са се наточили само за мен или „Джоунс и Джоунс“, нали?

— Не мисля — отвърна Зак пределно сериозно. — Имам чувството, че прекъсването на връзките с „Джоунс и Джоунс“ и спирането на ресурсите, които изискваш за битката с „Нощни сенки“, е част от някаква дългосрочна стратегия.

— Ти си следващият — каза Фалън и усети как тревогата го пронизва. — Като премахнат „Джоунс и Джоунс“, следващата логична стъпка е да убедят Съвета да те махне и да постави друг начело на Обществото.

— Някой с фамилия, различна от Джоунс, по-точно — поясни Зак. — Някой, който ще бъде в състояние да пренасочи не само ресурсите на Обществото, но и неговите цели и приоритети. Талантът ми подсказва, че сме изправени пред това, което в бизнеса се нарича насилствено поглъщане.

Фалън подсвирна.

— Нещо като вътрешен заговор.

— Искам да се противопоставя на това с демонстрация на сила. В рамките на „Аркейн“ силата и талантът са всичко, винаги са били. Семейство Джоунс винаги е имало в изобилие и от двете. Искам да напомня на членовете на Обществото това. По дяволите, ние сме основали тази организация! Няма да я предадем в чужди ръце без бой.

Още части от паранормалната мрежа светнаха.

— „Нощните сенки“ — каза тихо Фалън. — Или това, което е останало от тях. Трябва да са те.

— Може би — спря го Зак. — А може би не. Още не съм идентифицирал източника на последната вълна от слухове, камо ли дали въпросният човек е свързан с „Нощни сенки“. Възможно е това да идва от съвсем различна посока. В Обществото винаги е имало хора, които са мразели рода ни.

— Защото сме наследници на основателя — Фалън огледа стаята, мислено изброявайки старинните предмети, разпръснати наоколо: бюрото, старата мастилница, викторианската стойка за чадъри и закачалката от ковано желязо на стената. Всички офиси на „Джоунс и Джоунс“ в САЩ и в Лондон пазеха спомени, отразяващи историята на фирмата и на Обществото. А те бяха неразривно свързани с историята на семейство Джоунс, помисли си. — Страхуват се от нас, защото винаги сме контролирали „Аркейн“.

— Не само организацията — напомни му Зак. — Но и много от най-дълбоките ѝ тайни. Семейството ни винаги е имало врагове. Знаеш старата поговорка.

— Приятелите идват и си отиват, но враговете се трупат.

— Родът Джоунс е имал повече от четиристотин години, за да се сдобие с врагове.

Фалън се усмихна мрачно.

— И нещо повече, бива ни в това.

— Свързано е с влиянието ни — кимна Зак. — Както ти казах, още не знам дали човекът, пуснал слуховете за теб и „Джоунс и Джоунс“, е свързан по някакъв начин с „Нощни сенки“, но мисля, е ясно, че крайната му цел е да се погрижи ние, от семейство Джоунс, да загубим контрола си над „Аркейн“.

— И над тайните на Обществото. Това е страхотна стратегия, като се замислиш. Защо да си правят труда да съживяват тежко поразената структура на „Нощни сенки“, ако могат да завземат „Аркейн“ отвътре и да създадат супер версия на „Нощни сенки“? Гениален план.

Зак се прокашля.

— Да си спестим теориите за конспирация, докато не изясним точно с какво си имаме работа.

Фалън се обърна с гръб към прозореца. Дори и хората от собственото му семейство смятаха, че прекалява в теориите за конспирации. Зак и останалите използваша този термин прекалено свободно. Те не разбираха ясната, отчетлива линия, която разделяше една достоверна история от някоя фантазия за конспирация. Нищо чудно, че някой беше успял да пусне слухове на най-високите нива на „Аркейн“. Сам съм осигурил на предателя нужните муниции.

— Ще дойдеш ли на Зимната конференция? — попита Зак.

Братовчед му беше прав, помисли си Фалън. В „Аркейн“ влиянието беше изключително важно.

— Ще се появя на приема вечерта на откриването — каза той. — Това достатъчно ли ти е?

— Да — Зак стана от бюрото и потупа Фалън по рамото. — Благодаря ти, братовчедо. Знаех, че мога да разчитам на теб.

— Има нещо, което трябва да знаеш. В момента работя по още един проект.

— Разгадаваш артефактите на госпожа Брайдуел? Няма проблем. Щом Рафанели и екипът му ги вземат, с този стар случай ще бъде приключено.

— Не говорех за това — каза Фалън. — Говорех за Изабела.

Зак го погледна многозначително.

— Доведи я на конференцията. По дяволите, ако се появиш с гадже, ще...

— Изглеждам по-нормален? — попита Фалън спокойно. — Това ли се канеше да кажеш?

— Да, нещо такова — призна Зак.

Фалън се обърна и погледна към кафенето.

— Не ме разбра. Работя по случая на Изабела.

— Какво означава това?

— Тя смята, че някой е убил баба й. Убедена е, че същият човек се опитва да премахне и нея.

— Не се засягай — каза Зак, — но защо някой би решил да убива Часовоя? Тя е откачалка. Всички го знаят. И защо някой би искал да убие Изабела?

— Тя вярва, че се е натъкнала случайно на истинска конспирация. Разказала на баба си и сега мисли, че баба й е убита. Според Изабела има връзка между двете неща. Съгласих се да направя проучване.

Отсреща вратата на кафенето се отвори. Изабела и Рейн се появиха с хартиени пликове в ръце, несъмнено пълни с прясно изпечени горещи мъфини. Фалън видя, че жените си говорят като стари приятелки. Човек не би могъл да отгатне, че двете се бяха запознали съвсем скоро. Енергията на Изабела имаше този ефект върху хората, както и върху кучетата и растенията, помисли си той. Но енергията си е енергия. Живите същества винаги реагират на нея — по един или друг начин.

Рейн беше висока, със запомнящи се очи, които тя опитваше да скрие зад дебелия рамки на очилата си. Както Зак, и тя ходеше облечена предимно в черно.

— Чакай да си изясним това — каза Зак. — „Джоунс и Джоунс“ разследва вероятната смърт на един от най-откачените автори на теории за конспирации, собственик на най-известния уебсайт на тази тема?

— Общо взето.

— Ти си човек, който борави с цифри. Никога не казваш общо взето. Каква е вероятността в случая да става дума за истинска конспирация?

— Не знам — призна Фалън.

— Ти винаги знаеш — настоя Зак.

— Не и този път — видя, че голям сребристосив джип се появи на тясната улица. — Екипът пристигна.

Шофьорът на колата спря и свали прозореца си, за да попита нещо Рейн и Изабела. Фалън видя как Изабела му посочва малкия паркинг зад офиса. После двете жени влязоха в сградата.

Чуха се стъпки по стълбите. Вратата се отвори. Изабела и Рейн влязоха в стаята, предхождани от ароматното ухание на топли мъфини.

Донесоха и още нещо в офиса — недоловимата топлина на аурите си. Силните таланти винаги раздвижваха атмосферата в пространството, дори и когато не бяха разтворили сетивата си.

— Доктор Рафанели и екипът му ще бъдат тук след няколко минути — съобщи Изабела. — Казахме им да отидат да пийнат кафе и да хапнат мъфини в кафенето.

— По дяволите! — Фалън нямаше търпение да се захванат за работа. — Не разполагаме с цял ден. Ще отнеме известно време да проверят дали всички артефакти са деактивирани и правилно опаковани за транспортиране.

— Сигурна съм, че екипът ще се справи бързо — каза Изабела, отвори торбата и му я подаде. — Хайде, вземи си мъфин. Тъкмо ги извадиха от фурната.

Той се разсея и надникна в плика.

— Добре, благодаря.

Избра си едно кексче и погълна половината от него, преди да осъзнае, че Зак и Рейн го наблюдават, развеселени.

— Нещо смешно ли има? — попита ги, дъвчейки.

— Не — отвърна Зак бързо. Той отхапа от мъфина, който Рейн му подаде. — Каза, че в бомбоубежището има много стара паранормална енергия. Трябва ли да знаем нещо друго?

Изабела изхвърли празния плик в кошчето.

— Сигурно трябва да им кажем за трупа.

Рейн погледна към нея, а после и към Фалън.

— Има труп?

— Много стар — обясни Фалън. — Просто скелет. Принадлежи на един мошеник, който основал комуна тук преди двайсет и две години. Членовете на комуната го прогонили, когато осъзнали, че е прибрал всичките им пари и се опитва да си създаде частен харем. Той се върнал една нощ, за да опита да открадне артефактите от убежището. Успял да извади един — часовника.

Зак изтупа трохите от дланите си и го погледна заинтригувано.

— А как е намерил смъртта си?

— Трудов инцидент — отвърна Фалън.

След час Фалън стоеше заедно със Зак в убежището. Наблюдаваха как Рафанели и екипът му внимателно деактивират часовниковите механизми, които оживяваха предметите в стъклените кутии. Всеки поотделно биваше поставян в кутия от оловно стъкло, каквито музеите на Обществото използваха при транспортиране на артефакти, пропити с голямо количество вградена в кристал или стъкло психична енергия.

Изабела и Рейн стояха в другия край на помещението, близо до скелета. Говореха си тихо. Зак се огледа със замислено изражение.

— Не е било трудов инцидент — каза той.

— Почти — сви рамене Фалън. — Лашър е бил крадец и се е опитал да открадне всички тези предмети, когато е получил удара по главата. Трудов инцидент, нали ти казах.

— А кой го е халосал с лоста по черепа?

— Мислим, че с него е имало една жена. Казвала се е Рейчъл Стюарт и също е имала някакъв талант. Изглежда, на Рейчъл също ѝ е писнало от него.

— Значи се спираш на сценария за кавга между крадци?

— Пасва — каза Фалън. — Във всеки случай, станало е преди двайсет и две години. Сега никой не се интересува.

— И би било малко неудобно случаят да се предаде на властите — съгласи се Зак — предвид силната психична енергия тук долу.

— Да.

— Виждаш ли? — разпери ръце Зак. — Ето как ние, семейство Джоунс, трупаме тайни.

— Още едно нещо, в което ни бива. Освен трупането на врагове.

Рейн и Изабела обърнаха гръб на скелета и прекосиха малкото помещение.

— Казваш, че се каните да изхвърлите останките от скалите? — попита Рейн.

— Това е планът — кимна Фалън.

— Ти си прецени — каза Рейн. — Но мисля, че дочувам ехо от гласовете на хората, които са били тук в онази вечер.

Той я погледна.

— И?

Сянка премина през очите на Рейн.

— Била е намесена жена. Но не тя е убиецът. Имало е трима души тук долу по време на убийството. Някой друг е ударил Лашър с лоста.

— Любовен триъгълник? — попита Изабела.

Рейн сбърчи вежди.

— Не, не мисля. Не точно. Но е имало жестока кавга.

Фалън обмисли възможните промени в сценария за около секунда, после направи нужните уточнения в теорията си за престъплението и се успокои.

— Това не променя нищо — каза той. — Никой не се интересува от това.

В другото помещение Престън Рафанели заключи кутията на последния артефакт. Нисък набит мъж в началото на четирийсетте, той компенсираше оплешивяващото си теме със спретнато подстригана брада. Даде последни разпореждания на един от техниците и се приближи към Фалън и останалите. Широкото му лице бе зачервено от възбуждане.

— Това е невероятна находка — заяви той. — Нямам търпение да отнесем тези артефакти в лабораторията. Знам, че доктор Тремънт ще иска да ги изследва възможно най-скоро. Ще й пратя имейл довечера. Имам предчувствието, че тя ще съкрати отпуска си, когато научи, че са открити цял куп от изобретенията на госпожа Брайдуел. Не знам как да ти благодаря, че ме ангажира с този проект, Джоунс.

— Няма проблем — каза Фалън. — Живея, за да доставям радост на хората.

Всички, освен Изабела, го погледнаха, зяпнали от изненада.

Изабела разпери ръце.

— А хората казват, че Фалън Джоунс нямал чувство за хумор.

18.

В четири часа следобед Зак седна зад волана на наетата кола. Рейн се намести до него и махна на Изабела и Фалън, които стояха на тесния тротоар пред офиса.

Зак включи на скорост и подкара бавно по главната улица на Скаргил Коув, следвайки джипа, в който пътуваха Рафанели и екипът му.

— Поправи ме, ако греша — каза Рейн, — но мисля, че Земята май промени орбитата си.

Зак се усмихна.

— Защото Фалън най-последно си е наел асистентка?

— Не просто асистентка. Успял е да намери единствената жена на планетата, която сякаш оценява положително уникалния му характер. А и двамата спят заедно.

— Да, и аз останах с такова впечатление — кимна Зак. — Винаги съм знаел, че когато Фалън най-последно си падне по някоя жена, ще се стовари на земята като някой от онези огромни мамути от края на ледниковия период.

— Тежко?

— Много тежко. Чудно как не усетихме сътресението чак в Сиатъл.

Рейн забарабани леко с пръсти по седалката си.

— Изабела много ми харесва, но усещам, че и тя като Фалън си пада по теории за конспирации. Може би дори повече от него.

— Мисля, че това ѝ е в кръвта. Фалън каза, че тя е внучка на Часовоя.

Рейн рязко завъртя глава от изненада.

— Откачалката със странния уебсайт? Айсберг?

— Точно. Очевидно Часовоя е починала наскоро или е фалшифицирала собствената си смърт — в зависимост от гледната точка.

— Мили боже!

— Изабела е убедена, че някой може да е убил баба ѝ заради някаква тайна конспирация. Мисли също, че убийците са по петите ѝ.

Рейн отпусна глава на облегалката си и простена:

— Леле! Изабела май не е съвсем с всичкия си, а?

— Така изглежда.

— А на вид е толкова приятна. Много я харесвам. Фалън какво мисли?

— Фалън също много я харесва. Останах с впечатлението, че не се е вързал на нейната теория за конспирация, поне не напълно. Но той спи с нея и е Джоунс, така че е готов да направи всичко за нея. Заел се е да разследва смъртта на Часовоя.

— Изчакай, докато останалите от семейството научат за това — подсмихна се Рейн. — Кланът ще бъде шокиран. Всички се надяваха, че Фалън ще срещне някоя жена, която да успее да го закотви в реалността, жена, която да бъде като противотежест за доста необикновените му способности.

— Вместо това се е гмурнал в дълбокото, като си е намерил жена, която е по-откачена и от него.

— Как реагира, когато го помоли да дойде на Зимната конференция? — попита Рейн.

— Обясних му ситуацията. Той разбра. Ще дойде. Няма да остане през цялото време, само вечерта на приема и търга. Но това ми е достатъчно.

— Като се съберат неколцина Джоунс в една стая, хората обикновено слушат по-внимателно — отбеляза Рейн. — Имаш ли представа защо Фалън мрази толкова много светските събирания?

— Никога не си е падал по тях, но сега наистина няма желание да идва.

— Защо?

— Бившата му годеница и семейството ѝ ще присъстват.

— Леле, чакай малко! Не знаех, че Фалън е бил сгоден.

— Жената се казва Дженифър Остин. Тя е експерт по паранормална радиация. Работи в лабораторията в Ел Ей.

— Има ли някаква роднинска връзка с Конрой Остин от Управителния съвет?

— Негова дъщеря е. Когато Дженифър и Фалън се сгодиха, всички сметнаха, че това е идеален съюз.

— Какво стана?

— Не завърши добре.

— Ясно.

— Между другото, не беше права, че Земята е сменила орбитата си, задето Фалън си е наел асистентка.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно сигурен — кимна Зак. — Това с орбитата на Земята се случва само когато двамата с теб се любим.

— Да — засмя се Рейн. — Прав си.

19.

В девет часа на следващата сутрин Изабела говореше по телефона с Емил и Крейн, която „Джоунс и Джоунс“ наемаха на хонорар за различни разследвания.

— Той стои тук, в офиса ми, и плаче — прошепна Емили от другия край на линията. — Какво се очаква да направя?

— Не се тревожи за плачещия клиент — каза Изабела. — Случаите, в които са намесени медиуми измамници, винаги са много емоционални. Господин Ранд се е надявал, че медиумът наистина е общувал с мъртвата му майка. Но фактът, че се е обърнал към „Джоунс и Джоунс“ за това разследване, показва ясно, че дълбоко в себе си той има своите съмнения. Потупай го по рамото и му напомни, че не трябва да подценява собствените си инстинкти.

— Проблемът е — продължи Емили тихо, — че причината той да държи толкова много да се свърже със скъпата си починала майка е, защото преди смъртта си тя е скрила някъде акции за няколко хиляди долара. Ранд ми каза, че майка му починала съвсем ненадейно. Сърдечен удар. Така и не доверила на никого къде е скрила акциите.

— Ясно. Е, това е съвсем просто. Кажете на господин Ранд, че ще се радваш да опиташ да му помогнеш и да намериш липсващите акции.

— Тъъ, това не е добра идея. Изчакай малко.

Изабела чу приглушени гласове на заден фон. Емили Крейн говореше с клиента.

— *Извинете ме за момент, господин Ранд, но това е спешно обаждане от друг клиент. Ще отида в съседната стая да проведя разговора.*

Чу се как Ранд зарίδα още по-силно. Изабела чу как вратата се затваря. Сега хлипанията на мъжа заглъхнаха.

— Какво става? — попита Изабела.

— Става това, че интуицията ми подсказва, че Ранд е отговорен за смъртта на майка си. Не съм сигурна как го е направил, може би с

нейните собствени лекарства. Но очевидно не е очаквал тя да почине така бързо. Сигурно е мислел, че тя ще се озове в реанимация, ще разбере, че умира, и ще му каже къде са скрити акциите.

— О, боже! Мразя, когато става така.

— Аз също — каза Емили разстроено. — Слушай, аз съм от онези агенти, които Фалън използва, както той сам се изразява, за търсене на изгубени кучета и призраци. Затова „Джоунс и Джоунс“ са насочили Ранд към мен.

— А и защото се намираш в същия град.

— Да. Но разследване на убийство, и то такова, което е почти невъзможно за доказване, не ми е по силите. Нямам нужния опит. Ако „Джоунс и Джоунс“ иска да се заеме с това, ще трябва да изпратите друг човек.

— Няма проблем. Нека проверя списъка на агентите в Сан Франсиско — Изабела се завъртя на стола си, за да погледне екрана на компютъра си, и отвори списъка със сътрудниците на „Джоунс и Джоунс“ в района. — Ето. „Сийтън-Кент Инвестигейшънс“. Ще им се обадя.

— Познавам Бакстър Сийтън и Девлин Кент — в гласа на Емили вече се долавяше огромно облекчение. — Чудесна двойка. Добри са в разследванията. Миналата седмица вечерях с тях. Те могат да се справят с Ранд.

— Кажу ми на Ранд, че го насочваш към агенция, която е специализирана в издирването на изгубени финансови книжа. Сийтън и Кент ще направят разследването и ако наистина открият някакви доказателства...

— Надали ще успеят.

— Никога не се знае. Ако успеят, ще предадат всичко, което са открили, на полицията. Оттам нататък властите ще поемат нещата в свои ръце.

— Нямах представа колко се радвам, че Фалън Джоунс най-после е наел някого в офиса си — каза Емили. — С теб се говори толкова лесно, Изабела. Джоунс винаги ми ръмжи. Благодарна съм му, че ми осигурява работа, но когато говорим, той е вечно сърдит.

— Господин Джоунс се бе нагърбил с прекалено много неща — отвърна Изабела. — И беше адски преуморен.

— Не знам дали е бил преуморен, но със сигурност имаше нужда от асистент в офиса, който да приема обажданията. Радвам се, че те е намерил. Обади ми се, когато се появи друг случай с изгубено куче или къща с призраци в моя район. Те са моята специалност.

Изабела се прокашля.

— Всъщност не съм само асистент в офиса. Аз също провеждам разследвания.

— Чудесно — каза Емили. — Трябва да се погрижа за плачещия клиент. Благодаря, че ми помогна, като ме насочи към Бакстър и Девлин.

Линията прекъсна. Изабела остави слушалката и забеляза, че Фалън я наблюдава с обичайното си съсредоточено изражение. Беше се облегнал на стола си, вдигнал краката си на ръба на бюрото.

— Емили Крейн искаше да се отърве от работата ли? — попита я.

— Тя приключи случая. Доказа, че медиумът е измамник.

— Но клиентът не е искал да чуе точно това.

— Не. Според Емили, Ранд е убил майка си заради наследството, но целта му е била смъртта ѝ да не настъпи веднага. Надявал се е, преди да умре, майка му да му каже къде е скрила акциите. Но планът се е провалил. Сега Ранд търси други варианти.

— Емили е права — заключи Фалън. — Тази работа не е за нея. Сийтън и партньорката му могат да се справят. Добър избор.

— Ще им се обадя — тя взе телефона.

— Преди да го направиш, има нещо, което трябва да ти кажа. Налага се да пътувам по работа до Седона вдругиден. Само за една нощ.

Изабела остави слушалката. Интуицията ѝ подсказа, че това, което предстоеше, не бе само пътуване по работа.

— Ти никога не пътуваш никъде — изтъкна тя.

— Не съм това, което наричат пътуващ човек, вярно е.

— През цялото време, откакто те познавам, не си отишъл дори до Уилоу Крийк.

— Ти ме познаваш едва от месец.

— Кога за последно си излизал извън Скаргил Коув?

— Случва се — каза той уклончиво.

— Дай ми един пример.

Тъмните му вежди се повдигнаха раздражено.

— Не е имало нужда да пътувам някъде, откакто се настаних в Скаргил Коув.

— Ясно. Никога ли не ти доскучава тук?

— Как ли успявам да избягам от скуката, докато се опитвам да спра групировка злодеи, които използват опасно лекарство, с което засилват паранормалните си таланти, организирам поредица от рутинни разследвания, поръчани от членове на Обществото, и от време на време попадам на някой сериен убиец.

Тя се усмихна.

— Прав си.

— Как, по дяволите, стигнахме до темата защо не пътувам?

— Нямам представа.

— Виж — каза той навъсено, — следващата седмица в Седона е насрочена регионална конференция на „Аркейн“. Приемът в деня на откриването и благотворителният търг са голямо събитие за семейството ми и целия Управителен съвет. Успях да го пропусна последните няколко години, но Зак смята, че тази година трябва да присъствам, за да изпратя определено послание.

— Какво послание?

— Някои от членовете на Управителния съвет поставят под въпрос количеството пари и ресурси, които Зак предлага да се отпуснат на „Джоунс и Джоунс“ тази година за борба с „Нощни сенки“. Смятат, че смъртта на Уилям Крейгмор е нанесла фатален удар на организацията. Не разбират защо продължаваме да работим по случая все така усилено.

— А, ясно, корпоративна политика в действие.

— Имат известни основания — издиша шумно Фалън. — Преследването на „Нощни сенки“ е адски скъпо, а Обществото има и други приоритети. Освен това няколко души в Съвета опитват да лансират свои собствени изследователски проекти, за които да получат по-добро финансиране.

— Разбираемо.

— А и „Аркейн“ не разполага с неограничени ресурси. Обществото е като всяка друга организация. Нуждае се от пари за функционирането си. Основно се финансира от членски внос и благотворителни акции за набиране на средства — като търга, който

сега ще се проведе на конференцията в Седона. Идеята е да се измъкнат възможно най-много пари от присъстващите.

— Какво се разпродава на търга?

— Периодично кураторите на музеите на Обществото се разравят в подземните хранилища и отделят някои по-маловажни артефакти. Паранормалните антики винаги представляват интерес за колекционерите. Те са готови да дадат много пари за тях.

— Нещо като „Сотбис“ или „Кристис“ в света на „Аркейн“, а?

— Това е идеята — каза Фалън.

— Искаш да ти уредя полет с някой от самолетите на „Аркейн“ или ще пътуваш с редовен полет, за да спестиш пари?

— Резервирай един от самолетите на „Аркейн“ и го пиши в сметката на разходите, свързани с „Нощни сенки“.

Изабела се прокашля.

— Тъъ, това не изпраща ли посланието, че „Джоунс и Джоунс“ нехае за бюджета?

— Бих казал, че харча парите по ефективен начин. Времето е пари. Не искам да изхабя повече време, отколкото е необходимо, заради конференцията в Седона.

— Добре — тя отново посегна към телефона.

— Уреди да ни вземат от регионалното летище на Уилоу Крийк. То е най-близкото.

Младата жена замълча с телефона в ръка.

— Нас?

— Ти ще дойдеш с мен.

Пръстите ѝ стиснаха слушалката.

— Така ли?

— Ти си моя асистентка, нали? — той се изправи и тръгна към вратата. — Никой уважаващ себе си шеф не ходи никъде без асистент.

Фалън откачи якето си от куката и натисна дръжката на вратата.

— Почакай малко — извика тя. — Нямам подходящи дрехи за такова събитие.

— Поръчай си необходимото по интернет. С експресна доставка — той се намръщи. — Сигурно ще ти трябва някаква официална рокля за приема и търга.

За секунда дъхът ѝ секна.

— Ще ходя на приема с теб? — прошепна.

— Както казах, никой шеф не ходи без асистент.

Фалън отвори вратата и излезе на площадката.

Изабела скочи на крака.

— Къде отиваш?

— Да взема пощата. Имам нужда от раздвижване.

Той затвори вратата.

Тя се отпусна на стола си и се заслуша в стъпките му по стълбите. След няколко секунди отново стана и отиде до прозореца. Фалън се появи долу на улицата. Видя го как завива надясно и изчезва зад ъгъла, отправяйки се към бакалията на Стоукс, в която се намираше и малката поща.

Фалън настояваше лично да ходи за пощата през изминалите три дни. Преди това нямаше нищо против тя да отговаря за тази дребна ежедневна работа. Той не беше човек със закостенели навици, но си имаше твърда програма. Всяка промяна в установения ред бе интригуваща.

Изабела изчака няколко минути, после отиде до прозореца от другата страна на улицата. Направи го точно навреме, за да види как Фалън се връща от бакалията. Но той не зави към „Джоунс и Джоунс“. Вместо това изчезна сред дърветата и се отправи към скалите и пътеката, която водеше към залива.

Още една промяна в програмата.

Тя се обърна, грабна палтото си от куката на стената и излезе.

Над брега се рееше мъгла, канейки се да погълне целия град. Когато стигна до върха на скалите, Изабела видя Фалън. Той вече беше долу, на каменистия бряг, и вървеше към носа в далечния край на залива. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на якето. Дори от това разстояние се виждаше мрачното напрежение, което тегнеше във въздуха над него.

Тя слезе предпазливо по стръмната пътека. Няколко камъчета се изтъркаляха изпод обувките ѝ. Докато Изабела стигне до края на пътеката, Фалън вече приближаваше носа. Тя спря за момент, за да отвори сетивата си. Фалън беше обграден от сиянието на ледена паранормална мъгла. Но той винаги беше обвит от нея.

Тръгна след него, проправяйки си път между стълбовете, маркиращи линията на приливите, и издадените скали. Рачета и морски птици се отдръпваха от пътя ѝ.

Знаеше, че няма как Фалън да чуе приближаването ѝ заради грохота на вълните, но той явно усети присъствието ѝ, защото спря и се обърна да я изчака.

Когато се приближи, видя сериозното му изражение и тъмните сенки в очите му.

— Какво правиш тук? — попита я.

Тя се престори, че не забелязва резкия тон.

— Получи нещо важно в пощата, нали? Нещо, което очакваше от няколко дни.

За две-три секунди ѝ се стори, че няма да ѝ отговори. После той погледна към хоризонта.

— Да — каза накрая.

— Ще ми кажеш ли какво е? Или е прекалено лично?

Фалън извади кутийката от джоба си и я погледна.

— Получих един пръстен.

Стоическото примирение в гласа му я разтревожи мигновено. Пръстенът беше свързан с нещо много болезнено.

— Чий е пръстенът? — попита тя тихо.

— Принадлежеше на един мъж, който умря преди три години. Миналата година получих часовника му. А по-миналата — снимка на ковчега му.

Изабела се вгледа в напрегнатото му лице.

— Какво става, Фалън?

— Някой иска да се погрижи никога да не забравя.

— Какво да не забравиш?

— Че убих моя приятел и партньор.

20.

Двамата седнаха на една голяма скала срещу бушуващите вълни. Фалън стискаше пръстена в ръката си и се взираше в черния метал със зелен камък.

— Казваше се Тъкър Остин — заговори той. — По онова време и двамата бяхме агенти на „Джоунс и Джоунс“. Тогава чичо ми ръководеше агенцията. Подготвяше се да се пенсионира и да предаде бизнеса на мен.

— Но отначало си работел като агент?

Фалън сви рамене.

— Семейна традиция. Двамата с Тъкър работихме заедно по ред случаи в онази година. Станахме добър екип, поне за известно време. Той имаше силен талант за светлина.

— Никога не съм чувала за такъв талант.

— Сигурно защото е много рядък. Човек със средно силен талант за светлина може да манипулира светлината от нормалната част на спектъра. Талантите, които виждат енергията на сънищата, виждат излъчването в тъмната част на спектъра на ултра светлината. Но хора като Тъкър могат да въздействат и на видимите, и на паранормалните дължини на вълните по такъв начин, че да станат невидими.

— Правителството работи по невидим самолет изтребител, който използва същия принцип — оживи се Изабела. — Строго секретен проект. Баба ми пусна тази история в уебсайта преди няколко месеца.

— Тази новина излезе във всички научнопопулярни списания и няколко вестника дълго преди да се появи в сайта Айсберг — каза сухо Фалън.

— Наистина ли?

Въпреки мрачното си настроение, той не се сдържа и се подсмихна.

— Даваш ли си сметка, че щом е публикувано в „Ню Йорк Таймс“, значи не е точно строго пазена тайна?

Тя изсумтя.

— Но не защото военните не се опитаха да опазят проекта в тайна.

— Добре, приемам, че е така. Да се върнем на въпроса. На моята история. Тъкър беше особено полезен за „Джоунс и Джоунс“, защото можеше да се превръща в невидим не само за хората с нормално зрение, но и за тези, които виждат или усещат енергията от паранормалния обхват. Можеше да скрие собствената си аура.

— Леле! Можел е да се скрие от ловците и от тези, които разчитат аури?

— Тъкър можеше да премине като дух през тълпа от най-силните таланти: и ловци, и четци на аури.

— Ясно защо е бил полезен за „Джоунс и Джоунс“. Той е бил съвършеният шпионин, когото да изпращат по петите на злодеите със силни парапсихични таланти.

— Тъкър обичаше работата си. Колкото по-опасна беше, толкова повече му харесваше. Беше пристрастен към адреналина. Както ти казах, двамата бяхме добър екип.

— Ти пристрастен ли си към адреналина?

— Не. Аз бях този, който ровеше и проучваше. Отговорях за планирането и събирането на информация за случаите. Съставях списък на заподозрените. После Тъкър се промъкваше и откриваше доказателствата. А след това събирахме всичко и го предавахме на чичо ми в „Джоунс и Джоунс“. Той преценяваше дали даден случай да бъде насочен към полицията, или „Джоунс и Джоунс“ сами да се погрижат за него.

Тя кимна.

— Както се справихме с убиеца в къщата на Зандър онзи ден?

— Знаеш ли, в някои кръгове това се нарича да вземеш закона в собствените си ръце — в гласа на Фалън прозвуча огромна умора. — И на това не се гледа с добро око.

— Политиката на „Аркейн“ е да се грижи за своите престъпници, защото никой друг не може да се справи с тях.

— Това със сигурност е една от причините за съществуването на „Джоунс и Джоунс“, откакто е основана агенцията — съгласи се Фалън. — Никога не съм го споделял с някого от агентите ми или дори с хората от семейството ми, но понякога, в най-тъмните часове на нощта, се чудя дали това е редно.

Тя се обърна към него.

— И двамата знаем, че не можем да оставим психопатите с паранормални способности да се вихрят на свобода. Не и ако е по силите ни да ги спрем. Полицията дори не признава съществуването на престъпници с паранормални способности. Как биха могли ченгетата да ги заловят, камо ли да ги пратят в затвора?

— Не мисли, че аз не съм си задавал този въпрос милион пъти — Фалън се наведе напред, опря лакти на бедрата си и стисна кутийката с пръстена в ръката си. Загледа се във вълните, които се разбиваха в скалите. — Но понякога се чудя, Изабела.

Тя постави ръка на рамото му.

— Фактът, че дори си задаваш този въпрос, означава, че ти си най-подходящият човек, който да е начело на „Джоунс и Джоунс“.

Двамата седяха мълчаливо известно време и гледаха вълните.

— Какво стана с Тъкър? — попита накрая тя.

— Убих го.

В гласа му нямаше и следа от емоция. Това ѝ подсказа всичко, което ѝ трябваше да знае. Фалън се измъчваше от спомена за смъртта на Тъкър Остин.

В първия момент си помисли, че той няма да ѝ разкаже останалата част от историята. Но накрая той отново заговори:

— На двама ни възложиха най-големия случай в кариерата ни. Един нощен клуб, не съвсем случайно наречен „Аркейн“, се бе появил в полезрението на „Джоунс и Джоунс“. Клиентелата му беше основно от хора с парасихични способности, мнозина от които не бяха членове на Обществото. Някои дори не осъзнаваха, че имат талант. Но съзнателно или несъзнателно, клубът ги привличаше с енергията си.

— Всички нощни клубове трябва да излъчват интензивна енергия, иначе банкрутират — каза Изабела.

— Да, но повечето клубове извличат енергията си от музиката, тълпата и добрия маркетинг.

— И от алкохола и наркотиците, които често се предлагат на такива места — добави тя.

— Клуб „Аркейн“ привличаше клиентите си по всякакъв начин, но предлагаше и една допълнителна примамка — елитен клуб вътре в клуба.

— Чакай, не ми казвай, ще отгатна. Членовете на елитния клуб са се наричали Управителен съвет, нали?

Той я погледна.

— Много си добра.

— Благодаря — почувства се горда и въодушевена. Фалън Джоунс не раздаваше похвали често. — Значи този, който е създал клуб „Аркейн“, се е забавлявал, създавайки сенчеста версия на истинското Общество, включително и на Съвета. Отвратително!

— Така беше — съгласи се Фалън. — Но това беше много находчив маркетинг.

— Клубът имаше ли паралелна версия и на „Джоунс и Джоунс“?

— Да, и техните „Джоунс и Джоунс“ се грижеха за охраната на клуба.

— О, боже! — възкликна тя възмутено. — Нарекли са „Джоунс и Джоунс“ биячите на клуба? Това не е редно. Ние сме елитна фирма за разследвания.

Той се усмихна леко и продължи историята:

— За разлика от повечето клубове с ограничен достъп, там големият хит не бяха наркотиците, а специалното осветление в залата, резервирана за членовете на ексклузивния вътрешен кръг.

— Осветлението?

— Състоеше се от така наречените вълшебни фенери — обясни Фалън. — Основаваха се на технологията на кристалите. Излъчваха паранормална радиация, която действаше като силен халюциноген за хората с талант. Колкото по-силен е талантът, толкова по-силно е въздействието.

— В светлината има много енергия — разсъждаваше Изабела. — В целия спектър.

— Чичо ми знаеше за клуба, но отначало не се разтревожи особено. Дори и когато стана очевидно, че в клуба се продават наркотици, той сметна, че това е проблем, с който трябва да се справи полицията. „Джоунс и Джоунс“ се разтревожи чак когато хора, посещавали често клуб „Аркейн“, започнаха да умират.

— Как умираха?

— Двама бяха решили, че могат да летят. Скочили през прозореца. Други двама били толкова дезориентирани в състоянието на объркано съзнание, че проявили високорисково поведение, което

довело до убийството им. Властите разследваха смъртта им, но не направиха никаква връзка с клуба, защото при аутопсиите не се установиха следи от наркотици. Чичо ми реши, че е време „Джоунс и Джоунс“ да се вгледа в ситуацията.

— Какво стана?

Фалън се втрени в разбиващите се вълни.

— Възложиха този случай на нас с Тъкър. И двамата веднага осъзнахме, че няма начин да осигурим доказателства, които биха издържали в съда. Тъкър предложи да препоръчаме на чичо ми той да упражни натиск над собствениците на клуба да го затворят. Аз се съгласих.

— Това свърши ли работа?

— Затвориха клуба, но чичо ми искаше да разбере кой е проектирал и изработил фенерите. Помоли ме да проуча въпроса.

— Чакай — обади се Изабела. — Да изясним това. Чичо ти е възложил на теб, но не и на партньора ти, да проведеш по-задълбочено разследване?

Фалън погледна пръстена.

— Мисля, че по онова време чичо ми вече е имал известни подозрения по отношение на Тъкър. Но щом започнах да проучвам нещата, сам видях връзките. Отначало само няколко неща, но съвсем скоро се оформи цялостен модел. Трябваше да съм го забелязал много по-рано.

— И този модел е сочел към твоя приятел — Тъкър?

— Не можех да повярвам. Не исках да повярвам. Бях доверявал живота си на Тъкър при някои от предишните разследвания. Но в крайна сметка трябваше да приема истината. Той беше тайният собственик на клуба. Той беше отговорен за смъртните случаи, причинени от вълшебните фенери.

— Нещо ми подсказва, че не си отишъл направо при чичо си с резултатите от разследването.

Фалън се намръщи.

— Защо мислиш така?

— Защото той ти е бил приятел и партньор. Искал си да бъдеш абсолютно сигурен.

— Трябваше да предам резултатите на чичо си в онзи момент. Но си права — исках да съм абсолютно сигурен. Отидох да говоря с

Тъкър. Надявах се, че съм пропуснал някое парче от пъзела, което ще го оневини. Като всички други хора, които познавам, и той ме предупреждаваше, че заради таланта си имам изкривена представа за реалността, че заради него виждам конспирации и там, където няма нищо освен произволна случайност. Неведнъж ми бе казал, че някой ден ще пропадна дълбоко в мрака и никога няма да се завърна.

— Значи му даде възможност да те убеди, че грешиш. Обзалагам се, че е имал много добро обяснение.

— Той ми се изсмя — въздъхна Фалън примирено. — Каза ми, че съм се побъркал. Каза, че може да докаже, че е невинен. Поиска да му дам дващест и четири часа. Аз се съгласих.

— Какво се случи?

— Опитва се да ме убие.

— С таланта си?

— Със свръхдоза от енергията на вълшебния фенер.

— По дяволите!

— В онзи ден бях на вечеря с годеницата си.

Странна хладина премина през Изабела.

— Не знаех, че си бил сгоден.

— По онова време бях. Сега очевидно не съм.

— Да — не знаеше как да възприеме това. Мисълта, че някоя жена е разбила сърцето на Фалън Джоунс, я накара да се почувства подразнена поради някаква необяснима причина. Не искаше да знае, че някоя друга е имала властта да го нарани по този начин. — Продължавай.

— Вечеряхме в апартамента на Джени. Тъкър явно е използвал таланта си, за да се промъкне незабелязано вътре и да скрие вълшебен фенер в една от стоящите лампи в апартамента. Видимите вълни на светлината, излъчвана от кристалите, изглеждат нормални. Не забелязваш паранормалния ефект от фенерите, докато не е твърде късно. Радиацията порази и Джени, и мен, разбира се, но аз съм много по-силен талант от нея.

— Затова ти си пострадал много повече.

— Да, изкара сетивата ми от релси — челюстта на Фалън се напрегна. — Никога не бях изпитвал нещо подобно в живота си. Преминах в състояние, което ми се стори като някакво просветление.

Изведнъж прозрях всички тайни на Космоса. Бях сигурен, че ще ги разбере напълно само ако се вгледам по-внимателно.

— Какво стана?

— Бях в състояние на променена реалност, напълно дезориентиран. Сякаш се движех в някакъв сън. Излязох на балкона на апартамента на Джени, убеден, че ще успея да видя сърцевината на Вселената. Докато бях в това състояние, се появи Тъкър. Опита да ме принуди да се метна през парапета. Всъщност пробва да ме убеди по своя воля да пристъпя извън терасата.

— Какво?

— Имах халюцинация — каза Фалън. — Не бях на себе си. Той ме убеждаваше, че съществува кристален мост, който свързва балкона на Джени с покрива на сградата от другата страна на улицата.

— Мисля, че съм гледала този филм.

— Аз също. Според Тъкър единственото, което трябваше да направя, беше да стъпя на моста. Когато това не стана, той опита да упражни сила. Последва борба. Накрая аз... го убих. Той падна от балкона вместо мен.

— Мили боже! Как си успял да се спасиш, след като си бил в толкова дезориентирано състояние?

— Това ще ти прозвучи странно — каза Фалън. — Въпреки че вълшебният фенер повлия на таланта ми, мисля, че точно талантът ми по някакъв начин ме спаси.

— Не, спасили са те волята и самоконтролът ти, не талантът.

Той я погледна.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Ти имаш по-силен самоконтрол от всеки друг талант, когото познавам. Когато ножът е опрял до кокала, това ти качество те е спасило, не талантът ти — тя замълча. — Но всъщност двете неща са свързани по някакъв начин. Фактът, че можеш да се справиш с толкова силен талант, означава, че имаш много силен вроден самоконтрол. Това е като въпроса за яйцето и кокошката. Ако нямаше такъв самоконтрол, досега да си се побъркал.

— Благодаря за перспективата — процеди Фалън.

— Просто се опитвах да изясня позицията си.

— Знаеш как да го направиш.

— Кое?

— Изясняването.

— А! Добре.

— Същественото е, че аз оцелях, а Тъкър умря.

— Това е трябвало да направиш — увери го Изабела.

— Може би. А може би не.

— Какво значи това?

— Аз не бях на себе си. Кой знае как бих се справил със ситуацията, ако бях с ума си. Джени запищя и заплака. Изпадна в истерия от мъка и гняв.

— Защо е била толкова разстроена? Заради халюциногенната светлина на фенера ли? Когато се е върнала в нормалното си състояние, не може да не е разбрала, че си бил принуден да се биеш за живота си.

— Тъкър Остин беше неин брат.

Изабела въздъхна.

— Аха. Е, това обяснява защо е била разстроена.

— Тъкър беше по-големият ѝ брат. Тя го идеализираше. Той беше златното момче на семейство Остин. Джени и родителите ѝ никога не повярваха, че Тъкър е бил собственик на клуба и е продавал вълшебните фенери. Те имат друга история за престъплението, така да се каже.

Тя я отгатна, преди да я чуе.

— Те смятат, че ти си бил собственикът на клуб „Аркейн“ и на вълшебните фенери.

— Тяхната версия за събитията е, че след като „Джоунс и Джоунс“ са започнали разследването срещу клуба, аз съм решил да огранича загубите си, затворил съм клуба и съм натопил Тъкър за стореното от мен.

— За да се прикриеш?

— Да — потвърди Фалън спокойно. — Освен това бяха убедени, че семейството ми ме защитава.

— Разбира се, те не могат да го докажат, защото няма доказателство за това, но се успокояват с тяхната версия за историята. Това си е истинска теория за конспирация, защото в рамките на „Аркейн“ семейство Джоунс има огромна власт. Лесно им е било да повярват, че твоето семейство е впрегнало влиянието си, за да те спаси.

Очите на Фалън бяха непроницаеми, но той не каза нищо.

— Това е една от типичните причини за създаването на теории за конспирации, нали? — тя поклати глава. — Както някой беше казал, тези теории са версиите на губещите в историята.

— Никога не съм се замислял за този аспект.

— Сигурно защото не си израснал в семейство на побъркани на тема конспирации — Изабела погледна пръстена. — Значи всяка година на датата на смъртта на Тъкър някой ти изпраща по нещо отвратително за спомен? Кой го прави? Джени?

— Вероятно, но може да са и майка ѝ или баща ѝ.

— Не си ли проверил кой е изпращачът?

— Не виждах смисъл. Посланието ми беше ясно.

— Семейство Остин ще бъде ли на конференцията в Седона?

— Семейство Остин е сред най-влиятелните в „Аркейн“. Да, те ще бъдат в Седона.

— Нищо чудно, че нямаш желание да ходиш.

— Поне тази година ще си вода гадже.

21.

На следващата сутрин Изабела се отби в кафенето при Мардж. Както обичайно, Вайълет и Пати се появиха от странноприемницата, за да се присъединят към тях. Изабела седеше на бара и пиеше чай от голяма чаша. Другите три пиеха от силното кафе на Мардж и си разказваха спомени от дните в комуната на Търсачите.

Пристигането на един бус за доставки прекъсна поредната злостна тирада за Гордън Лашър. Всички видяха как колата спря на улицата пред „Джоунс и Джоунс“.

— Намериха ме! — извика Изабела, остави чашата си и скочи на крака. — Толкова се страхувах да не объркат нещо и да не успеят да намерят Скаргил Коув.

— Да разбирам ли, че това са роклята и обувките? — попита Мардж.

— Надявам се — отвърна младата жена и се отпрати към вратата. — Иначе няма да има какво да облека на конференцията в Седона.

— Донеси дрехите тук — извика Вайълет след нея. — Искаме да ги видим.

— Особено обувките — добави Пати.

Изабела спря с ръка на вратата.

— Защо обувките?

Пати се ухили.

— Искам да видя наистина ли са стъклени пантофки.

Изабела се намръщи.

— Казах ви, пътуването до Седона е по работа.

— Разбира се — засмя се Мардж. — Пътуване по работа, включващо частен самолет, официален прием и благотворителен търг. Леле-мале! Върви донеси роклята и обувките, за да ги видим.

Младата жена хукна навън. Шофьорът на буса тъкмо отваряше задната врата. Той извади две кутии. Изабела се втурна към него.

— Тези за мен ли са?

Мъжът погледна етикетите.

— На адреса пише „Джоунс и Джоунс“.

— Това съм аз. Тоест, аз работя за „Джоунс и Джоунс“. Ще взема пакетите.

— Подпишете се тук.

Тя надраска подписа си, взе кутиите и се върна в кафенето. Мардж чакаше с ножица в ръка и отвори първата кутия за секунди.

Изабела разгърна меката хартия и извади дълга рокля в тъмносино. Всички ахнаха.

— О, боже! — ахна Вайълет като за молитва. — Каква красива дреха! Ще изглеждаш великолепно в нея.

Изабела докосна нежната материя.

— Хубава е, нали? Струва цяло състояние, но Фалън каза, че агенцията ще я плати.

— Обувките — подкани я Пати нетърпеливо.

Мардж отвори втория пакет. Вътре имаше кутия за обувки. Изабела вдигна капака и извади чифт черни вечерни сандали. Малки кристали блестяха дискретно върху лачените кожени каишки.

— О, толкова са секси! — възкликна Пати.

— Много са хубави — съгласи се Мардж. — Не са точно стъклени пантофки обаче.

Вайълет се усмихна и докосна деликатните черни кристали.

— Почти.

Мардж погледна Изабела.

— Само си помисли — отиваш на бала, Пепеляшке.

22.

Бляскавата бална зала в хотела внушаваше усещането за пари и висок статут. Но в същото време бе изпълнена и с психична енергия.

— Цялата стая е като леко наелектризирана — каза Изабела.

Рейн се усмихна.

— Когато на едно място се съберат толкова много хора с паранормални таланти, атмосферата доста се нагорещява.

— Така е.

Изабела погледна през залата към Фалън, който стоеше със Зак и двама други мъже. Пред погледа ѝ една достолепна жена с посребрена коса се присъедини към тях.

— Мъжът вдясно от Зак е Хектор Гереро — осведоми я Рейн тихо. — Другият е Пол Акашида. Жената е Мерилия Хюстън. И тримата са членове на Съвета. Зак ги счита за свои съюзници. Те разбират истинската опасност от „Нощни сенки“ и ще подкрепят мерките, които са необходими, за да остане „Джоунс и Джоунс“ в състояние на готовност.

— Фалън ми каза, че някои от другите членове на Съвета са разколебани заради някакви злонамерени слухове по негов адрес.

— Кое то обяснява защо Зак настояваше Фалън да присъства тази вечер — усмихна се Рейн. — Трябва да ти кажа обаче, че не бях сигурна, че той ще се появи.

— Защо?

— Фалън не е човек, който реагира на обществения натиск. Но предполагам, че заплахата да отрежат финансирането за скъпоценната му битка с „Нощни сенки“ е свършила работа — Рейн сбърчи нос. — Опасявам се, че Зак е преценил много точно как да го накара да направи това, което той иска. Това е част от таланта му. Една от двете причини да го изберат да оглави „Аркейн“.

— Каква е другата причина?

Рейн сви леко рамене.

— Той е Джоунс. Винаги някой Джоунс е заемал поста на Магистър. Технически казано, след промените, направени от Гейбриъл Джоунс през викторианската епоха, Съветът може да избере всеки, когото реши, за Магистър.

— Но по някакъв начин винаги са избирали някой Джоунс?

Рейн повдигна вежди.

— Да. Дали е съвпадение?

— Мисля, че не — усмихна се Изабела. — Изглежда, Обществото функционира по-скоро като наследствена монархия, отколкото като демокрация.

— Властта управлява тази организация също като всяка друга група — каза Рейн простичко. — В рамките на „Аркейн“ това означава, освен останалите неща, и наличието на много суров талант. А в кръвта на хората от рода Джоунс има в голямо количество от него. В добавка, семейство Джоунс управлява „Аркейн“ от дълго време. Неговите членове знаят къде са заровени всички тайни. Всъщност лично са погребали някои тайни.

— Хммм.

Рейн повдигна вежди.

— Какво?

— Не съм толкова сигурна, че Фалън е тук, защото се тревожи за бюджета на „Джоунс и Джоунс“. Поне не мисля, че това е единствената причина за появата му тук тази вечер.

— Наистина ли? Каква друга причина може да има?

— Не знам — призна Изабела. — Фалън не изрича напълно това, което си мисли.

— Искаш да кажеш, че е доста потаен.

— Не, просто е много затворен човек и не е свикнал да споделя мислите си с другите, защото повечето хора не разбират начина му на мислене.

— Това със сигурност е един начин да се опише ситуацията — Рейн се вгледа в събеседничката си. — Мисля, че може би го разбираш по-добре от всички други.

Изабела отпи от шампанското си.

— Смятам, че в един момент му е писнало от опитите да обяснява себе си и таланта си.

Рейн насочи вниманието си към Фалън.

— Може и да си права. Не ми е хрумвало да мисля за него по този начин.

Привлекателна жена, приближаваща шейсетте, облечена в скъпи дрехи, се приближи към тях.

— Добър вечер, Рейн — поздрави топло тя. — Изглеждаш прекрасно тази вечер, както винаги.

Рейн се усмихна.

— Ти също. Радвам се да те видя, Мериан. Познаваш ли Изабела Валдес, новата асистентка на Фалън?

— Не, не съм имала удоволствието — новодошлата бързо се обърна към Изабела: — Аз съм Мериан Джоунс, една от многото лели на Фалън. Ние сме доста голямо семейство, меко казано.

Рейн се усмихна.

— Така става, когато един от предшествениците ти е направил деца на три различни жени.

— Старият Силвестър е бил доста невъздържан — съгласи се Мериан. — Но пък е искал да създаде много деца като част от изследователската си програма. Не е имал търпение да тества своите теории за законите на парапсихичната наследственост.

— Приятно ми е, Мериан — каза Изабела учтиво.

— И на мен ми е много приятно — отвърна Мериан. — Всички в семейството сме страшно доволни, че Фалън най-после си е взел асистентка. Опитваше прекалено дълго време да се справя сам с прекалено много неща.

Изабела се прокашля.

— Всъщност аз работя и като детектив в „Джоунс и Джоунс“.

Мериан я погледна заинтригувано.

— Така ли?

— Освен че съм офис мениджър — добави Изабела бързо.

— Е, независимо каква се водите, просто се радвам, че Фалън е намерил някого, който да работи с него ден след ден — каза Мериан. — Опасявам се, че според повечето хора той е много труден за издържане.

— Просто има нужда никой да не навлиза в личното му пространство — сподели Изабела. — С талант като неговия, той прекарва много време, потънал в мислите си.

Лицето на Мериан се напрегна.

— Да, винаги е бил самотник. Не всички го разбират. А, видях Линда Макдоналд. Трябва да говоря с нея. Ще ме извините, нали?

— Разбира се — каза Рейн.

Изабела изчака Мериан да се изгуби в тълпата.

— Жена със силен талант — отбеляза тя.

— Несъмнено — съгласи се Рейн. — Както всички други в семейството.

— Тъъ, може ли да попитам какъв точно е талантът ѝ?

Рейн се усмихна.

— Не знаеш ли? Мериан Джоунс е една от най-изтъкнатите сватовници в сайта за запознанства на „Аркейн“. Всъщност, според мнозина, е най-добрата. Тя управлява агенцията.

— Ясно — кимна Изабела. Не се сети какво да добави.

— Не — каза Рейн.

— Моля?

— Чудиш се дали Мериан е помогнала за връзката между Фалън и бившата му годеница, нали?

— Този въпрос ми хрумна, да.

— Не знам цялата история, но Зак ми е казал, че Фалън е убеден, че с неговия характер не е подходящ за сватосване. Той се уверил още повече в това, когато самия Зак го сватосали с изключително неподходяща жена.

— Не с теб, нали?

— Не.

— Какво е станало?

— Годеницата на Зак се опитала да го убие.

— Хм, това определено е катастрофално сватосване.

— Случаят с Фалън е бил малко по-различен. Тъй като не вярвал на сайта за запознанства, решил сам да си намери партньорка. Според легендата се заел с това методично, използвайки компютърен модел, включващ подробен личностен профил и собствената му теория за съвместимостта между паранормалните таланти. Не се получило добре.

— Разбрах това.

— И да, тя е тук тази вечер. Джени Остин е жената ей там, до вратите на терасата. Червенокосата. Говори с Уилям Хюс.

Изабела погледна натам и видя поразително красива жена, която си бърбеше с един по-възрастен мъж. Джени бе облечена в лъскава черна рокля, която, въпреки елегантната си кройка, успяваше да създаде впечатлението за траурна дреха. Изабела си помисли, че нещо в атмосферата около нея издаваше безпокойство.

Тя отвори сетивата си съвсем предпазливо и веднага съжали за това. Мъглата изпълваше цялата зала. Всички в „Аркейн“ имаха тайни, доста от които бяха много, много черни. Изабела бързо изключи паранормалното си зрение. От това разстояние все едно не можеше да види точно каква енергия се вихри около Джени Остин.

— Тя какъв талант е? — попита Изабела.

— Джени вижда енергията от целия спектър. Гениална е. Тя е многоуважаван изследовател в лабораторията в Ел Ей. Всъщност мисля, че това е една от причините Фалън да я хареса.

Изабела усети как мрачна сянка се събра над главата ѝ. Естествено беше Фалън да се заинтригува от жена, която е не само красива, но и талантлив изследовател.

— Разбираемо е да се е почувствал привлечен от нея, след като тя се е занимавала с наука — каза Изабела, като се стараеше да не проличи колко я бе натъжило това.

— Без съмнение това е част от обяснението. Но според Зак, имало и още нещо, което Фалън е оценил високо.

— Красотата ѝ, разбира се.

— Не точно външността ѝ го е спечелила — усмихна се Рейн. — А фактът, че Фалън имал една прапрабаба, която също била учен, занимавала се е с ботаника. Лусинда Бромли Джоунс живяла през викторианската епоха и била омъжена за Кейлъб Джоунс.

— Втората половина от първите Джоунс и Джоунс?

— Точно така. Опасявам се, че Фалън е сметнал, че щом основателят на „Джоунс и Джоунс“ е имал късмет, като се е оженил за жена, занимаваща се с наука, е съвсем логично неговият праправнук да си намери съпруга, която също е учен.

— Значи Фалън е опитал да приложи логика при търсенето на съпруга?

— Типично за него.

Изабела потисна леката си въздишка и насочи вниманието си към другия край на залата, където Мериан Джоунс говореше с група

набиващи се на очи хора, сред които беше майката на Фалън — Алексия Джоунс. Фалън беше представил Изабела на родителите си в началото на приема. Алексия и Уорнър Джоунс се държаха любезно, но това се очакваше, напомни си младата жена. Не можеше да бъде сигурна точно какво си мислят за нея. Фалън подчертано я представи като новата ми асистентка.

— Лелята на Фалън ме проверяваше, нали? — попита тя.

Рейн се усмихна.

— Естествено.

— Мислиш ли, че тя знае, че двамата с Фалън имаме и връзка, освен че работя при него?

— Мисля, че всички в залата са наясно с това.

— Мили боже! — Изабела опита да потисне пристъпа на паника. — Как е възможно да са наясно? И не смей да ми казваш, че знаят, защото всички в залата са екстрасенси.

— Не е нужно човек да е ясновидец, за да усети енергията в атмосферата, когато двамата сте близо един до друг. Фактът, че с Фалън имате връзка, е очевиден от мига, в който двамата влязохте заедно в залата тази вечер.

— Ужас! Май ще имам нужда от втора чаша шампанско и нещо за хапване.

— Ще дойда с теб до бюфета. Трябва да се подкрепя преди следващия рунд светски разговори.

Двете заобиколиха тълпата по края, като от време на време спираха, когато Рейн трябваше да поздрави някого или да представи Изабела.

— Май да си съпруга на Магистъра на моменти е доста изтощително — каза Изабела, когато приближиха до масата с храната.

— Не можеш да си представиш дори.

Изабела насочи вниманието си към едно плато с хапки.

— Тези изглеждат вкусни.

— Вземи си — каза Рейн. — Аз ще атакувам платото със сирената.

Изабела си взе малка чиния и заобиколи групичката, която блокираше достъпа до хапките.

— Доколкото чувам, Фалън Джоунс се влошава — заяви един мъж тихо. — Вманиачил се е по някаква конспирация, която нарича

„Нощни сенки“.

— Стига, Хал, това са само клюки — прекъсна го жената до него. — Не можеш да отречеш, че „Нощни сенки“ представляваха истинска заплаха.

— Представляваха, в минало време — настоя Хал. — Там е работата, Лиз. Виж, отдавам дължимото на „Джоунс и Джоунс“, задето пречупиха гръбнака на онази организация. Но след смъртта на Крейгмор няма начин „Нощните сенки“ да се възстановят. След като основателят им е мъртъв и пет от лабораториите, произвеждащи формулата, са унищожени, с организацията е свършено. Сега трябва да насочим ресурсите си в друга посока.

— Джоунс е уверен, че „Нощни сенки“ ще се съвземат — обади се един млад мъж. — Доколкото чух, той е убеден, че ученият, пресъздал формулата, все още е някъде на свобода и сигурно усъвършенства следващата версия на формулата за новия си шеф.

— Съмнявам се да е така — поклати глава Хал. — Но ето го истинския проблем, Ейдриън. Няма начин да разберем дали Джоунс е прав, или просто е затънал толкова дълбоко в собствените си фантазии, че вече не може да се върне в реалността. Начело на „Джоунс и Джоунс“ ни трябва някой, който може да вижда нещата в перспектива. Агенцията трябва да се съсредоточи отново върху рутинните разследвания, поръчвани от членове на Обществото. Нали затова е била основана на първо място.

Ейдриън не изглеждаше убеден.

— Говорих с Фалън по-рано тази вечер. Не го бива особено в светските разговори, но не ми се стори луд.

— Това му е в кръвта — каза Лиз. — Всички знаят, че мъжете от това семейство, които са наследили силен талант да разбират теорията на хаоса, в крайна сметка се превръщат в параноици и потъват в собствените си фантазии за конспирации.

— Така ли? — попита Ейдриън.

— Е, известна е историята за Еразмъс Джоунс, прапрапрадядото на Фалън — отвърна Хал. — Луд учен, който в крайна сметка се самоубил. И за Кейлъб Джоунс има разни истории.

Лицето на Лиз се напрегна.

— Говори се, че Фалън е наследил точната разновидност на таланта на своя предшественик Силвестър Джоунс.

Ейдриън повдигна вежди.

— Има същия талант като основателя?

— Няма двама с напълно еднакви таланти — каза Хал.

— Но не е тайна, че накрая Силвестър е бил наполовина луд и абсолютно параноичен. Лиз е права, такова нещо може да се предаде с гените.

Ейдриън отпи от виното си със замислен вид.

— Какво предлагате?

— Много хора са на мнение, че Съветът трябва да назначи нов шеф на „Джоунс и Джоунс“, някой стабилен и здравомислещ — рече Хал. — Може би със силен талант на стратег.

— Начело на „Джоунс и Джоунс“ винаги е стоял някой Джоунс — изтъкна Лиз.

— Точно както някой Джоунс винаги е бил Магистър — каза мрачно Хал. — Това не означава, че трябва винаги да бъде така. Може би е време за промяна. „Аркейн“ трябва да започне с това да прекъсне връзката с тази агенция.

Изабела лапна една хапка.

— Ето това — обърна се тя към Хал — би било най-тъпата възможна стъпка.

Хал, Лиз, Ейдриън и всички, които я чуха, се извърнаха и я погледнаха. Край масата изведнъж настана тишина.

— А вие сте? — попита Ейдриън. В очите му проблесна любопитство и чисто мъжки интерес.

— Изабела Валдес — отвърна тя. — Агент в „Джоунс и Джоунс“. Работя в главния офис. Освен това съм офис мениджър на господин Джоунс.

— А, значи сте новата асистентка. Аз съм Ейдриън Спангълър — той протегна ръка. — Приятно ми е.

— И на мен — Изабела изтърси трохите от ръката си и се ръкува с него.

Никой не помръдна. Никой не каза дума. Сякаш всички наоколо, освен Ейдриън и Изабела, се бяха вкаменили.

— Е, защо би било тъпо да се уволни Фалън Джоунс и да се прекрати работата с „Джоунс и Джоунс“? — попита Ейдриън. Въпросът му не прозвуча като предизвикателство, а като любопитство.

— Защото в лицето на „Джоунс и Джоунс“ и Фалън Джоунс Обществото разполага с най-добрата в света агенция за парапсихични разследвания — отвърна Изабела уверено. — Поне за разследванията, от които „Аркейн“ се нуждае. Агенцията има уникалната способност да се справя с възлаганите от „Аркейн“ задачи, защото много добре разбира историята на организацията и в същото време има достъп до всички секретни досиета, свързани със старите случаи.

— Добър довод — каза Ейдриън. — За друга агенция би било трудно да поеме нещата.

Хал се намръщи.

— На една нова агенция може би ще ѝ трябва време да набере скорост, но след това ще ни гарантира по-високо ниво на професионализъм и стабилност на върха.

— О, за бога! — възкликна Изабела. — Спрете с намеците, че Фалън Джоунс е нестабилен и луд. Съмнявам се, че бихте разпознали човек, който наистина е луд и маниакално обсебен от теории за конспирации, дори и да се блъснете в него.

Ейдриън се усмихна.

— А вие бихте ли го разпознали?

Той се забавлява от всичко това, осъзна Изабела. Видя, че Рейн се е присъединила незабелязано към малката тълпа край масата. Рейн също изглеждаше развеселена. Но всички други сякаш се разкъсваха между шока и възхищението.

— Извън всякакво съмнение — заяви Изабела. — Случайно съм експерт по въпроса с хората, които измислят теории за конспирации. Мога да ги надуша от километър. Това е една от ценните ми способности, заради които бях наета във фирмата, между другото. Повярвайте ми, Фалън Джоунс не е луд на тема конспирации. Всъщност е точно на противоположния полюс.

Хал се намръщи, но Лиз, Ейдриън и неколцина други започваха да изглеждат заинтригувани.

— Добре — каза Ейдриън. — Предавам се. Какво е на противоположния полюс срещу луд на тема конспирации?

Изабела се усмихна.

— Истински детектив, разбира се.

Този път сред тълпата се разнесе шепот. Изабела се пресегна и си взе още една хапка.

— Не разбирате ли? Фалън Джоунс мисли като детектив, не като луд, който фабрикува конспиративни теории. Той използва таланта си, за да свързва факти и да вижда връзки, но не си измисля тези факти или връзки и не ги манипулира така, както го правят авторите на теории за конспирации. Той е като Шерлок Холмс с паранормален талант. Холмс и Джоунс биха били последните хора на планетата, които да се подлъжат по някоя измислена теория за конспирация.

Изведнъж осъзна, че тълпата вече не е вперила поглед в нея. Вниманието на всички бе насочено някъде зад нея.

Обърна глава и видя, че Фалън я наблюдава с неразгадаемо изражение. В очите му блещукаха някакви пламъчета.

— Какво ще кажеш да излезем малко на въздух, Уотсън? — предложи той.

— Уотсън винаги е носел пистолет.

— Забрави!

— Никога не ме оставяш да се насладя на забавната страна на работата.

— Не е вярно. Оставих те да откриеш един сериен убиец и три трупа, забрави ли?

— Вярно, така беше — тя си взе още две хапки от платото. — Трябва да опиташ тези хапки. Много са вкусни.

— Благодаря — каза Фалън.

Той взе хапка от ръката ѝ, кимна на тълпата, която наблюдаваше сцената, и хвана Изабела под ръка. Изяде хапката, докато я водеше към стъклени врати на терасата.

— Хубави са, нали? — попита го.

— Не колкото мъфините на Мардж.

— Прав си — съгласи се тя. — Нищо не е толкова хубаво.

— Освен джинджифиловата супа на баба ти.

— Освен нея.

23.

Двамата застанаха до парапета на терасата и се загледаха в нощния пейзаж. Високите червени скали, които придаваха на Седона толкова уникален колорит, сега се бяха преобразили в черни, надвиснали канари под тънкия сърп на луната. Изабела потрепери и усети тръпката чак до мозъка на костите си.

— Вярно е онова, което казват за Седона — промълви тя. — Енергията наистина се усеща.

— Тук не е енергийно ядро, защото липсват океанските течения, но определено си има своята сила — съгласи се Фалън. — В района има няколко горещи точки.

— Ясно ми е защо Обществото провежда част от събиранията си тук.

— Повярвай ми, Зак и Съветът не са избрали това място само заради особената му енергия.

— Така ли? — погледна го тя. — Тогавя защо?

— Защото си има определена репутация. Забеляза ли всички онези брошури във фоайето, които рекламират екскурзии до скалите, лечение с кристали и срещи с духовни наставници?

— Аха, ясно. Тук може да се проведе конференция на хора с парапсихични способности и това няма да се стори странно на никого.

— Нарича се да се скриеш, като се набиваш на очи — каза Фалън.

Изабела отново потрепери, този път заради хладния вечерен въздух.

— Тук е много по-студено, отколкото очаквах. Нали уж сме в пустинята.

— Но сега е януари, а и надморската височина е около хиляда и триста метра — обясни Фалън. — Имаме късмет, че не вали сняг.

— Тогавя оставям на теб да си наясно защо в момента мръзна тук — тя обви ръце около себе си. — Трябваше да се сетя да проверя прогнозата за времето, когато си приготвях багажа за това пътуване.

Явно съм била прекалено ангажирана с мисли за роклята и обувките. Толкова се тревожех дали ще пристигнат навреме.

Фалън я огледа.

— Роклята ти е хубава.

— Радвам се, че я одобряваш, но не ми благодари, преди да си видял фактурата.

— Няма проблем. Ще се води разход на фирмата.

— Роклята е много скъпа — предупреди го тя.

Той сви рамене.

— Но не толкова скъпа, колкото полета дотук с един от фирмените самолети на „Аркейн“ — добави тя.

— Няма значение.

— Трябваше да изхарча повече пари, защото на официалните вечерни рокли много им личи, когато само имитират високо качество. Но обувките бяха на сметка.

— Не се тревожи за това, Изабела. Както ти сама каза, разходите за самолета са много по-високи.

— Добре.

Той свали сакото си и го наметна на раменете ѝ. Беше задържало топлината и аромата на тялото му. Изведнъж ѝ стана много по-топло.

— Благодаря.

Фалън кимна веднъж, сякаш кавалерската постъпка не си заслужаваше коментарите, и подпря крак на ниската каменна ограда на терасата. Наведе се напред, опрял ръка върху бедрото си.

Изабела се приближи леко към него. Той изглеждаше толкова сексапилен и толкова невероятно мъжествен тук в сенките, помисли си тя. С цялата енергия, която го обгръщаше, имаше излъчването на безпощаден отмъстител, защитник и воин. Той е мъж, на когото винаги можеш да разчитаеш, помисли си. Думата му беше закон. За него честта не беше празна дума.

Фалън повдигна ръка и черният му часовник се показва изпод маншета на снежнобялата риза. Копчетата на ръкавелите му бяха старомодни, от злато и оникс.

— Тези копчета подарък ли са ти от някого? — попита Изабела.

Той погледна към лявата си китка.

— Семейно наследство. Преди много време са принадлежали на Кейлъб Джоунс. Предават се от баща на син и така стигнаха до мен.

— Това е хубаво. Такива неща ти помагат да поддържаш връзката си с миналото. Напомнят ти кой си, откъде си произлязъл и какъв трябва да бъдеш.

— Да.

— Някой ден можеш да ги предадеш на сина си. Или на дъщеря си. Няма причина жените да не носят копчета за ръкавели.

Фалън се намръщи, сякаш идеята да има потомство никога не му беше хрумвала.

— Не се бях замислял за това.

— Сигурно е хубаво да имаш голямо семейство като твоето — каза тя тъжно.

— През повечето време е по-скоро досадно.

— Но знаеш, че ако се наложи, можеш да разчиташ на тях.

— Да.

— Чу ли какво говореха онези хора край масата с храната? — попита го след малко.

— За прекъсването на връзката между „Аркейн“ и „Джоунс и Джоунс“? Зак ме предупреди, че се говори за това.

— Ако този, който опитва да прокара тази идея, успее да убеди „Аркейн“ да се раздели с агенцията, нещата няма да спрат дотам, нали?

— Няма — съгласи се той. — Ако заговорът е успешен, ще доведе до това семейство Джоунс да загуби контрол над „Аркейн“. В известен смисъл това няма да има значение.

Тя се усмихна.

— Защото семейство Джоунс ще отнесе тайните със себе си и ще основе нова версия на „Аркейн“?

— Не бихме имали избор. Някой трябва да прави това, с което „Аркейн“ се занимава още от викторианската епоха.

— Да ограничава вредите, нанасяни от лошите, които имат паранормални способности, и да издирва хора, които опитват да възпроизведат формулата.

— Проблемът е — каза Фалън, — че ще трябва време да се изгради една нова организация като „Аркейн“, а времето е единственото нещо, от което нямаме в излишък в момента. Междувременно „Нощни сенки“ със сигурност ще използват сътресенията, за да се позиционират в сърцето на „Аркейн“.

— Значи с това си имаме работа. Конспирация, която цели да прогони семейство Джоунс от „Аркейн“ и да поеме контрол над Обществото.

— Зависи от дефиницията ти за конспирация. Зак го нарича *насилствено придобиване*.

— Е, мога да разпозная една конспирация, когато я видя, а тази е съвсем истинска.

Той се подсмихна леко.

— Какво ли съм правил, когато те е нямало да ми помагаш да виждам нещата съвсем ясно, Изабела Валдес?

Тя сбърчи нос.

— Присмиваш ми се, нали?

— Не — каза той. — Ти ми се присмиваш — обвини ръка около раменете ѝ и я придърпа към себе си. — Не правех често това, преди да те срещна, във всеки случай не и от много отдавна.

— Не съм сигурна какво означава това.

— Че бях започнал да се плъзгам по наклонената плоскост към мрака, преди да се появиш ти, Изабела.

— Не — отрече тя бързо. — Мисля, че просто си бил физически и психически изтощен и може би малко потиснат, защото не си насмогвал с работата си.

— Единственото, което знам, е, че с теб отново се чувствам стабилно стъпил на краката си.

Не беше точно обяснение в любов, помисли си Изабела, но поне Фалън си даваше сметка за връзката помежду им. Това ѝ стигаше засега.

Тя докосна твърдата линия на брадичката му с длан.

— Когато съм с теб, имам чувството, че съм открила нещо, което съм търсила дълго време.

Очите му пламнаха. Той наведе глава и я целуна — отначало бавно, постепенно все по-ненаситно. Силната психична енергия на Седона се склочи около тях, засилвайки усещанията в целия спектър. Изабела отвори сетивата си, за да се наслади на невидимия огън.

— *Извинете ме, ако ви прекъсвам.*

Гласът — леден, изпълнен с гняв и болка — се разнесе от мрака зад Изабела. Разтърсена от него, тя рязко си пое дъх, дръпна се на крачка разстояние от Фалън и бързо се обърна, като едва не се препъна

на високите си токчета. Фалън я хвана здраво и ѝ помогна да възвърне равновесието си.

И двамата погледнаха Дженифър Остин, която стоеше в сенките. Изгаряща мъгла проблясваше около нея.

— Здравей, Джени — каза Фалън тихо.

Жената се приближи. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци от двете страни на тялото ѝ. Облечена в черно и обляна от лунната светлина, тя изглеждаше като обречена героиня от опера, чийто трагичен край е предначертан. Сякаш не забелязваше присъствието на Изабела.

— Не мога да повярвам, че си имал наглостта да се появиш тук тази вечер, Фалън — гласът на Джени бе напрегнат, сякаш тя се бореше да си поеме дъх или да потисне сълзите си. — Как можеш да причиниш това на семейството ми?

— Съжалявам — каза Фалън. — Но и двамата знаем, че беше неизбежно рано или късно да се срещнем лице в лице на някое от събитията на „Аркейн“. Обществото не е толкова голямо.

— И твоето семейство го контролира — рече Джени с горчивина. Фалън не реагира.

Джени рязко се обърна към Изабела:

— Ти трябва да си новата му секретарка, за която всички говорят. Тази, която си мисли, че Фалън е някакъв съвременен Шерлок Холмс.

— Е, в интерес на истината не съм просто секретарка, аз работя като агент във фирмата — каза Изабела.

— Доколкото чувам, предлагаш и някои странични услуги на работодателя си — натърти Джени язвително.

В този момент Фалън се раздвижи. Злокобна енергия се разнесе в атмосферата.

— Стига толкова, Джени. Изабела няма нищо общо със станалото между теб и мен.

— Тя знае ли защо се разделихме? — прошепна Джени. — Знае ли, че ти уби брат ми?

Изабела се вгледа в мъглата, която заплашваше да погълне Джени.

— Знам истината за случилото се в нощта, когато брат ти е намерил смъртта си — каза тя спокойно. — Виждам и че тайните, които пазиш, бавно, но сигурно те унищожават. Нали знаеш старата поговорка, че истината винаги освобождава.

— Не знаеш какво говориш — тросна се Джени. — Фалън уби брат ми.

— Ти си поставила вълшебния фенер така, че той да облъчи Фалън в онази вечер, нали? — попита Изабела тихо. — Тъкър не е използвал таланта си, за да се промъкне тайно в апартамента ти. Ти си го направила, така че Фалън да бъде напълно дезориентиран, когато брат ти дойде да го убие.

Фалън застина като вкаменен. Но реакцията му не беше нищо в сравнение с тази на бившата му годеница. Тя изглеждаше като ударена от гръм.

— Ти си луда — прошепна Джени.

— Сигурна съм, че Фалън знае истината. Сигурно я е знаел през цялото време.

— Това не е вярно — повиши глас Джени. Обърна се към Фалън: — Накарай я да млъкне.

— Това не е толкова лесно — отвърна той.

Изабела направи крачка към Джени и спря.

— Не искам да те плаша, но наистина мисля, че няма да успееш да опазиш тайната още дълго. Виждала съм такава гореща мъгла и преди. Ако беше социопат, това нямаше да е проблем. Те се хранят от подобни пламъци. Но ти си свестен човек и някога си обичала Фалън, така че усещаш тази жега, нали? Знаеш какво ти причинява.

— Млъкни! — настоя Джени. — Просто млъкни. Моля те!

Изабела не каза нищо. Фалън не помръдна.

Джени заплака. Всичко у нея сякаш напираше да се срине под натиска на тайните, които тя опитваше да опази.

Изабела отиде до нея и я прегърна. Джени устоя няколко секунди, после и последните подпори на язовирната стена, крепяща емоциите ѝ, рухнаха и тя зариде на рамото на Изабела.

След известно време Фалън ѝ подаде снежнобяла носна кърпа. Изабела се усмихна леко. Колко съвременни мъже носеха чиста носна кърпа само за да могат да я предложат на някоя разстроена дама, запита се тя. Но този малък жест беше типичен за Фалън. В много отношения той беше мъж от друга епоха, от някое митично време и място, където честта и рицарското поведение са били важни.

— Повярвах му — Джени взе кърпата и избърса очите си, после си пое дълбоко дъх. — Много съжалявам, Фалън. Той ми беше брат.

Трябваше да му вярвам.

— Знам — кимна Фалън. — Той ми беше приятел и партньор. И аз исках да му вярвам.

Джени въздъхна.

— Ти сигурно знаеш всичко. Нали си Фалън Джоунс. Знаеш всички отговори.

— Невинаги — възрази той.

— В този случай съм сигурна, че ги знаеш — Джени го погледна. — Прав си, аз те изложих на светлината на фенера в онази вечер. Скрих го в една от стоящите лампи. И аз бях подложена на радиацията, но мен не ме поразих толкова силно, защото талантът ми е по-слаб от твоя. Аз... знаех какво ще се случи.

— Тъкър ти е казал, че клубът е мой и че аз съм сложил фенерите вътре — каза Фалън. Това не беше въпрос.

— Да — Джени подсмръкна. — Аз съм виновна. Аз съм отговорна за всичко, което се случи, защото аз създадох проклетите фенери.

— Защо? — попита Фалън.

— Беше експеримент — сега гласът на Джени звучеше глухо и безжизнено. — Толкова много психотропни медикаменти не действат на хора, които имат талант от висока степен. Опитвах се да открия друг подход за третиране на състояния като депресия, тревожност, посттравматичен стрес у хора със силни паранормални способности. Мислех, че трябва да има начин да се използва светлината от паранормалния край на спектъра върху хората с такива таланти, за да се постигне положителен ефект.

— Разбирам — каза Фалън.

— Работех по записките на един мой далечен роднина от трийсетте години, който е имал талант да разчита енергията на спектъра. Открих едно устройство, с което комбинирах различни видове кехлибар и кварц, които са с естествена пара луминесценция и пара фосфоресценция.

— О, боже! — прошепна Изабела. — Научен разговор. Мисля, че ушите ми ще започнат да пицят.

Джени не ѝ обърна внимание, а продължи да говори на Фалън със сериозно изражение:

— Поотделно камъните нямат голям ефект, но когато са подредени по определен начин и активирани с подходящи огледала, ти сам видя какво става. Ефектите варират от еуфория до халюцинации и дезориентация. Всички краткосрочни, но крайно непредсказуеми.

— Признавам, че това не е по моята част — каза Изабела. — Но теорията зад изследванията ти звучи много интригуващо.

— Така е — потвърди Джени. — И все още смятам, че в това има огромен потенциал. Но веднага щом проведох няколко теста с моята собствена версия на това, което Тъкър наричаше вълшебния фенер, осъзнах, че макар в малки дози радиацията да подобрява настроението, страничните ефекти могат да бъдат опустошителни. Не успях да измисля безопасен начин за използването му за лечение.

— Но по това време Тъкър е бил научил за експериментите ти и е заключил, че фенерите могат да се превърнат в главната атракция в клуба му — каза Фалън.

— Кълна се, не знаех, че той е тайният собственик на клуб „Аркейн“ — прошепна Джени.

— И аз не знаех... чак до края — каза Фалън.

Джени подсмръкна в кърпата.

— Сега няма значение, но искам да знаеш, че аз не съм изработила вълшебните фенери. Той е използвал записките ми и сам ги е направил. Това не е толкова трудно, ако имаш кварц, кехлибар и обсидианово огледало.

— Никога не съм вярвал, че си замесена в създаването на фенерите за клуба — увери я Фалън.

Джени се усмихна измъчено.

— Работата е там, че аз му повярвах, когато ми каза, че ти си истинският собственик на клуба и че продаваш нелегално някакви много силни психотропни вещества. След като той... умря, трябваше да продължа да вярвам, че това, което той ми каза, е истина. Обратното би било твърде ужасно.

Изабела докосна рамото на Джени.

— Приела си вината на брат си, нали? Това вече не ти причинява болка. Твоето чувство за отговорност е, което те тласка към отчаянието.

— Аз бях виновна за всичко — въздъхна Джени. — Ако не бях направила онези експерименти с камъните и ако не бях показала

резултатите на Тъкър...

— Ако не е била технологията на вълшебните фенери, е щяло да бъде нещо друго, с което Тъкър да се забърка в неприятности — прекъсна я Фалън. — На него му харесваше да живее на ръба. С годините адреналинът, съпътстващ случаите, в които той доказваше, че е по-умен и по-бърз от всички останали, стана неговата предпочитана дрога.

— Да — кимна Джени. — Мисля, че си прав. Нуждата да поема рискове се бе превърнала в пристрастяване. Всички в семейството ни го знаеха. Бедната ми майка се тревожеше постоянно, че ще го убият в някоя от операциите, в които Тъкър участваше по поръка на „Джоунс и Джоунс“.

— Да докаже, че може да надхитри „Джоунс и Джоунс“, е било върховното предизвикателство за него — каза Фалън.

Джени попи очите си с кърпата.

— Въпреки че познавах Тъкър толкова добре, пак му позволих да ме убеди, че ти си лошият. Можеш ли да ми простиш?

— Никога не съм те винил — успокои я Фалън. — Трябваше да избираш между това да повярваш на брат си или на човек, когото не познаваш толкова добре. По дяволите, ако бях на твое място, щях да направя същия избор.

Джени го погледна с неприкрито отчаяние.

— Наистина ли?

— Всички Джоунс знаем какво е да държиш на семейството — увери я той.

Джени стисна кърпичката в ръката си и затвори очи.

— Не знам какво да кажа. Благодаря ти, Фалън.

Изабела отново я прегърна.

— Сега трябва да простиш на себе си, Джени. Това е единственият начин да прогониш мъглата.

Джени отвори очи озадачено.

— Мъглата? За какво говориш?

Изабела се усмихна и я пусна.

— Няма значение. Просто използвах метафора.

Джени се обърна към Фалън:

— Ти беше прав.

— За кое?

— Преди малко ми каза, че съм била принудена да избира между това да повярвам на брат си или на човек, когото не познавах много добре. Това е вярно. Не те познавах много добре, Фалън.

— Истина е.

— Дори и нещата да се бяха развили по друг начин, не мисля, че това щеше да се промени.

— Сигурно нямаше.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа за онази нощ. Дори и да не беше клуб „Аркейн“ и вълшебните фенери, и нещата да не бяха завършили по онзи начин, аз се канех да ти върна годежния пръстен.

— Знам — каза Фалън.

Тя поклати тъжно глава.

— Разбира се, че знаеш. Ти си Фалън Джоунс, геният, който вижда порядък в хаоса. Забелязваш модела преди всички останали.

— Невинаги. Но ти си права, Джени. Помежду ни никога нямаше да се получи.

Тя му се усмихна през сълзи.

— И двамата допуснахме еднаква грешка, когато се сгодихме. Мислехме, че можем да разчитаме на логиката и разума в избора на партньор в живота.

— Което очевидно е погрешно — каза Фалън.

Джени се обърна към Изабела:

— Фалън може и да не се справи добре, когато опита да си намери жена, но мисля, че се е справил чудесно, когато си е наел асистентка.

Тя се обърна и се отправи към светлините на балната зала. Изабела превключи на другото си зрение. Ужасната мъгла вече избледняваше. Ако имаше късмет, Джени щеше да си позволи да оздравее.

Фалън застана до нея. Двамата изчакаха Джени да изчезне в тълпата.

— Знаел си, че онази вечер се кани да ти върне пръстена? — попита Изабела.

— Не е нужен кой знае какъв талант, за да разбереш, че се канят да те зарежат. Дори и аз се сетих, че ще се случи.

— А ако тя не беше сложила край?

— Щеше да се наложи аз да го направя. Чу я. Чувствала е, че изобщо не ме познава. За мен важеше същото.

— Всеки си има тайни. Всеки си има свое лично пространство. Не мисля, че изобщо е възможно да опознаеш някого напълно. Не мисля, че бихме искали да познаваме напълно някого, дори и това да бе възможно. Отчасти другите хора са ни интересни, защото винаги има нещо тайнствено под повърхността.

— Онова познаване, за което говоря, е много по-дълбоко от тайните — каза Фалън.

Тя обмисли думите му.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Така ли? — той поклати глава. — Значи си много по-напреднала от мен, защото аз със сигурност не мога да го дефинирам.

— Но ще го разпознаеш, ако някога го откриеш?

— Да. Е? Какво означава това?

— Да искаш да познаваш някого по начин, който е по-дълбок от това да знаеш тайните му? Означава, че си безнадежден романтик, Фалън Джоунс.

За миг последва втрещено мълчание. И после Фалън се разсмя. Смехът му отначало прозвуча груб, дрезгав, сякаш ръждясал, след като не е бил използван дълго време. Но бързо набра дълбочина и сила. След малко Фалън се превиваше от смях. Звукът отекна по цялата тераса и се разнесе в нощта.

Изабела усети нечие присъствие зад себе си. Когато се обърна, видя силуетите на Зак и Рейн на вратата на терасата. Пред погледа ѝ още няколко души от семейство Джоунс, включително и родителите на Фалън, се събраха да наблюдават спектакъла на терасата. Израженията им варираха от втрещени до очаровани.

Тя сръга Фалън в ребрата.

— Имаме си публика — прошепна му.

Смехът му заглъхна. Той се обърна и погледна събралите се при входа.

— Хубава ли беше шегата? — попита Зак.

— Най-добрата, която съм чувал от дълго време — отвърна Фалън.

24.

Търгът започна в десет. Фалън стоеше заедно с Изабела в дъното на залата. Тълпата притихна. Водещият на търга вдигна чукчето.

Фалън стисна леко ръката на Изабела.

— Вече можем да си тръгваме — каза ѝ тихо.

Тя го погледна изненадано.

— Не искаш ли да видиш кой ще наддава за странните артефакти, които са изложени?

— Не, стигат ми светските разговори за тази вечер. Сторих това, което Зак поиска, помогнах му да направи демонстрация на сила. Оттук нататък той може да се справи с политиката на Обществото. Затова му плащат.

Тя присви подозрително очи, но му позволи да я изведе от залата. Дватама тръгнаха по коридора.

— Намислил си нещо — прошепна тя. — Усецам го.

— Знаеш ни какви сме провинциалистите. Свикнали сме да си лягаме рано.

— Ха! Какво става, Джоунс?

— Утре рано си тръгваме.

— Колко рано?

— След като закусим.

— Добре, не е чак толкова рано. Нямах търпение да се върнеш в Скаргил Коув?

— Чака ни много работа — това *ни* го изненада, защото се отрони от устата му напълно неочаквано. Открай време възприемаше агенцията като своя лична отговорност. Но напоследък възприемаше Изабела като нещо повече от асистент или дори агент. Започваше да я усеца като свой партньор. Това вероятно не беше разумно.

— Да — каза тя, доволна от перспективата. — „Джоунс и Джоунс“ никога не спи.

— Има още една причина да искам да потеглим рано.

Тя го погледна въпросително.

Той я преведе през фоайето към асансьорите.

— На връщане ще се отбием на едно място.

— Къде?

— В Кактърс Спрингс.

Изабела се закова рязко, принуждавайки и него да спре. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Там живее баба ми. Живееше.

— Направих всички проучвания, които мога да направя онлайн. Сега трябва да огледам местопрестъплението. Нали така би постъпил Шерлок Холмс?

— Но ти не вярваш, че е имало престъпление.

— Казах ти, че си запазвам правото да си съставя мнение, след като се запозная с фактите.

Тя обмисли чутото.

— Баба ме предупреди да не ходя там, ако нещо се случи с нея, защото може да има хора, които да дебнат там в очакване аз да се появя. Но предполагам, че няма проблем да отидем двамата с теб. Щом си с мен, би трябвало да съм в безопасност. Нали баба ми каза да те намеря, ако не мога да се скрия от тях. Каза, че те няма да искат да намесват „Аркейн“.

— Те са хората на Джулиан Гарет ли?

— Да — тя сбърчи нос. — Знам, че не вярваш на моята теория по въпроса.

— На твоята *теория за конспирация* — поправи я той. — Дотук не съм открил нищо, което да сочи, че Гарет или някой друг е замесен по някакъв начин в смъртта на баба ти, ако приемем, че тя е мъртва.

— Няма проблем — Изабела му се усмихна широко. — Не е нужно да обясняваш. Все още разследваш. Това е най-важното. Рано или късно ще откриеш доказателство.

Двамата тръгнаха да се качват по стълбите към втория етаж.

— Нали разбираш, че в случая се опитваме да докажем някакъв отрицателен факт — предупреди я той. — Няма как да направим това. Което е точно обяснението за начина, по който работят теориите за конспирации на първо място и защо успяват да останат убедителни.

— Никога не се знае, може пък да открием неоспоримо доказателство в Кактърс Спрингс.

— Не се надявай прекалено.

— Сигурна съм, че Шерлок Холмс никога не е казвал така на клиентите си.

— Ти си мой асистент, не клиент.

Двамата се озоваха на площадката и се отправиха към стаята на Изабела. Той извади картата ключ и отвори вратата. Изабела пристъпи в стаята на невъзможно високите си токчета и се обърна към него.

— Нямаше смисъл да харчим пари за две стаи — каза тя. — Очевидно всички в балната зала знаеха, че имаме връзка.

— Откъде са научили, по дяволите? — възмути се Фалън. — Сигурно Зак и Рейн са подшушнали нещо, макар че не е ясно и те откъде са разбрали. Ще трябва да си поговоря със Зак сутринта.

— Не, не, не — бързо го прекъсна тя. — Зак и Рейн не са клюкарствали за нас. Това е нещо, свързано с енергията ни. Дори хора без талант могат да отгатнат, когато между двама души има физическо привличане. Енергията на това привличане е много силна.

Подразнен, той стисна рамката на вратата и огледа коридора, за да провери дали някой не го наблюдава. После се обърна към нея:

— По дяволите, няма да позволя на никого да те кара да се чувстваш неловко.

— Повярвай ми, изобщо не се чувствам неловко.

— Сигурна ли си?

— Напълно — каза тя. — Ами ти? Имаш ли нещо против хората да знаят, че спим заедно?

Той обмисля въпроса ѝ две-три секунди, опитвайки да анализира реакцията си. Вътрешно му бе приятно, че всички знаеха, че Изабела е негова, поне засега. Искаше другите мъже да са наясно, че тя не е свободна. Но откога беше развил такива собственически наклонности?

Най-после стигна до същественото.

— Само ако ти се чувстваш неудобно от това.

Тя обви ръце около врата му.

— Бедният Фалън. Как такъв старомоден джентълмен като теб, надарен с такива прекрасни и странни викториански добродетели, оцелява в съвременния свят?

Той изстена.

— Мислиш, че съм някаква отживелица?

— Само в най-хубавия смисъл на думата.

— Като ме наричаш старомоден и викториански, ме караш да се чувствам ужасно стар. Знам, че съм малко по-възрастен от теб, но не чак толкова. Просто изглеждам стар.

— Не — тя се надигна на пръсти и докосна леко с устни неговите. — Не изглеждаш стар. Изглеждаш съвършен.

Докосването на устните ѝ му подежда наелектризиращо. Всичко в него пламна в един миг.

— Ти си тази, която е съвършена — каза дрезгаво той.

Фалън влезе в стаята и затвори вратата. Това превърна малката стая в царство на сенките, осветявано единствено от сребрилата светлина на пустинната луна.

Той свали смокинга си за втори път тази вечер и го хвърли на облегалката на най-близкия стол. Когато започна да разхлабва папийонката си, Изабела го спря:

— Остави на мен.

Той отвори сетивата си и видя огъня в очите ѝ.

Когато тя посегна да развърже папийонката му, пръстите ѝ леко трепереха. Фалън хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. Тя остави краищата на папийонката да висят и се зае да разкопчава ониксовите копчета за ръкавели.

На два пъти се чу леко изтракване, когато внимателно поставяше копчетата на масата. Тихият, интимен звук разпали сетивата му още повече. Той беше сигурен, че никога през живота си не е бил толкова възбуден.

Изабела продължи с черните копчета на ризата му.

Той я целуна и започна да я съблича с бързи уверени движения. Вечерната рокля се надипли на пода като тъмно езерце около краката ѝ. Последваха я дантеленият сутиен и бикините. Изабела остана само по красивите си високи сандали.

Енергията възпламени атмосферата в тъмната стая. Въздействието, което Изабела имаше върху него, можеше да се опише единствено като алхимична реакция, помисли си Фалън. Тя беше огънят, който превръщаше студеното желязо у него в злато. С нея той можеше да погледне в сърцето на хаоса и да зърне върховната цел на древните алхимици — философския камък. С нея той беше, поне за момент, завършен.

Завладян от отчаяно желание, я вдигна на ръце и я притисна към най-близката повърхност, стената. Тя обви крака около кръста му. Уханието ѝ му действаше по-опияняващо от всеки наркотик. Прегръщаше я с една ръка и я галеше с другата, докато дишането ѝ не стана трескаво и накъсано.

— За мен — прошепна той. Ухапа леко ухото ѝ, сякаш искаше да подчертае думите си. — Искам те такава само за мен. За никого друго.

— Никога не съм изпитвала такова нещо с друг. Не бих могла. Само с теб — тя се вкопчи в раменете му и го погледна с мистериозните си очи. — И така трябва да бъде и за двама ни. Иначе трябва да свърши веднага.

— Само ти — простена той. Осъзнаваше, че гласът му е станал дрезгав от страст. Едва успяваше да говори. — Никога не е било така с друга.

Тя се усмихна с опустошителната си усмивка.

— Добре.

Прекрасната ѝ енергия изпълни стаята и го обгърна. Той смъкна панталона си и след миг вече бе в нея, изпълвайки я докрай. Изабела се вкопчи в него и се притисна още по-силно. Чуваше задъханото ѝ от нарастващата възбуда дишане.

— *Фалън!*

С усилие на волята той се овладя, повдигна я и я отнесе до леглото. Положи я върху него, доразсъблече се бързо и легна до нея.

— Мой ред е — промълви тя.

Плъзна се по тялото му, измъчвайки го сладостно с бавните си движения. Той обаче се сдържа и я остави да определя темпото. Само обхвана копринено гладките ѝ бедра и отвори напълно сетивата си. Не се опитваше да впрегне способностите си на талант. Просто се отдаде на невероятното опиянение на мига. Усещанията от интимното единение и изпепеляващото желание го понесоха на гребена на приливна вълна. Знанието, че Изабела се носи по същата вълна, го възпламеняваше.

Само в миг като този, когато бе толкова дълбоко свързан с Изабела, той можеше да отпусне юздите на самоконтрола си и да се почувства свободен.

25.

Тя се осъзна много по-късно, дочула тихо шумолене. Фалън не беше в леглото.

Отвори очи и го видя, че се облича на лунната светлина. Надигна се на лакти и го загледа как запасва бялата риза в панталона си. Не беше сигурна дали да се засмее, подразни или обиди.

— Тръгваш ли си? — попита го, като се стараяше да не прояви никаква емоция.

— Ако остана тук до сутринта, има голяма вероятност някой да ме види как излизам от стаята ти.

Изабела се отпусна и леко се усмихна.

— Казах ти, всички на конференцията вече знаят, че спим заедно.

— Това не ме притеснява.

Фалън се приближи, наведе се, подпря се с длани от двете ѝ страни и я целуна. Целувката беше собственическа — искаше да ѝ покаже, че тя е негова, че му принадлежи. После се изправи неохотно.

— Все пак трябва да бъдем дискретни.

— Боже, не бях чувала тази дума от цяла вечност. Поредната старомодна идея!

— Такава ли е?

— Да, но е много мило от твоя страна — прозя се и махна с ръка към вратата. — Върви си в стаята. Ще се видим сутринта.

— Ще те чакам за закуска в шест и двајсет. Искам да говоря със Зак, преди да потеглим, и трябва да се сбогувам с родителите си. Самолетът ни излита в осем. Не съм казал на пилота, че ще имаме междинно кацане. Ще го информирам точно преди да излетим.

— Защо не го предупредиш по-рано, за да промени летателния си план?

— Предпазна мярка — той отиде до масата, за да вземе копчетата си за ръкавели. — Няма смисъл да обявяваме маршрута си предварително.

Изабела усети как я побиват тръпки.

— Не искаш никой да знае, че разследваш убийството на баба ми, нали?

— Зак и Рейн знаят.

— Да, но те няма да кажат нищо, защото се притесняват от същото, от което и ти. Вие тримата не искате хората от Съвета да научат, че губиш ценно време и пари, като проверяваш евентуална конспирация, свързана с убийството на баба ми, която е всеизвестна откачалка.

Ръката му стисна копчетата. Той я гледаше напрегнато.

— Не съм казал нищо подобно.

— Но си го мислиш.

— Мисля си, че колкото по-малко хора знаят, че проверявам смъртта на баба ти, толкова по-добре. Нищо повече.

— Ха! С теб винаги има нещо повече. Но няма значение. Разбирам те. По дяволите, дори съм съгласна с теб. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Ще се видим сутринта, Фалън.

За момент той не помръдна. Тя затаи дъх, чудейки се дали не е размислил за намерението да си тръгне. Но след няколко секунди той се отправи към вратата, отвори я и надникна в коридора.

— Заклучи вратата след мен — нареди ѝ.

— Да, добре.

Тя го изчака да излезе в коридора и да затвори вратата, преди да стане от леглото. Прекоси стаята с боси крака и заключи. В коридора не се чу никакъв звук още поне три секунди. После под вратата се забеляза раздвижване. Тя разбра, че Фалън най-последно е тръгнал към стаята си в края на коридора.

Върна се в леглото, придърпа завивките и дълго се взира в тавана.

След известно време се унесе и потъна в неспокоен сън, в който баба ѝ се появи в сърцето на една буря от ледена мъгла. Баба ѝ говореше, опитваше да я предупреди нещо, но както често става насън, Изабела не разбираше нищо от думите ѝ.

Събуди се от внезапен пристъп на страх, пулсът ѝ препускаше, сърцето ѝ биеше до пръсване. Първичните инстинкти от детството ѝ

нашепваха: *Не мърдай. Може би чудовището под леглото няма да те види.*

Тя потисна съкрушителната вълна от паника и остана съвсем неподвижна. Другото ѝ зрение, събудено от прилива на адреналин, вече бе задействано и ѝ изпращаше объркващ поток от стимули. Парапсихичните ѝ сетива действаха индивидуално и заедно с нормалните. Да използваш таланта си, без да получаващ информация от нормалните си сетива, можеше да бъде изключително дезориентиращо, освен ако човек не бе свикнал да се оправя само с парапсихичните си сетива.

Изабела предпазливо отвори очи. Лежеше свита настрана, с лице към плъзгащата се стъклена врата, която водеше към малкия вътрешен двор.

Завесите бяха леко разтворени, така че лунната светлина се процеждаше в стаята. Но нещо бе различно. Атмосферата беше много по-мразовита, отколкото по-рано вечерта. Младата жена осъзна, че вдишва свежото чисто ухание на пустинната нощ. Пред погледа ѝ завесата се развя.

Плъзгащата се врата бе леко отворена. През пролуката се надигаше кипяща паранормална мъгла. Някой бе влязъл в стаята. Изабела остана като замръзнала още миг, опитвайки да се съвземе от шока.

И после опита трескаво да скочи от леглото. Откри, че не може да помръдне.

— Знам, че си будна — гласът дойде от сенките зад нея, дразнещ, мазен като на търговец. — Използвах таланта си да те задържа в състоянието между съня и будуването. Не се опитвай да помръднеш. Не можеш да преместиш дори палците си.

Горещата киселина на адреналина я заля като вълна. Отчаяно опита да се изправи, ала не успя да раздвижи или поне да завърти палците си. Левият ѝ крак се отмести на сантиметър-два. Това беше повече, отколкото непознатият очакваше, но недостатъчно, за да стане от леглото и да избяга през стъклената врата.

По дяволите, Фалън, защо не остана? Това нямаше да се случи, ако беше тук, където ти е мястото. Виждаш ли какво става заради старомодните ти идеи за дискретност?

Тя впери поглед в отворения прозорец, борейки се с ужасната паника, за да може да се концентрира върху психичните си сетива. Те сякаш функционираха напълно. Нямаше проблем да възприеме реката от гореща мъгла, която кипеше и се извиваше по пода и покрай долния край на леглото.

— Можеш да говориш — каза непознатият, — но ако опиташ да викаш, ще трябва да използвам повече енергия, за да те накарам да млъкнеш. Няма да ти хареса, повярвай ми.

— Какво искаш? — пробва да говори възможно най-високо тя, тествайки гласа си. Ала думите излязоха като шепот.

— Не искам да те нараня. Това не е част от работата ми. Стоя извън обхвата на зрението ти, защото това е маниерът ми на действие. Клиентите ми и получателите на посланията никога не виждат лицето ми.

— За какво говориш? — прошепна отново Изабела.

— Наричат ме Пратеника. Аз лично се възприемам като посредник. Тук съм, за да ти направя много изгодно предложение.

— А ако го откажа?

— Да не говорим за това. Ще бъде полезно и за двама ни, ако започнем с позитивен подход.

Под завивката успя да свие едната си ръка в юмрук. Този гневен жест беше безполезен. Единствената ѝ надежда бе някак да намери сили да се претърколи от ръба на леглото и да падне на пода. Ако успееше да се измъкне от полезрението на непознатия дори за момент, той вероятно щеше да се разсее за няколко секунди. Това можеше да ѝ осигури достатъчно време, за да избяга навън през вратата. Поне щеше да успее да извика за помощ.

— Ще бъда кратък — продължи Пратеника. — Представявам човек, който е изключително заинтересован от това да получава вътрешна информация за „Джоунс и Джоунс“. Ти си в уникалната позиция да осигуриш такава информация.

— Забрави! — процеди приглушено тя.

Фактът, че непознатият можеше да я задържи буквално парализирана, беше необикновен сам по себе си. А това, че можеше да го направи без физически контакт, означаваше, че талантът му наистина излизаше над всякакви скали. Въпреки това, мъжът вероятно

използваше огромно количество енергия, за да блокира движенията ѝ. Той не можеше да продължи дълго да генерира толкова много енергия.

Тя трябваше да намери начин да го накара да я докосне. Ако допреше дланта си до нея, беше сигурна, че ще успее да го дезориентира.

— Чуй останалото, преди да вземеш решение — каза спокойно Пратеника. — Първо, заплащането ще бъде отлично. Сто хиляди долара вече са преведени на една офшорна сметка — просто като демонстрация на добрата воля на клиента ми. Ще има още много, когато започнеш да изпращаш информация на един определен имейл.

Изабела вложи всичките си сили в това да придвижи крака си със сантиметър по-близо до ръба на леглото. Успя, но усилието ѝ коства много. Плувна в пот.

— Не — пророни дрезгаво.

— Оставям на масичката лист хартия с номера на сметката и подробностите за достъпа до нея.

— Не!

— Наистина е добре да обмислиш предложението, преди да вземеш решение.

— Няма какво да мисля. Отговорът е „не“.

— Решението е твое, разбира се, но съм инструктиран да те информирам, че няма да бъде разумно да отхвърляш предложението от гледна точка на бъдещото си здраве и благополучие.

Старият сън започна по обичайния начин.

Той се беше изгубил. Бе стигнал твърде далече в многоизмерната матрица. Беше потънал твърде дълбоко в зоната на мрака. Този път нямаше да успее да намери пътя обратно.

Безкрайната нощ бе осветявана тук-там от малки галактики от светли точки. Всяко миниатюрно слънце беше важно, всяко беше свързано с друго, но той не можеше да разбере модела на връзките.

Струпаните звезди бяха като рояци светулки в безкрайната градина на нощта. Беше се изгубил напълно.

Но някой го викаше от далечните предели на времето и пространството. Изабела.

Потърси я, но не я видя в сенките. Трябваше да я намери. Тя беше безкрайно по-важна от фантастичните открития, които го очакваха в сърцето на хаоса. И тя беше в опасност...

Фалън се събуди от прилив на енергия, всичките му сетива бяха отворени на максимум. Трябваше да намери Изабела *незабавно*.

Беше скочил от леглото и обуваше панталона си още преди да оцени или анализира решението си. Онази част от него, която винаги мислеше за вероятности и възможности, направи бърза преценка на ситуацията. Ако Изабела беше в опасност, тази опасност би трябвало да се е появила през вътрешния двор на хотела.

Като вземеше предвид пустинния пейзаж, това означаваше да премине през труднопроходим район. Остана неподвижен достатъчно дълго, за да нахлузи ботите, с които бе пътувал в самолета. Щеше да изглежда като обзет от похот идиот, ако се появеше пред стаята ѝ полугол без причина.

Отривисто отвори плъзгащата се стъклена врата и излезе в нощта.

— Заплашваш ме с убийство? — попита Изабела. С новата вълна на енергия, която я връхлетя, успя да се отмести до ръба на леглото. Още два сантиметра — и щеше да падне на пода. Бореше се с невидимата психична примка през цялото време, но сега имаше някакъв напредък.

— Не, не, не, госпожице Валдес. Аз не съм наемен убиец. Казах вече, аз съм Пратеника.

— Знаеш какво се случва с пратениците.

Откъм вътрешния двор не се чу никакъв звук, само внезапно размърдване в сенките. Изведнъж Фалън се появи и нахлу в стаята, на гребена на вълна от енергия. Втурна се право към непознатия като сокол, спускащ се към плячката си.

— По дяволите! — Пратеника вече не звучеше като сладководен търговец. Звучеше паникьосан. Скочи към единствения възможен път за бягство — вратата, която водеше към коридора.

Изабела веднага усети как парализата ѝ изчезва, щом мъжът престана да я гледа съсредоточено. Тя се претърколи от леглото и стъпи на крака навреме, за да види как Фалън сграбчва бягачия Пратеник и го обръща с лице към себе си. Чак сега Изабела забеляза, че лицето на непознатия бе скрито от скиорска маска. Бе разчитал не само на таланта си, за да скрие идентичността си.

— Не, чакай! — ахна Пратеника и вдигна ръце, за да се предпази от удара.

Енергията проблесна в атмосферата.

— Не го убивай — каза Изабела бързо. — Още не. Той знае важни неща. Трябва първо да говорим с него.

— Да — кимна Фалън. — Определено трябва първо да си поговорим.

Той блъсна Пратеника на пода. Мъжът изстена.

Фалън се наведе и издърпа скиорската маска.

— Винаги съм знаел, че ще свършиш лошо, Локет — каза той. — Но не знаех, че точно аз ще те пипна. Мислех, че ще бъде някой недоволен клиент.

Пратеника се вкамени. И погледна Фалън невярващо.

— Знаеш името ми?

— Никога не правя бизнес с хора, които не познавам.

Локет бавно се надигна до седнало положение, очевидно втрещен от думите, а не от удара.

— Не разбирам. Никой не знае името ми. Никога не позволявам на клиентите да ме видят. Как, по дяволите, си научил?

— Не мисля, че това е важно в момента. Какво правиш в тази стая?

— Той каза, че някой иска аз да шпионирам „Джоунс и Джоунс“ — обади се Изабела възмутено. — Предложи ми огромен подкуп. И ме заплаши.

Фалън я погледна.

— Халат.

— Какво?

— По нощница си. Облечи си халат.

Тя се огледа.

— А, да.

Нощницата ѝ беше от мек памук. Беше дълга до глезените и с дълги ръкави. Като цяло бе много по-скромна от вечерната ѝ рокля, но явно Фалън се тревожеше заради принципа. Грабна халата си и го облече.

Фалън се обърна към Локет:

— Какви са тези подкупи и заплахи?

— Не съм я заплашвал — настоя натрапникът. — Не съм опитвал и да я подкупвам. Просто ѝ предадох едно съобщение. Такава ми е работата. Знаеш това, Джоунс.

— Какво беше съобщението? — попита Фалън.

Локет въздъхна шумно.

— Моят клиент искаше да предложи на госпожица Валдес определена сума в замяна на това тя да му изпраща някои подробности, свързани с работата на „Джоунс и Джоунс“. Това беше всичко.

— Отказах му — обади се Изабела, вбесена. — После той ме информира, че сто хиляди долара вече са преведени в офшорна банкова сметка. Номерът ѝ е на масата.

— А как те заплаши? — запитва Фалън.

Локет се прокашля и успя да възвърне мазния си глас.

— Тъъ, това е доста спорно.

— Не — отрязва го Фалън твърдо. — Не е спорно.

Изабела се премести до долния край на леглото.

— Той каза, че няма да бъде добре за бъдещото ми здраве и благополучие, ако отхвърля предложението на клиента му.

— Само това — настоя Локет. — Кълна се! Не знам какво е имал предвид клиентът. Знаеш политиката ми, Джоунс. Винаги предавам съобщенията точно, дума по дума, само това, което са ми възложили да кажа, и никога не изричам заплахи, които могат да ме отведат в ареста.

— В такъв случай просто трябва да използвам въображението си — заключи Фалън. — Което не е добре за клиента ти. Отиди да предадеш това съобщение.

— Разбира се, разбира се — избъбри Локет.

— Искам да го предадеш не по-късно от двайсет и четири часа — добави Фалън.

— Винаги съм готов да услужа на дългогодишен клиент като вас, сър.

— Махай се оттук, преди да размисля.

Локет се надигна, грабна маската си и се отправи навън през плъзгащата се врата.

— Моите извинения, госпожице Валдес — промърмори той, когато заобикаляше Изабела. — Това е бизнес, нищо лично.

И изчезна в нощта.

Изабела се обърна към Фалън, отново пламнала от гняв:

— *Пусна го да си ходи?*

— Той е плъх, но гризачите си имат своето място в хранителната верига — Фалън прекоси стаята, за да затвори вратата. — От време на време е моят плъх. Освен това знам как да го открия.

— Наистина ли си използвал този отвратителен дребосък, за да предава съобщения на някого?

— Локет е професионалист и има връзки на всички нива в нашия свят.

— Имаш предвид, в света на частните детективи?

— Не, общността на хората с талант. Хората с паранормални способности населяват една цяла екосфера от обществото. И ние си имаме крадци, мошеници и наркодилъри, както имаме и шефове на корпорации, учени и политици. И в нашия свят има добри и лоши хора, също както в останалото общество. Локет е един от малкото ми познати, които могат да циркулират и по улиците, и в най-висшите корпоративни и правителствени кръгове. В известен смисъл на него може да се разчита. Използвал съм го преди и вероятно ще го използвам отново.

— Ясно — тя подсмръкна. — Е, явно хората, които се занимават с разследвания професионално, трябва да бъдат прагматични по отношение на подобни неща.

— За съжаление, да. Талантът си е талант и опитът ми е показал, че наистина добрите и надеждни хора с талант се намират трудно.

— Но той е като невестулка.

— Добро сравнение. Но ако това ще те утеши, той повече няма да те безпокои.

Тя се сети за паниката в гласа на Пратеника, когато за малко си бе помислил, че ще намери смъртта си от ръцете на Фалън.

— Мисля, че си прав. Ами парите?

— Чакай малко — той извади телефона от джоба си и набра някакъв номер. — Даргън, обажда се Джоунс — кратка пауза. — Как така кой Джоунс? Фалън Джоунс... Прав си, само един Джоунс може да ти позвъни в три през нощта. За нещастие и на двама ни, ти си най-добрият преследвач в списъка ми за района на Седона. Искам да проследиш един мъж, който се казва Кит Локет. Ще използва друго име, но ще ти пратя по имейла негова снимка и описание, включително домашния му адрес, модела на колата му, номера на кредитната му карта и любимите му барове. Току-що потегли от хотел „Клауд Ризорт“ в Седона. Сигурно е отседнал някъде наоколо. Намери го и го дръж под око.

Изабела скръсти ръце, докато слушаше как Фалън дава инструкции с точността на хирург.

— Не, не искам да го заловиш. Аз му възложих да предаде съобщение на един от клиентите си до двайсет и четири часа. Той винаги изпълнява такива задачи лично, за да не оставя електронни следи, иначе бих впрегнал компютърните си спецове. Така че ще се свърже с някого скоро. Трябва ми името на този човек.

Изведнъж Изабела разбра.

Фалън затвори телефона и го пусна в джоба си. Сетне повдигна леко вежди, като видя, че Изабела го наблюдава.

— Разбира се — каза тя доволно. — Искаш да откриеш кой се опита да ме подкупи.

— Това е идеята.

— Ха! Трябваше да се сетя веднага. Нямам търпение да науча кой негодник от Обществото си мисли, че може да ме подкупи с някакви пършиви сто хиляди.

Фалън се усмихна за кратко.

— *Пършиви* сто хиляди?

— Добре, вярно е, че никога през живота си не съм виждала толкова пари закуп. Но не в това е въпросът.

— А в какво?

— Чувствам се дълбоко засегната. Вбесена, по-точно. Честта ми е поставена под въпрос.

— И аз съм малко подразнен — той взе листа хартия от масичката.

— Интересно какво ще направи въпросният клиент, когато осъзнае, че няма да взема парите — зачуди се Изабела.

— Не мисля, че на клиента му пука дали ще ги приемеш или не.

— Защо смяташ така?

— Идеята е да осигури следа, която свързва тази сметка с теб — обясни Фалън. — Повярвай ми, който и да провери, скоро ще научи, че сметката е на името на Изабела Валдес. След това слухът за подкупа ще обиколи „Аркейн“ за броени часове.

— С други думи, целта е аз да изглеждам виновна.

— Да. — Фалън отново отвори плъзгащата се врата и тръгна да излиза.

— Чакай! — тя се втурна към вратата. — Къде отиваш?

— Връщам се в стаята си. Трябва да ползвам компютъра.

— Защо?

— За да закрия тази сметка и да се погрижа да няма връзка, водеща към теб.

— Ами парите?

Той я целуна леко.

— Имам си план и за тях.

— Какъв план?

— Няма причина да не отидат за някоя добра кауза. Ще ги преведа в благотворителния фонд на Обществото.

Тя се усмихна.

— Някой току-що е направил щедро дарение за продължаване на паранормалните изследвания?

— В момента дарителят е анонимен — каза Фалън. — Но се надявам скоро да мога лично да му благодаря.

26.

Старата каравана се намираше на последната циментова пътека в къмпинга за каравани „Пустинни палми“. Фалън рязко натисна спирачката на наетата кола.

— Това ли е? — попита той.

— Да — Изабела огледа караваната, страхувайки се да превключи на другото си зрение. Мястото изглеждаше запуснато и изоставено. Вътрешните щори бяха спуснати. — Ами ако греша, Фалън? Ако тя наистина е мъртва?

— Ще мислим за това, когато имаме повече данни.

Тя се усмихна на спокойното му прагматично изявление.

— Много ми харесва, когато правиш така, знаеш ли?

— Как правя?

— Настояваш да се съберат данни, вместо да направиш прибързано заключение.

Той отвори вратата.

— Казвали са ми, че този мой навик побърква хората.

— Това е, защото те не разбират. Наистина не проумявам защо толкова много хора си мислят, че си склонен да откриваш конспирации зад всеки ъгъл.

Тя слезе от колата и изчака, докато той заобиколи, за да застане до нея.

— Виждаш ли нещо? — попита я.

Знаеше какво има предвид Фалън.

— Страхувам се да погледна — призна тя.

— Но ти ще го направиш, защото си храбър агент на „Джоунс и Джоунс“.

— Вярно — Изабела се стегна и отвори сетивата си. Енергията обви караваната. Младата жена си пое рязко дъх.

Фалън я наблюдаваше.

— Има ли нещо, което трябва да бъде намерено?

— Да — разтревожена, тя се втурна напред. — Каквото и да е, то е много горещо. Това означава, че е важно. О, Фалън, трябваше да дойда по-рано!

— Спокойно — той я настигна. — Постъпила си така, както баба ти е поръчала. Ако в тази каравана има нещо, което трябва да бъде открито, ще го намерим. Всъщност тя сигурно е искала ти да го откриеш заедно с мен, а не сама.

— Може би — Изабела извади ключа от чантата си и изкачи трите стъпала.

Вратата на съседната каравана се отвори широко. Една жена със ситно накъдрена синкава коса надникна навън.

— Крайно време беше да се появиш, Ели.

Изабела размени бърз поглед с Фалън. Стана й ясно, че той се е досетил, че тя е използвала друга самоличност, когато е идвала на гости на баба си.

— Здравейте, госпожо Рагсдейл — поздрави я Изабела учтиво. — Радвам се да ви видя отново.

Госпожа Рагсдейл грейна в усмивка.

— Сигурно не си направи труда да дойдеш по-рано, защото не си мислела, че баба ти е оставила нещо ценно, а?

— Бях заета да се оправям с разни документи — смотолеви Изабела. — Адвокати, завещания, такива неща. Знаете как става, когато има някакво наследство, дори и съвсем малко.

— Бърнис винаги казваше, че ако нещо се случи с нея, ти ще дойдеш да се погрижиш за нещата й — госпожата погледна Фалън. — Каза, че като дойдеш, най-вероятно ще бъдеш заедно с един мъж.

Фалън се обърна към нея:

— Бяхте ли приятелки с Бърнис?

— Играехме бридж всяка сряда и петък вечер — обясни госпожа Рагсдейл. — Бърнис играеше много добре.

Изабела стисна ключа по-силно.

— Тук ли бяхте, когато баба ми почина, госпожо Рагсдейл?

— Да. Гледах вечерното токшоу. Тя явно сама се е обадила за линейка — жената въздъхна. — Видяхме как линейката потегля. Така и не се върна от болницата. После чухме, че било сърдечен удар. Всички тук скърбим за нея, тя ни липсва.

— И на мен — промълви Изабела. — А сега ме извинете, госпожо Рагсдейл, но трябва да се заема с нещата й.

— Тя каза, че сигурно ще дадеш всичко за благотворителност, освен снимките, разбира се.

— Вероятно.

Госпожа Рагсдейл се прокашля.

— Бих могла да взема старата й микровълнова печка, ако не възразяваш.

— Днес няма да имам време да свърша всичко — обясни Изабела. — Дойдох само за личните документи.

— И снимките — кимна госпожа Рагсдейл. — Тя каза, че само това ще искаш да вземеш. Наистина държеше да вземеш снимките. Каза ми да ти напомня, когато се появиш.

— Непременно ще ги взема.

— Почистих хладилника й и изхвърлих боклука — продължи госпожа Рагсдейл. — Не исках храната да се развали и да умирише караваната.

— Много предвидливо сте постъпили — каза Изабела.

Фалън я погледна с прикрит интерес.

— Имате ключ?

— О, да. Бърнис ми го даде няколко седмици преди да почине. Каза, че е започнала да получава някакви болки в гърдите и че се тревожи нещо да не й се случи. Аз я посъветвах да отиде на лекар, но тя отказа. Рече, че може да е от лошо храносмилане.

— Някой друг идвал ли е, след като тя почина? — попита Фалън.

— Не — госпожа Рагсдейл замълча за момент. — Е, освен управителя на къмпинга, разбира се. Той наминава от време на време да огледа дали всичко е наред. Каза ми, че единствената причина да не продаде караваната и нещата й е, защото Бърнис му обещала, че ако нещо се случи с нея, Ели ще дойде и ще му плати всичко, което Бърнис му дължи.

— Само той ли е влизал в караваната освен вас? — запита Фалън.

Госпожа Рагсдейл изсумтя неодобрително.

— Много искаш да знаеш, а, млади човече?

За изненада на Изабела, Фалън отпрати на възрастната жена една от редките си дяволито чаровни усмивки, които би трябвало да бъдат

регистрирани като опасно оръжие.

— Отдавна никой не ме е наричал *млади човече*.

Госпожа Рагсдейл веднага откликна на усмивката му. Помътнелите ѝ очи блеснаха и тя изведнъж грейна.

— Всичко е въпрос на перспектива — каза тя дрезгаво. — Повярвай ми, за човек на моята възраст, ти ми изглеждаш млад. В разцвета си, както се казва — огледа Фалън от глава до пети. — Да, в разцвета си, и то какъв разцвет.

Изабела се прокашля дискретно. Госпожа Рагсдейл осъзна, че се е отплеснала от темата на разговора, и се усмихна топло на Фалън.

— Ще отговоря на въпроса ти. Единственият друг човек, когото съм виждала да влиза вътре, беше новият техник по поддръжката. Той провери караваната на Бърнис след проливния дъжд. Каза, че иска да се увери, че не е протекло отнякъде. Старите каравани пропускат като решето, нали знаете.

— Значи, доколкото сте наясно, никой освен вас, управителя и техника не е влизал в караваната — заключи Фалън.

— Никой — госпожа Рагсдейл изсумтя. — Повярвай ми, някой веднага би забелязал, ако външен човек се появи и на петдесет метра от тази каравана. Живеещите тук все зяпат какво правят всички останали. Това е най-голямото ни развлечение. В някои дни тук е по-интересно, отколкото в риалити шоу по телевизията.

— Благодаря ви за грижите — каза Изабела.

— Няма проблем, скъпа. Наистина съжалявам за загубата на баба ти. Тя беше толкова жизнена. Все следеше новините на компютъра си. Винаги знаеше какво става зад кулисите. Без нея тук вече няма да е толкова интересно. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. И не забравяй за микровълновата.

— Няма — обеща Изабела.

Тя отвори вратата на караваната. Застоял въздух с мирис на мухъл се разнесе отвътре. Младата жена си пое дълбоко дъх и влезе. Фалън я последва и затвори вратата.

Изабела се огледа. Във вътрешността на караваната беше сумрачно, но иначе всичко изглеждаше както при последното ѝ идване тук преди три месеца. Малкото пространство беше подредено и грижливо организирано.

— Баба винаги казваше, че животът в каравана е като живот на лодка — каза тя. — Има място за всичко, ако всичко си е на мястото.

— Значи е била методична и организирана?

— О, да. До крайност.

— Това много ни улеснява. Търсим само неща, които изглеждат не на място или сякаш нещо не им е наред.

— Лесно ти е на теб. Баба може и да беше организирана, но имаше адски много неща.

Фалън огледа бързо миниатюрната кухня, зоната за хранене, леглото и тясната баня.

— Къде е компютърът й? — попита той.

Стресната, Изабела тръгна към масата за хранене. След секунда вече беше осъзнала какво не е наред.

— Няма го — каза тя. — Баба имаше нов лаптоп. Аз й го подарих. Държеше го на масата за хранене. Ако е изчезнала в нелегалност, това е единственото нещо, което би взела със себе си. Но ако някой я е убил, това е нещото, което и убиецът би взел.

— Същото важи и за крадец, който търси ценни вещи, които може да продаде бързо, за да изкара пари за няколко дози дрога — отбеляза Фалън търпеливо.

— Вярно — Изабела се поуспокои. — Но ти чу госпожа Рагсдейл. Никой не е влизал в караваната, след като линейката е откарала баба.

— Освен госпожа Рагсдейл — изтъкна той. — И управителя. И някакъв техник по поддръжката. Сигурен съм, че госпожа Рагсдейл се старае да държи всичко под око, но тя все пак е доста възрастна. Навярно недочува. А тази каравана е в края на къмпинга. През нощта някой крадец спокойно би могъл да влезе, без да го видят.

— Не и в този къмпинг. Тук живеят само стари хора.

— Какво означава това?

— Старците не спят добре. Баба казваше, че това място е като някой хотел във Вегас. Постоянно има някой буден, който се оглежда и се мотае наоколо, защото не може да спи.

— Няма да споря с теб за това — каза Фалън. — Но е факт, че компютърът липсва и че за това има няколко възможни обяснения. Най-вероятен е сценарият с кражбата. Може да е дело на техника или управителя, или на случаен крадец.

— Добре — съгласи се Изабела. — Но има и други възможности, нали?

— Да, Изабела, има и други възможности. Просто те са по-малко вероятни.

— Освен ако баба ми не е жива.

Фалън започна методично да отваря и затваря безбройните вградени чекмеджета и шкафчета по стените на караваната.

— Ако баба ти е жива, това променя всичко.

Тя го видя как поглежда в друго чекмедже.

— Какво търсиш?

— Нещо, което изглежда не на място. Хайде, огледай се. Ти я познаваш най-добре. Огледай се внимателно. Първо, без да използваш таланта си. Прекалено много агенти разчитат на парапсихичните си способности и в крайна сметка пропускат очевидните следи.

— Ясно — Изабела отвори шкафа под мивката и надникна вътре към наполовина празния препарат за миене на съдове. — Знаеш ли, това, което госпожа Рагсдейл каза за снимките, беше много странно.

Фалън затвори чекмеджето и погледна календара, който висеше на стената.

— Защо да е странно?

— Защото в моето семейство никога не сме си правили снимки — Изабела усети как сълзите парят в очите ѝ. — Нямам нито една снимка на родителите си или на баба.

Фалън не започна да я успокоява. Все още се взираше в календара.

— Мога да разбера защо човек като Часовоя, обсебен от теориите за конспирации, не би тръгнал да си прави семейни албуми, особено в наши дни, когато снимките могат да се озоват в мрежата.

Изабела изтри сълзите с опакото на ръката си.

— Точно това казваше баба.

— Тогава за какви снимки е говорила?

— Не знам. Ако е имала някакви снимки тук, в караваната, никога не ми е споменавала за тях — тя затвори поредното чекмедже. — Нищо не изглежда странно или не на място, Фалън. Освен липсващия компютър, разбира се.

— Добре, сега включи другото си зрение. Баба ти е знаела какъв талант имаш. Ако е скрила нещо, което е искала ти да намериш, би

трябвало да е очевидно за паранормалните ти сетива.

Изабела превключи на другото си зрение съвсем предпазливо. Знаеше какво да очаква. Склонността към потайност на баба ѝ беше генерирала безбройни пластове мъгла в караваната. Но повечето от мъглата беше в студената, сива зона.

Единственото изключение беше изгарящата мъгла на стената около календара. Вгледа се в нея.

— Този календар е заключен в гореща мъгла — каза тя.

— Месецът е грешен — отбеляза Фалън. — Би трябвало да е на месеца, в който баба ти е била откарана в болницата.

Изабела усети как пулсът ѝ се ускори.

— Може да е записала нещо важно на някоя от датите.

Фалън застана точно пред календара. Младата жена пристъпи до него. Заедно огледаха цветната лъскава снимка на плаж и разбиващи се вълни. В центъра на снимката имаше някаква голяма скала със странна форма. В продължение на хилядолетия вятърът и водата бяха изваяли скалата във формата на грубо издялана арка.

— Не разбирам — каза Изабела. — Това е някаква безименна пейзажна снимка. Но скалата е малко необичайна.

— Да — кимна Фалън. — Скалата е много необичайна.

— Виждала съм подобни скали на плажа в Санта Крус.

— Това не е Санта Крус.

Той посегна да извади кабарчето, с което календарът беше закачен на стената.

Навън се чуха гласове. Госпожа Рагсдейл говореше с някого.

— Тя дойде току-що — каза възрастната дама. — Крайно време беше, ако ме питате. Мина цял месец от смъртта на Бърнис.

— Всеки се справя с такава загуба по различен начин, госпожо — чу се отговорът.

Изабела изтръпна.

— Фалън — прошепна тя.

Той сгъна малкия календар, натъпка го във вътрешния джоб на самото си и извади пистолета си.

Прозвуча рязко почукване по вратата, последвано от нисък, ужасяващо познат мъжки глас:

— *Знам, че си вътре, Анджела, и знам, че Джоунс е с теб. Не съм въоръжен и съм сам. Отвори вратата. Трябва да поговорим.*

— Познаваш ли този човек? — попита Фалън също толкова тихо.

— Това е бившият ми шеф в „Лукън Протекшън Сървисис“ — Джулиан Гарет. Когато работех там, използвах името Анджеа Дезмънд. Джулиан е човекът, който ме натопи и после изпрати онези двамата да ме отвлекат във Финикс.

— Крайно време беше техникът по поддръжката да се появи — каза Фалън.

27.

Фалън отвори вратата на караваната, като се погрижи госпожа Рагсдейл да не може да забележи оръжието, а мъжът на стъпалата на караваната да го вижда съвсем ясно.

— О, по дяволите — каза Джулиан Гарет уморено. — Спокойно. Просто искам да говоря с Анджела. Кълна се, че е разбрала ситуацията погрешно. Никой не се опитва да я убие.

— Хубаво — рече Фалън. — Защото, който я пипне с пръст, е мъртъв.

Джулиан беше облечен в зелена униформена риза, панталон и ниски боти. На джоба на ризата му имаше надпис „Поддръжка“. Гарет изглеждаше към трийсет и пет годишен. Сивите му очи, високите скули и острите черти му придаваха излъчване на вълк единак. Имаше доста енергия в атмосферата около него, много енергия.

— Повярвай ми, последното нещо, което шефът ми иска, е проблеми с „Аркейн“.

Изабела застана зад Фалън и погледна Гарет.

— Сега се казвам Изабела Валдес и ако не искаш да ме убиеш, защо прати онези главорези да ме отвлекат във Финикс?

Джулиан се огледа многозначително назад през рамо и после понижи гласа си още малко.

— Признавам, че се получи лошо. Моите хора бяха инструктирани да те доведат при мен, нищо друго. Вижте, мога да обясня всичко. Може ли да вляза вътре? Не искам да звуча прекалено драматично, но става дума за проблем, свързан с националната сигурност.

— О, я стига глупости! — реагира Изабела.

Джулиан стисна устни и се обърна към Фалън:

— Отдел А периодично изпълнява поръчки на някои много специални тайни агенции. Също като „Джоунс и Джоунс“.

Изабела погледна Фалън ядосано.

— Никога не си ми казвал, че вършим работа за федералните.

— Стараем се да избягваме такива поръчки — каза той търпеливо. — Но сме извършвали някои консултантски услуги за определени служби.

— Консултантски — Гарет направи иронична физиономия. — Интересна формулировка. Същата консултантска дейност, с която се занимава Отдел А в „Лукън Протекшън Сървисис“. Дайте ми пет минути. Само това искам.

Фалън не отделяше очите си от Джулиан.

— Какво мислиш, Изабела?

— Е, предполагам, че не можем да го застреляме тук, пред очите на госпожа Рагсдейл. Ключката ще обиколи всички каравани за двайсет секунди. А и ще се чудим какво да правим с трупа.

Джулиан се намръщи.

— Права си — Фалън осъзна, че започва да се забавлява по някакъв странен начин. — Вероятно ще е по-добре да го застреляме на място, където няма да има свидетели.

— Пустинята е голяма — отбеляза Изабела.

Гарет се напрегна.

— Много смешно. Пет минути. Не искам повече.

Изабела се дръпна назад в караваната.

— Добре. Той не може да направи кой знае какво тук. Има същия проблем като нас — прекалено много свидетели.

— Вярно е — каза Фалън. Отстъпи назад, но пистолетът му остана насочен към Джулиан. — Пет минути.

— Благодаря — Гарет влезе в караваната и затвори вратата зад себе си. Усмихна се иронично на младата жена. — Изабела Валдес, а?

— Така се казвам.

— Приятно ми е — кимна Джулиан. — Нямах представа колко се радвам да те видя.

— Не мога да кажа същото — тя присви очи. — Ти ли уби баба ми?

— Не, кълна се — каза Джулиан. — Научих за съществуването ѝ едва преди няколко дни. Когато най-после стигнах до това място с надеждата да те открия, научих, че е починала. Сърдечен удар, доколкото разбрах — изражението му се смекчи. — Моите съболезнования.

— Да, добре. Обясни за онези мъже във Финикс, ако можеш.

— Както казах, операцията във Финикс се получи много нескопосано. Извинявам се.

— За това, че изпрати двама мъже да ме отвлекат? — повиши глас Изабела. — *Извиняваш се?*

— Те не представляваха опасност за теб — каза Джулиан.

— Преследваха ме до покрива на универсалния магазин. Бяха въоръжени. Опитаха да ме уловят.

— Както казах, получи се нескопосано и за това съм виновен аз — Гарет прокара пръсти през косата си. — Мога само да кажа, че отчаяно се нуждаехме да те намерим и да те приберем при нас, преди истинските лоши да са те пипнали. Знаех, че си побягнала, защото си уплашена. Страхувах се, че ако разбереш, че някой, свързан с „Лукън“, е наоколо, ще изчезнеш отново.

— Правилно.

— Казах им да направят каквото се наложи, но да те доведат при мен. Предполагах, че ще мога да ти обясня всичко, когато се срещнем лице в лице. Изрично им обясних, че не трябва да те нараняват по никакъв начин. Но ти им избяга и пак те загубихме.

— Ти ме натопи, по дяволите! Продаваше тайно паранормални оръжия под прикритието на Отдел А. Знаеше, че Макс Лукън започва да подозира нещо, така че записа онзи уличаващ файл на моя компютър в офиса. Сякаш съм толкова тъпа, че да използвам служебния си компютър, за да съхранявам файл, заради който мога да бъда уволнена или тикната в затвора. Нямах много високо мнение за мен, нали, Джулиан?

— Наистина беше натопена — отговори ѝ той. — Но не от мен. Кейтлин Филипс въртеше тайната търговия с паранормални оръжия. Тя е човекът, който е записал онзи файл в компютъра ти.

Изабела се почувства като ударена с мокър парцал.

— Кейтлин?

— Секретарката ми, помниш ли я?

— Разбира се — Изабела опитваше да осмисли новата информация.

— Тя напусна, а после бе намерена мъртва.

— Мъртва? — прошепна младата жена. — Кейтлин?

— Официалната версия беше свръхдоза, но ние с Макс не повярвахме. Мислим, че някой от партньорите ѝ на черния пазар я е

убил.

Изабела се намръщи.

— Но ако знаеш, че съм невинна, защо ме търсиш?

— Защото си в опасност. Чуй ме, Изабела. Кейтлин е направила една последна сделка преди смъртта си. Уредила е покупка за един от клиентите си, южноамерикански наркобарон. Но сделката е останала недовършена, защото брокерът се е самоубил.

— Това случайно да е бил Орвил Слоун? — попита Фалън, сякаш съвсем смътно се интересуваше от отговора.

Джулиан се начумери.

— Знаеш за Слоун?

— „Джоунс и Джоунс“ е агенция за разследвания, ако си забравил.

Гарет въздъхна.

— Да. Слоун е бил брокерът, когото Кейтлин е използвала. Изглежда, е бил убит от някой недоволен клиент. Щяло е да стане рано или късно, като се има предвид професията му. Но проблемът за нас е моментът, в който това се случи.

— Предполагам, това означава, че брокерът е бил застрелян, след като е уредил доставката на артефакта, но преди да каже на Кейтлин Филипс къде се намира пакетът — каза Фалън.

— Да, точно така — Джулиан се обърна към Изабела: — Слухът за изчезналия артефакт се разнесе из подземния свят. Много хора, доколкото знаем, включително и наркобаронът, смятат, че ти можеш да го откриеш.

— Гадост! — възкликна тя. — Сега и наркобарон ли е по петите ми?

— За щастие аз те намерих пръв. Трябва да открием артефакта оръжие и да го приберем на сигурно място. Щом наркобаронът разбере, че федералните са го прибрали при себе си, ще спре да те търси, защото няма да му трябваш.

— Хубава теория — вметна Фалън.

— За бога, Джулиан, не мога просто да извадя някакъв липсващ артефакт с вълшебна пръчица — каза Изабела. — Талантът ми не работи по този начин. Нуждая се от някаква следа или връзка. Нещо.

— Спокойно — прекъсна я Гарет. — Знаем най-общо къде се намира оръжието, защото имахме екип, който следеше Слоун. Но за

кратко го бяха изгубили. Когато отново го прихванаха, откриха, че артефактът вече не е в него. А после той беше застрелян.

— Къде е оставил оръжието? — попита Изабела.

— Оказа се, че Слоун много си падал по стари филми — обясни Джулиан. — Отишъл на обиколка в имението Вантара. Когато влязъл в имението, артефактът бил в него, но когато излязъл — не. Мислим, че е оставил оръжието вътре.

— Говориш за къщата на прочутата кинозвезда от трийсетте години? — попита Изабела. — Имението край Санта Барбара, което е отворено за посетители?

— Да — кимна Джулиан с мрачно изражение. — Ходила ли си там?

— Не.

— Отвън къщата изглежда като някакво архитектурно чудовище, но отвътре е още по-неописуема — обясни бившият ѝ шеф. — Десетки и десетки стаи, пълни с невъобразимо количество произведения на изкуството и антики. Намерението на Слоун е било да се отдалечи от имението и чак тогава да се обади на Кейтлин, за да ѝ каже къде е скрил артефакта.

Фалън обмисли това.

— Нелощо скривалище като за паранормално оръжие, което най-вероятно няма да изглежда точно като оръжие.

— На мен го обяснявайте — измърмори Джулиан. — Пратих хора в къщата да се преструват на туристи и да го търсят. Дори уредих един от ловците ми да бъде назначен за нощен пазач, така че да има достатъчно време да огледа внимателно. Аз самият ходих там два пъти. Имението е претъпкано с антики. Прилича на мазето на някой огромен музей. Все едно търсим игла в копа сено.

— Затова ви трябва Изабела да открие оръжието — обобщи Фалън.

Гарет го погледна.

— В случая сме на една и съща страна, Джоунс. „Аркейн“ не иска потенциално опасно паранормално оръжие да попадне в ръцете на някакъв наркобарон, който случайно има и паранормален талант. Федералните също не искат това да се случи.

— Съгласен съм — кимна Фалън.

— По един или друг начин трябва да си възвърнем артефакта — продължи Джулиан. — Това е единственият начин да гарантираме сигурността на Изабела. Докато наркобаронът мисли, че тя може да открие оръжието, Изабела е в опасност.

Фалън я погледна.

— Ти решаваш.

Тя скръсти ръце и също го погледна.

— Вярваш ли му?

Фалън отново отвори сетивата си. Светещи точки изплуваха върху една многоизмерна мрежа. Връзките блестяха и примигваха и секторът, в който се намираше Джулиан Гарет, беше едновременно светъл и сенчест.

— Мисля, че казва част от истината — заговори той. — А и мога да се обадя на Макс Лукън да потвърди тази история.

Джулиан го погледна.

— Направи го. Макс ще я потвърди.

Фалън извади телефона си, потърси в списъка на запаметените номера и набра един от тях.

— Лукън? Фалън Джоунс се обажда... Да, онзи Джоунс. Аз съм с една жена, която е работила за теб. Наричала се е Анджела Дезмънд. Сега се казва Изабела Валдес. Един от хората ти е при нас. Джулиан Гарет.

После замълча, заслушан в това, което му говореха отсреща.

— Каж ми за Кейтлин Филипс — рече след малко.

Отново мълчание.

— Добре — каза Фалън накрая. — Това е достатъчно засега... Не, още не знам дали Изабела ще се съгласи да потърси оръжието. От нея зависи. Чакай, ще я попитам — погледна я. — Лукън потвърждава фактите на Гарет. Казва, че федералните много искат да открият артефакта, а наркобаронът — също.

Джулиан се обърна към нея:

— Това стига ли ти? Приемаш ли?

— Ще потърся оръжието в имението Вантара — съгласи се тя. — Но не давам никакви гаранции.

— Ясно — кимна Джулиан. — Благодаря.

Тя присви очи.

— Но сега работя в „Джоунс и Джоунс“. Ако искаш да ме наемеш, трябва да платиш по тарифите на агенцията. Очаквам заплащане за тази работа. Това си е бизнес, не някаква филантропска организация.

Джулиан не възрази.

— Ти определяш цената.

— Непременно — обеща Изабела.

Фалън заговори по телефона:

— Ще поемем случая, Лукън.

Сетне затвори телефона.

Гарет се прокашля и се усмихна на Изабела.

— Аз, във, никога не съм те наблюдавал как работиш. Трябва ли да ти осигурим нещо, което е принадлежало на Слоун, за да доловиш някакъв мирис или каквото там улавяш?

— Аз не съм куче, Джулиан.

Фалън мълчеше. Просто погледна Гарет със студен, пронизващ поглед. Енергията припука в атмосферата.

Джулиан почервения от смущение. Той затвори очи за миг и после се усмихна на Изабела умолително.

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. Просто никога не съм разбирал как правиш това... което правиш. Никой от нас не го разбираше. Знаехме само, че ти си най-добрата в Отдел А. Но бях останал с впечатлението, че когато търсиш нещо, което е свързано с даден човек, ти помага, ако видиш човека.

— Малко съм докачлива относно начина си на работа — обясни Изабела. — Прав си. Би ми помогнало, ако установя физически контакт с някоя вещ, принадлежала на онзи брокер — Орвил Слоун. Колкото по-силна е била емоционалната му връзка с предмета, толкова по-добре.

— Ами компютърът му? — попита Джулиан. — Бил е у него, когато са го застреляли. Един от ловците, които бях пратил да го следят, е успял да вземе лаптопа.

— Ще свърши работа — кимна Изабела.

Фалън погледна Гарет.

— Сега можеш да си вървиш. Ще се срещнем в имението Вантара довечера. Ще ти се обадя допълнително за часа.

Джулиан стисна челюсти.

— Не ми харесва да оставя Изабела незащитена.

— Не се тревожи за мен — увери го тя. — Чудесно се справях и без защитата на „Лукън“ през изминалия месец.

— Наркобаронът не се шегува — настоя Джулиан.

Фалън го погледна.

— „Джоунс и Джоунс“ също. Махай се оттук, Гарет.

Джулиан се поколеба, видимо недоволен от настояването. Но явно осъзна, че не може да спечели спора, и си тръгна.

Изабела изчака вратата да се затвори зад гърба му, отпусна скръстените си ръце и се облегна на кухненския плот.

— Значи Кейтлин Филипс е въртяла тайната търговия с оръжия — каза тя. — Никога не бих се сетила. Но като се замисля, изглежда напълно възможно. Като секретарка на Джулиан, тя е имала достъп до цялата информация, до всички негови контакти и връзки.

— Може би — Фалън извади лаптопа си и го отвори върху масата.

— Когато гледам Джулиан, виждам много мъгла, но същото става, като гледам и теб. Всеки си има тайни — разсъждаваше тя.

— Какво намекваш?

— Аз разбирам от търсене на загубени вещи, Фалън, не съм детектор на лъжата. Ти си единственият, който може да прецени всички подробности и да открие някакво дребно несъответствие, ако има такова. Наистина ли мислиш, че Джулиан казва истината?

— Определено иска да открие артефакта и ето защо ти си му нужна. В това няма никакво съмнение.

— Но?

— Но мисля, че знае повече за начина на действие на артефакта, отколкото казва.

— Е, това не ме изненадва — тя се поколеба. — Значи „Лукън“ наистина работи за някоя от тайните правителствени агенции? А аз си мислех, че Джулиан е замесен в незаконни сделки.

— На черния пазар е много сложно.

Изабела замълча.

— Бигъл — каза тя с равен тон.

Фалън се намръщи.

— Какво означава това?

— Така ме наричаха Джулиан и останалите зад гърба ми, докато работех в „Лукън“. Винаги, когато някой агент се сблъскаше с тухлена стена при разследването си, някой му казваше: „Повикай Бигъл. Тя може да намери всичко“.

— Бигълите са родени ловци.

Тя грейна.

— Никога не съм се замисляла за този аспект.

— Сега няма значение. Вече не работиш в „Лукън“.

— Вярно е — тя огледа караваната и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Явно ще трябва да приема факта, че баба наистина е умряла от сърдечен удар.

— Деветдесет и седем процента съм сигурен, че баба ти е жива.

— *Какво?*

Той извади календара от вътрешния си джоб.

— Мисля, че е оставила тази снимка, защото е знаела, че ще бъде с теб, когато най-после дойдеш тук. Знаела е, че ще я разпозна. Баба ти е минала в нелегалност — като истински агент от разузнаването, каквато навярно е била.

— Казваш ми, че баба вероятно е работила в някоя тайна служба?

Той се вгледа в снимката.

— Имам предчувствието, че се е скрила при свой стар колега.

— Но този плаж не ми говори нищо.

— На мен ми говори — подаде ѝ календара, за да може тя да прочете надписа под снимката.

— Арката, Еклипс Бей, Орегон — прочете Изабела и вдигна глава. — Никога не съм чувала за това място.

— Но аз съм чувал. Баба ти е в безопасност, само че ние не можем да рискуваме да се свържем с нея, преди тази история да приключи. Тя е права за едно нещо. На този етап всякаква комуникация помежду ви може да изложи и двете ви на опасност.

— Ти каза, че баба е жива, това променя всичко.

— Да — кимна Фалън. — Така е.

[0] Порода куче. — Б.пр. ↑

28.

Малко преди полунощ Изабела стоеше с Фалън в тъмните градини на имението Вантара. Не бяха сами. Джулиан Гарет и агентът от „Лукън“, който се преструваше на нощен пазач, бяха с тях. Всички наблюдаваха театрално осветеното имение. Съчетаваща елементи от барока, ренесансовата и испанската архитектура, пищно декорираната сграда приличаше на приказен замък.

— Трябва да призная, че тези стари филмови звезди са знаели как да прекаляват с разкоша — отбеляза Фалън.

Изабела се усмихна.

— Харесва ми.

— Да вървим — подкани ги Джулиан. Атмосферата около него припукваше от нетърпение и неотложност.

— Аз ще набера кода за отключване — обясни им ловецът. — Ще ви вкарам в къщата през една от страничните врати. Изключих алармата точно преди да се появите. Имението е на ваше разположение. Не би трябвало да има проблем, ако използвате потънки фенерчета и не включвате лампите никъде в стаите. Нощно време по този път няма кой знае какво движение, но полицаите патрулират редовно, на всеки два-три часа.

— Не ми трябва светлина от видимия спектър, за да си върша работата — каза Изабела.

Ловецът ги преведе през някакви градини, тънещи в сенки. Той включи фенерчето си, но младата жена знаеше, че мъжът не се нуждае от него. Вроденото му умение за нощно виждане му позволяваше да се придвижва в мрака със същата увереност, както и на ярка светлина.

Той спря пред една дискретно прикрита странична врата и набра код. Вратата се отвори. Ловецът подкани Изабела, Фалън и Джулиан да влязат в коридора.

— Носите ли плана на къщата? — попита ги.

— Да — потвърди Джулиан.

— Тогава ви оставям — каза ловецът. — Трябва да се обадя в офиса на фирмата. Не искам да закъснявам, за да не пратят някого да провери дали всичко е наред.

Той затвори вратата и коридорът потъна в мрак.

Фалън включи тънко като молив фенерче. Джулиан направи същото. Изабела отвори таланта си.

В старите къщи винаги имаше изобилие от тайни и имението Вантара не правеше изключение. Следи от психична мъгла се вихреха в коридора. Безбройни тънки пластове мъгла говореха за десетилетия трупани малки, лични тайни, които не интересуваха никого, освен човека, който ги беше пазил. Изабела престана да обръща внимание на излъчването на старите тайни и се съсредоточи върху по-новите. Както обикновено в пространство, посещавано от хиляди хора, и тук имаше много мъгла, включително и горещи следи, за които се досети, че са оставени от ловеца.

— Тук нищо не изглежда някога да е било свързано със Слоун — каза тя.

Фалън погледна картата.

— Според преследвачите му, той влязъл в имението с една група с екскурзовод. Всички такива обиколки започват в главния салон.

— Наляво — насочи ги Джулиан.

Поведе ги зад ъгъла и после по дълъг коридор с висок таван и ламперия от тъмно дърво.

Изабела приглуши малко сетивата си, за да не хаби енергията, която можеше да ѝ трябва по-късно, за да открие по-трудно доловими нюанси. Но дори и така виждаше, че се движат през много мъгла. Не съществуваха призраци, но понякога младата жена се чудеше дали през вековете други хора, надарени с таланта ѝ, не са дали началото на слуховете за духове от отвъдното. Лесно беше да си представиш някой призрак в странната светлина.

Тя последва Фалън и Джулиан през друга врата, след която се озоваха сред море от гъста мъгла.

— Леле! — Изабела спря рязко и настрои сетивата си по-добре. — Това явно е главният салон?

Дори и в тъмнината, нарушавана единствено от лунната светлина, която влизаше през високите готически прозорци, и двата тънки лъча на фенерите, огромното пространство блестеше от пищна

позлата. На стените висяха огромни старинни гоблени, изобразяващи средновековни ловни сцени. Мраморни плочи покриваха пода. Тежки, богато украсени мебели изпълваха залата. Канапета и столове, тапицирани с кадифе и брокат, бяха наредени на групи край маси, инкрустирани с лазурит и малахит. Огромни полилеи висяха от тавана.

— Знаем със сигурност, че брокерът е бил в тази зала — обясни Джулиан. — Видели са го да влиза. Излязъл е от къщата заедно с останалите от групата през кухнята.

— Има голяма вероятност този брокер да е имал силен талант, щом е успял да оцелее толкова дълго в бизнеса, с който се е занимавал — Фалън огледа огромното помещение, без да вдига лъча на фенерчето от мраморния под и дебелите килими. — Може да е бил стратег или е имал силна интуиция.

— Определено е имал някакъв талант — съгласи се Джулиан, — макар че вероятно не си е давал сметка за това.

— Стратезите и талантите със силна интуиция обикновено приемат психичните си способности за даденост — отбеляза Фалън разсеяно. Прекоси стаята, за да огледа една стена, по протежение на която имаше библиотека със стъклени вратички. — Нито те, нито хората около тях възприемат способностите им като нещо необичайно, освен ако талантът им не е изключително силен.

— Ако е имал някакъв талант, би трябвало да го е отворил, когато е влязъл в тази стая — каза Изабела.

— Точно така — Фалън насочи фенерчето към една лакирана червена маса с позлатени ръбове край стената. — Знаел е, че това, което се кани да направи, е опасно. Трябва адреналинът буквално да е кипял във вените му, а това означава, че сетивата му са били на максимум.

— Кое би нагорещило мъглата — довърши Изабела.

— Каква мъгла? — намръщи се Джулиан.

— Няма значение. Дайте ми минута да огледам внимателно — тя бавно отвори сетивата си. — Уффф. Тук има тонове енергия.

— Какви ги говориш, по дяволите? — попита Гарет.

— Според брошурата, това място привлича половин милион посетители годишно — съобщи Фалън.

— Нищо чудно тогава, че мъглата е толкова гъста — каза тя. — В тази къща има толкова много неща, че всичко, което е по-малко от

хладилник, ще е страшно трудно за откриване, освен ако не знаем къде да търсим.

— По дяволите, Изабела! — ядоса се Джулиан. — Можеш ли да се справиш с това или не?

— Млъкни, Джулиан! Вече не съм ти подчинена. Сега съм агент на „Джоунс и Джоунс“.

Фалън сведе глава, за да скрие усмивката си.

Гарет замълча.

Изабела не им обърна внимание и се съсредоточи върху това да настрои сетивата си. Изключи по-старата мъгла и се концентрира върху по-ярките, по-скорошни следи. После продължи, като търсеше само най-горещата ледена светлина, която бе забелязала върху компютъра на брокера. И изведнъж я видя: уникалната следа от изгаряща мъгла, която можеше да е оставена единствено от Слоун.

— Видях я — прошепна тя. — Беше прав, Фалън, той е бил превъзбуден. Определено е бил изнервен, но най-вече е бил възбуден, изключително развълнуван.

— Нищо чудно — вметна Джулиан. — Това е била най-голямата сделка в кариерата му.

Фалън погледна Изабела.

— Ти водиш. Ние ще те следваме.

— Насам — каза тя уверено, защото виждаше следата. Тръгна бързо по широката виеща се стълба в дъното на салона, водеща към втория етаж. Реката от мъгла течеше по друг коридор с ламперия, покрай стаи, спални и ниши, които светеха меко и блестяха в сенките.

— Не бих искала да плащам сметките за ток и отопление на това място — рече тя.

— Повече ще те затруднят заплатите на персонала, необходим, за да се поддържа такова имение — отбеляза Фалън.

— Вие двамата може ли да се съсредоточите? — измърмори Джулиан.

Изабела не му обърна внимание. Нито Фалън.

Тя следваше изгарящата мъгла по още един коридор, който минаваше край голяма бална зала. Не искаше да го признае, но в подобни моменти наистина се чувстваше малко като куче, надушило следа. Думите на Фалън обаче я успокоиха. Родени ловци. Някак това правеше таланта ѝ много по-впечатляващ.

Зави зад поредния ъгъл и се закова намясто. Мъжете спряха зад нея.

— Какво виждаш? — попита Джулиан нетърпеливо.

Изабела се вгледа в енергията на килима.

— Влязъл е в тази зала — каза тя. — Но другите от групата не са го сторили.

Фалън насочи фенерчето си към вратата на стаята. Кадифен шнур препречваше входа.

— Той се е забавил, изчакал е групата да се отдалечи напред и после се е мушнал под въжето.

— Така изглежда — съгласи се Изабела.

Гарет застана до Фалън. Двамата насочиха фенерчетата си към сенките.

Младата жена се повдигна на пръсти зад мъжете, опитвайки се да надникне над широките им рамене.

— Колко сладко — възкликна тя. — Стая на малко момиченце.

— Вантара е имал дъщеря — каза Джулиан. — Тя е наследила това място. Не могла да си позволи поддръжката му, затова го продала на фондация за историческо наследство, която го управлява като туристическа забележителност.

Стаята представляваше приказно царство в розово и бяло. Малкото легло беше с покривало на волани и къдрички и отрупано с плюшени играчки. На прозорците имаше дантелени завеси. Ниска тоалетка и столче стояха в ъгъла. Кукли, люлеещи кончета и плюшени панди бяха осеяли пода.

— Не виждам нищо, което дори смътно да прилича на оръжие — заяви Джулиан.

— Нито пък аз — съгласи се Фалън. — Но тук има нещо с паранормална природа. Усещам енергията му.

Изабела потупа двамата по раменете.

— Извинете. Ще ме пуснете ли да огледам?

Мъжете отстъпиха назад.

Тя се пхна под въжето и влезе в стаята, съсредоточавайки се върху следата.

Мъглата я отведе до един розов скрин с позлатени ръбове. Чак сега Изабела извади фенерчето си и го включи. Започна да отваря и

затваря чекмеджетата. Повечето бяха пълни с фини дантелени фусти, нощници и други дрехи на малко момиченце.

Най-долното чекмедже беше пълно с малки розови и бели чорапки и едно кълбо от кипяща мъгла.

— Намерих го — заяви тя.

— Какво е? — попита Джулиан нетърпеливо.

— Чакайте — Изабела бръкна под спретнато подредените чорапи и видя изящно огледало с дръжка. Насочи лъча на фенерчето към предмета и затаи дъх. Огледалото беше невероятно красиво. Рамката му от сребро и злато беше със сложен бароков дизайн с много детайли, в който дискретно бяха вмъкнати древни алхимични символи. Странни кристали блестяха под светлината от фенерчето. Макар огледалото да изглеждаше изработено през седемнайсети век, стъклото не бе потъмняло от времето.

Омагьосана, Изабела посегна да хване извитата дръжка.

През тялото ѝ премина електричество. Тя се сепна, но не се отказа.

— Много е горещо — каза тихо.

— Добре ли си? — попита я Фалън.

— Мисля, че да.

Тя погледна в огледалото, усещайки, че Фалън и Джулиан са застанали зад нея и правят същото. Осъзна, че и те са пленени от красотата на огледалото.

Все едно гледаше в езеро от течен живак. Почти успя да види образа си, но не съвсем. Привидно твърдото стъкло на огледалото изведнъж ѝ се стори разтопено. Сребърна енергия се завихри точно под повърхността, принуждавайки я да се вгледа по-дълбоко.

— Невероятно е — прошепна тя.

— Не отваряй сетивата си толкова — предупреди я Фалън.

Резките му като бръснач думи я извадиха от краткия транс. Изабела се стресна и бързо изключи таланта си. Повърхността на огледалото възвърна нормалния си вид. Тя още долавяше силата на артефакта, но той вече не излъчваше силното привличане отпреди няколко секунди.

Джулиан грабна огледалото от ръката ѝ. Енергията раздвижи въздуха около него. Триумфалното му въодушевление бе физически осезаемо.

— По дяволите, направи го, Изабела! — каза той задъхано. — Това трябва да е паранормалното оръжие, което брокерът е скрил тук.

— Но какво прави то? — попита тя.

Почти очакваше Фалън да ѝ отговори. Той винаги знаеше отговорите. Но както никога, той нямаше версия.

— Казах ви, не знам точно как работи — Джулиан огледа гърба на огледалото. — Мога само да кажа, че агенцията, наела „Лукън“ да осъществи покупката, е готова да плати цяло състояние това оръжие да не се появи на пазара.

— Трябва да тръгваме — каза Фалън. — Намерихме това, за което дойдохме. Хайде.

Изабела усети как я побиха тръпки заради студения му равен тон. Нещо не беше наред. В този момент младата жена разбра, че той е разпознал огледалото и знае нещо за неговата сила.

Тя го погледна, но в дълбоките сенки бе невъзможно да разгадае изражението му. Отвори малко повече таланта си и видя горещината в очите му. Не бе горещината, която виждаше в тях, когато се любеха. Сега Фалън беше нащрек и опасен.

— Джоунс е прав — намеси се Джулиан. — Да се махаме оттук.

Той бързо zakрачи към вратата. Фалън сграбчи ръката на Изабела с нетипична грубост. Тя се обърна и го погледна изненадано, но той вече я буташе към леглото в другия край на стаята.

Тя се стовари тежко върху леглото и ахна шокирано. Когато отвори очи, видя, че Джулиан се е извърнал на входа. Огледалото в ръката му блестеше като нажежено до бяло.

Изведнъж в стаята лумна ослепителен паранормален огън. Изабела осъзна, че макар все още да вижда и чува, се чувства ужасяващо вцепенена. Отне ѝ миг да разбере, че това е така, защото паранормалните ѝ сетива са замразени.

Смътно осъзнаваше, че Фалън се движи, хвърля се да премине през бушуващата буря от психична енергия. Блъсна се в Джулиан. Инерцията му повлече и двамата на пода на коридора. Те се стовариха оглушително.

Бурята рязко секна, защото Гарет изтърва огледалото. Но когато Изабела опита да отвори сетивата си, откри, че те все още са някак вцепенени.

Ужасяващите звуци от ръкопашния бой между двамата я изстреляха от леглото. Откри фенерчето, което бе изпуснала, и тръгна със залитане към вратата на стаята. Наложиха се да се хване за рамката, за да се задържи на крака.

Фалън и Джулиан продължаваха да се борят като в клетка в тесния коридор. При вида на този първичен физически сблъсък Изабела усети как ѝ се повдига от паника. Размахваха се юмруци, нанасяха се удари в мускулеста плът, отново и отново. Краката и раменете им се блъскаха в стените. Тя зърна кръв, а мъжете продължаваха да се търкалят, налагат, бутат.

Смъртоносно тънко острие проблесна зловец в сенките. Изабела не можа да разбере кой от мъжете стиска ножа, но в следващия миг чу ужасяващо пляскане. Фалън бе затиснал ръката на Джулиан към пода.

Ножът падна на килима. Гарет нададе вой, претърколи се настрана и стисна счупената си китка.

— Копеле! — изръмжа той. — Кучи син. Пукни!

— Не си първият, който ми го казва — Фалън се изправи. По лицето му се стичаше кръв. Той извади пистолета си изпод черното си кожено яке. — Живачното огледало може да убива. Но само в ръцете на талант, който е достатъчно силен, за да контролира максималното количество енергия, спяща в него. Ти просто не беше достатъчно силен, Гарет.

— По дяволите! — изстена Джулиан и седна, подпирайки с длан ранената си китка. — Последното нещо, от което се нуждаеш в момента, е лекция по парафизика от Фалън Джоунс. Просто ме застреляй.

— Добра идея — подметна Изабела.

Фалън я погледна.

— Добре ли си?

— Да... не — нов пристъп на паника я заля. — Фалън, сетивата ми са замръзнали.

— Моите също — като държеше пистолета насочен към Джулиан, той взе огледалото. — Но ще се оправят след известно време. Ако огледалото не те убие, ефектът му е временен.

— О, добре. За момент доста се притесних.

Фалън подритна стенещия Джулиан.

— Ставай. Тръгваме си, преди чистачите да се появят и да започнат да разпитват какво е ставало в този коридор.

Раненият мъж се надигна на колене.

— Как, по дяволите, очакваш да ме изведеш оттук? Отвън на пост стои моят ловец.

— Вече не — осведоми го Фалън. — След като ни пусна да влезем, беше заменен от агент на „Джоунс и Джоунс“. Извиках свой човек от Ел Ей.

Лицето на Джулиан се сгърчи от отвращение.

— Как се сети, дяволите да те вземат?

— Не знаех, че търсиш Живачното огледало, докато не видях проклетото нещо — каза Фалън. — Но имаше някои подробности, които не пасваха на местата си. Ти излъчваше вибрациите на човек, който преследва някакви свои цели. Това, което ме вбеси и ме убеди, че си на страната на лошите, беше как си използвал Изабела и после си изпратил онези ловци да я заловят във Финикс, щом си открил, че в крайна сметка ти е необходима. Не можеш така да се отнасяш с една дама, Гарет.

Джулиан хвърли бърз поглед на Изабела, която му отправи най-ослепителната си усмивка.

— Изпълнявах заповедите на Лукън — рече той намусено.

— Обадох се на Лукън още веднъж, след като ти си тръгна от караваната днес. Представих му друга теория за престъплението. Той се съгласи да я проиграе и да види какво ще се случи.

— Чия теория за престъплението? — попита Гарет.

— Тази на Изабела. Научил съм се от опит да не пренебрегвам инстинктите на един добър агент. Тя беше сигурна, че ти си стоял зад тайната търговия с оръжия в Отдел А.

— Тя не е агент... тя просто има талант на търсач — измърмори Джулиан. — Техническо лице.

— Което в момента е пълноправен агент в „Джоунс и Джоунс“ — допълни Фалън.

Изабела вдигна лъча на фенерчето си към насиненото лице на бившия си шеф.

— За какво е всичко това, Джулиан? Каква операция си провеждал? И какво точно се случи с Кейтлин Филипс?

Мъжът не каза нищо.

— Мисля, че си била права, Изабела. В Отдел А наистина е ставало нещо. Гарет и Кейтлин Филипс са се занимавали тайно с продажбата на оръжия. Имали са клиент за огледалото, но се съмнявам да е била някоя от тайните служби, ползващи услугите на „Лукън“. Уредили са сделката с брокера Слоун, който е избрал имението като място за размяната. Но нещата са се прецаkali, когато Слоун е бил застрелян, преди да съобщи на Гарет и Филипс къде е скрил огледалото. Затова са се заели да те търсят.

— В този момент си разбрал, че ще ти трябват ресурсите на компанията, за да ме откриеш, нали, Джулиан? Знаел си, че дори и да ме заловиш, ще трябва аз да съм съгласна да ти сътруднича напълно. Това не би станало, ако Лукън и всички останали са мислели, че съм виновна за тайните сделки с оръжия. Така че си променил версията си и си натопил горката Кейтлин Филипс. Ти си я убил, нали? И си оставил доказателства в дома ѝ, уличаващи я в очите на Лукън.

— Забавлявай се с измислянето на теорията си за конспирация — озъби се Гарет. — Не можеш да докажеш нищо. Най-лошото, което може да ми се случи, е да бъда уволнен.

— Не — заяви Фалън. — Това не е най-лошото, което мога да сторя.

— И двамата знаем, че ти няма да ме убиеш хладнокръвно и да захвърлиш някъде трупа ми — Джулиан успя да се засмее продрано. — Не ме баламосвай. „Джоунс и Джоунс“ не работи по този начин.

— Не бъди толкова сигурен — предупреди го Изабела.

Фалън повдигна вежди.

— Нали ние сме от добрите?

— Да, така е — измърмори тя. — Но решихме, че всяко правило си има изключение, забрави ли? А Джулиан представлява огромно изключение, ако ме питаш.

— Така е, но както се оказва, Гарет не е наш проблем. Макс Лукън го е наел. Той може да премахва подчинените си. Няма нужда ние да му вършим работата.

Джулиан впери поглед в него.

— Ще бъде моята дума срещу твоята.

Фалън се усмихна.

— Тогава няма причина да се тревожиш, нали? Тръгвай, махай се оттук!

Гарет изглеждаше объркан.

— Какво, по дяволите, се опитваш да кажеш, Джоунс?

— Прав си. Не мога да докажа нищо, така че се махай, докато още съм в добро настроение.

Джулиан се изправи.

— Какво ще стане с огледалото?

— Ще се върне при законния си собственик.

Раненият се намръщи.

— Явно трябваше да се сетя, че ще стане така.

Със залитане и куцукане той тръгна по коридора и изчезна зад ъгъла.

Изабела забарабани с пръсти по рамката на вратата.

— Гадно ми е да го гледам, че си тръгва необезпокояван. Не е правилно — каза тя.

— Може би не — съгласи се Фалън. С една ръка той измъкна чиста кърпа от джоба си и изтри бузата си. С другата извади телефона си. — Но като го пуснем да избяга, може да научим отговора на единствения неизяснен въпрос.

Изабела насочи фенерчето към Фалън. По брадичката му блестеше кръв и капеше по якето му.

— Ти *кървиш* — изплака тя.

Той погледна кърпичката си.

— Да.

Тя се втурна към него, взе кърпата и нежно попи кръвта.

— Трябва да седнеш — нареди му. — Иначе може да изпаднеш в шок.

— Не мисля — заяви той. — Да се махаме отгук.

Фалън се наведе да вземе огледалото, но спря на средата на движението, изстена леко и внимателно посегна под якето си.

— Аз ще го взема — каза Изабела бързо.

— Благодаря — Фалън вече говореше по телефона си. — Той побягна. Не го изпускай. Ранен е и навярно ще потърси медицинска помощ. Не се намесвай. Само го дръж под око, докато някой от хората на Лукън го поеме.

Приключи разговора и набра нов номер.

— Макс? Джоунс е. Изабела е била права за всичко. Най-вероятно Кейтлин Филипс е мъртва. Тя е била партньор на Гарет, но

той се е нуждаел от нов човек, когото да натопи за търговията с оръжията, защото е осъзнал, че му е нужна помощта на Изабела, за да открие артефакта... Какъв е той? Живачното огледало... Да. Би струвало цяло състояние в някои кръгове. Огледалото е при нас, а Гарет побягна. Един мой ловец го следи, докато ти успееш да изпратиш някого. Утре ще ти разкажа цялата история... Какво? Разбира се, че ще ти изпратим сметката.

Той затвори телефона.

Изабела взе огледалото и хвана ръката на Фалън, за да му помогне да пази равновесие, макар че той не изглеждаше замаян. Поведе го бавно надолу по стълбището.

— Какъв е единственият неизяснен въпрос? — попита тя.

— Името на човека, пожелал да се сдобие с Живачното огледало.

— Пусна Джулиан да избяга, за да откриеш самоличността на купувача?

— Да, плюс факта, че нямаше какво друго да правя с него, освен да опитам да убедя местните полицаи, че е влязъл с взлом в имението, а нещо ми подсказваше, че това няма да свърши работа.

— Но сега Гарет не може да продаде огледалото. Защо да се свързва с купувача?

— Може и да не го направи — каза Фалън. — Но мисля, че е много вероятно въпросният купувач да се свърже с него.

— Защо?

— Защото ние няма да позволим да се разчуе, че огледалото е отново в ръцете на „Аркейн“ — обясни й той търпеливо. — Това ще бъде малката ни тайна.

Изабела осъзна идеята на Фалън и от това я побиха тръпки.

— Мислиш, че купувачът ще реши, че Джулиан е преговарял за огледалото с още някого. И накрая го е продал на другия купувач.

— От опит знам, че сред крадците не само не съществува никакво понятие за чест, но няма и никакво доверие или лоялност. Нещо повече, тези хора обикновено са много отмъстителни.

— Още нещо. Ти каза, че огледалото ще се върне при законния си собственик.

— Да.

— И кой е той?

— „Аркейн“. Живачното огледало беше откраднато от един от музеите на Обществото.

— О, боже, а това поражда нови тревожни въпроси, нали?

— Определено — кимна Фалън.

29.

— Тялото на Кейтлин Филипс бе открито заровено в собствения ѝ заден двор — каза Макс Лукън. — Изглежда, е била дрогирана, а след това удушена. Гарет се крие в един треторазреден мотел в Сакраменто. Моите хора го следят. Ще ти съобщя, ако се свърже с някого или ако някой опита да установи връзка с него.

— Не позволявай на недоволния клиент да го пипне пръв — предупреди го Фалън.

— Въпреки скорошните доказателства за противното — увери го Макс, — моите хора знаят какво правят.

— Много лошо, че вие не сте знаели какво правят — подметна Изабела.

Фалън я погледна.

— Бъди по-мила, Изабела. В момента се нуждаем от помощта на Макс.

Тя сбърчи нос.

— А, добре.

Лукън повдигна вежди към Фалън.

— Отмъстителна е, а?

— Обикновено не е. Но тази конкретна ситуация е малко по-различна.

Беше денят след събитията в имението. Тримата седяха в луксозния офис на шефа на „Лукън Протекшън Сървисис“. На Изабела ѝ хрумна, че макар да бе работила за „Лукън“ почти шест месеца, никога не бе влизала в офиса на Макс Лукън. Определено се издигаше напоследък. Като работиш за „Джоунс и Джоунс“, получаваш повече уважение.

Тя не се радваше на идеята да се изправи лице в лице с бившия си шеф на негова територия, но Фалън бе казал, че за нея е важно да я видят в компанията на изпълнителния директор на фирмата. Той настояваше, че това е най-бързият и ефективен начин да се спрат всякакви клюки и слухове по неин адрес. Знаеше, че той е прав, но

въпреки това се чувстваше неловко. Сега много хора знаеха истинското ѝ име. Животът ѝ се усложняваше. Но пък може би точно това се случваше, когато най-после започнеш да живееш собствения си живот.

— Гарет и Филипс са въртели малкия си страничен бизнес под прикритието на Отдел А — каза Макс. — Изглежда, че това е продължавало от почти година. Сдобивали са се с паранормални оръжия, представляващи различни артефакти, и са ги продавали на купувачи на черния пазар. Орвил Слоун е бил брокерът, уреждащ сделките.

— Трябвало е да бъдат много внимателни, защото са знаели, че фирмата ти има определени споразумения с „Аркейн“ — отбеляза Фалън.

— Всички устройства или антични предмети, които изглеждат потенциално опасни, първо се оценяват в някоя от лабораториите на Обществото — изтъкна Изабела. — Ако се определи, че могат да се използват като оръжия, те се разглобяват или преустройват в неизползваеми. Ако това не е възможно, артефактите отиват в специално строго охранявано хранилище, докато техниците не измислят начин да обезвредят енергията им.

И двамата мъже я погледнаха. Тя им отправи най-чаровната си усмивка.

— Извинете, ако ви изнасям лекция — каза мило младата жена. — Но вие си я заслужавате, господин Лукън. Вие повярвахте, че аз стоя зад незаконната търговия с оръжия. Как можахте да повярвате на такова нещо?

Макс я погледна замислено.

— Може би защото ти избяга?

— Избягах, защото открих онези файлове в компютъра си и знаех, че съм натопена.

— Трябвало е да дойдеш направо при мен.

— О, да, сигурно щяхте да повярвате на мен, а не на Джулиан и Кейтлин.

— А може да съм повярвал, че ти си въртяла тайната търговия, защото от всички работещи в Отдел А ти беше единствената с достатъчно талант да го направиш — допълни Макс.

— Значи талантът ми ме е направил подходяща за ролята на лошия, така ли?

— Със сигурност оказва влияние.

Изабела обмисли думите му.

— Добре, това е много по-добра причина.

Очите на Фалън блеснаха весело, но той не каза нищо.

— Да не забравяме и факта, че ти работеше в компанията относително отскоро — продължи Макс. — Беше прекарала тук по-малко от шест месеца. И когато разгледах досието ти, се почувствах леко притеснен.

Тя се възмути.

— Какво имаше в досието ми? Беше идеално.

— Прекалено идеално. Оказа се невъзможно да открием предишните ти работодатели или близките ти роднини. Сякаш бе някакъв дух.

— Добро описание — вметна Фалън. — Аз се сблъсках със същия проблем, когато я наех на работа.

Изабела го изгледа укорително.

— От друга страна, Гарет и Филипс работеха при мен от няколко години и имаха впечатляващи постижения във фирмата — продължи Макс. — Освен това бяха много убедителни. Когато Кейтлин изчезна при съмнителни обстоятелства и Джулиан демонстративно откри документите за последната сделка със Слоун, дадох на Гарет цялата необходима информация, за да те открие.

— А него го е интересувало единствено да си върне огледалото — въздъхна Изабела. — След това сигурно е възнамерявал да сложи край на кариерата си в „Лукън“ и да изчезне с артефакта.

— Може да преосмисля програмите за поощрение на служителите — промърмори Макс. — Очевидно не плащам достатъчно високи заплати. Загубих трима таланти само за месец. Теб, Филипс и Гарет.

Изабела го изгледа навъсено.

— Това не е смешно, господин Лукън.

— Приеми искрените ми извинения.

— И те много щяха да ми помогнат, ако от „Джоунс и Джоунс“ не бяха се погрижили за безопасността ми.

Фалън се раздвижи леко.

— Мисля, че ще е по-добре да не се отклоняваме от темата. В тази история има ли замесен наркобарон?

— Не — отвърна Макс. — Изглежда, Джулиан е поразкрасил историята. Но една определена разузнавателна агенция наистина бе дочула слухове за артефакта и поиска „Лукън“ да се погрижи той да не се появи на пазара.

— Е, Джулиан със сигурност е имал клиент — заяви Изабела. — И много се съмнявам, че неговият клиент е била някоя разузнавателна служба.

— Все още го чакаме да излезе от прикритието — увери я Макс. — Не се тревожи. Ако и когато се появи, ние ще го заловим.

— Но би трябвало да имате списък със заподозрени — каза тя.

— Имаме — потвърди Макс. — И го проверяваме, повярвай ми.

— За бога, колко колекционери може да се интересуват от артефакт със свойства на паранормално оръжие?

Мъжете се спогледаха. След това и двамата свиха рамене.

Изабела въздъхна.

— Добре, явно не са двама-трима, разбрах.

— Ще се изненадаш колко са много — каза Макс.

— Имаме два проблема — заговори Фалън. — Трябва да открием и клиента, и човека, който е снабдявал Филипс и Гарет с паранормалните оръжия — погледна Лукън. — Да разбирам ли, че не сте открили нищо полезно в компютъра на Слоун?

— Хората ми още ровят в него, но засега не са открили нищо. Слоун е бил много предпазлив. Кое то ме кара да се чудя кой го е убил.

— Ако вземем предвид момента на смъртта, мисля, че убиецът може да е този, който го е снабдявал с паранормалните оръжия — каза Фалън.

— Наистина ли? — попита Изабела заинтригувано.

Макс се намръщи.

— Не се бях сецал за тази възможност.

— Но защо този човек би убил брокера? — попита младата жена. — И защо да го убива, преди да е приключила сделката с огледалото? Струва ми се, че доставчикът се е нуждаел от Слоун не по-малко, отколкото Кейтлин и Джулиан.

— Това може и да се е променило — отговори Фалън. — Търговията с оръжия е опасен бизнес. Конкуренцията е голяма. Можем да приемем, че доставчикът е сметнал, че вече не се нуждае от Слоун и че брокерът се е превърнал в тежест за него.

— Слоун е бил единственият в пряка връзка с доставчика — каза Макс. — След като той бъде премахнат, няма кой да идентифицира човека, осигурявал оръжията. Съгласен съм с теб, Джоунс. Смъртта на Слоун не е съвпадение. Доставчикът е започнал да реже всички връзки, защото е подготвял нова бизнес схема.

— Ами огледалото? — попита Изабела. — То е толкова скъпо, а така беше изгубено в имението Вантара.

— Изглежда, че погледнато в по-общ план, огледалото вече не е било важно — обясни Фалън. — Загубата на артефакта е била малка, съпътстваща щета.

Макс се облегна на стола си.

— Кое те кара да се чудиш с кого е започнал новия си бизнес доставчикът на артефактите.

— Да — съгласи се Фалън. — Така е. И освен това се чудя какво е следващото нещо, което ще бъде продадено.

Изабела потрепери.

— Който и да е този човек, той явно смята, че с новите си партньори може да изкара много повече пари, отколкото с Кейтлин и Джулиан.

Фалън се обърна към Макс:

— Ти отговаряш да държиш Гарет под наблюдение и да идентифицираш клиента, който му е възложил да търси огледалото. Познаваш черния пазар за паранормални артефакти по-добре от всички останали, включително и от мен. Доставчикът обаче е проблем на „Джоунс и Джоунс“.

— Съгласен съм — кимна Лукън. — Живачното огледало се е намирало в музей на „Аркейн“. Вероятно не е първият артефакт, който Гарет и Филипс са получили от този източник.

— Имам чувството, че от известно време някой прочиства мазетата на музеите на „Аркейн“ — каза Фалън. — Лесно си представям как може да стане. Обществото събира различни артефакти от над четиристотин години. Както в повечето музеи, и в „Аркейн“ голяма част от колекциите са прибрани в хранилища. Кой би забелязал, ако от време на време изчезва по нещо?

— Оставям проблема с идентифицирането на доставчика на теб, Джоунс — Макс се наведе напред. — Канех се да те питам, откъде се

сдоби с тази синина под окото? Изглеждаш, сякаш си паднал от някоя скала.

Фалън докосна ребрата си и примигна.

— Така се и чувствам.

Лукън отвори най-долното чекмедже на бюрото си и извади бутилка уиски.

— Пийни от това. Помага при болки.

— Благодаря — Фалън погледна шишето. — Сигурно ще пийна.

— Чакайте малко — Изабела вдигна ръка. — Това някакъв мъжки ритуал на сприятеляване ли е?

— Така правят колегите в детективския бизнес, когато работят по някой случай заедно — каза Макс.

— Ясно — усмихна се Изабела. — Налейте и на мен една чаша, щом сте почнали. И аз съм в този бизнес, нали помните?

Фалън се усмихна с една от редките си усмивки.

— Как бихме могли да забравим.

Телефонът на Фалън иззвъня точно когато излизаха от офис сградата. Изабела изчака той да проведе разговора си.

— Даргън, какво ще ми кажеш?... Добре. Това не ме изненадва. Очаквах, че може да стане така. Засега е достатъчно. Прати ни сметката си... Как защо казвам „ни“? Имам нова асистентка, която работи и като агент. Вече не съм сам в офиса.

Затвори телефона.

— Даргън е идентифицирал клиента на Пратеника? — попита Изабела.

— Каролин Остин. Майката на Джени.

30.

Уокър завърши обиколката си край бензиностанцията и сервиза. Всичко беше наред. Мина покрай бакалията на Стоукс, зави надясно и тръгна по обратния път през града, следвайки обичайния си маршрут.

Беше три часът през нощта. Всички прозорци бяха тъмни, дори този на втория етаж на „Джоунс и Джоунс“.

Фалън Джоунс и Изабела Валдес не се бяха върнали в града. Уокър започваше да се тревожи за тях. Напрежението в главата му подсказваше, че те са в опасност, но не можеше да направи нищо за тях, освен да пази офиса им и апартамента на Изабела. Джоунс щеше да се погрижи за Изабела, каза си Уокър. Джоунс беше силен.

Мина край странноприемницата и после заобиколи по съседната улица. Методично оглеждаше задните дворове, паркингите и кофите за боклук зад магазините. Никога не се знаеше какво може да се намери в боклука.

Изведнъж напрежението в главата му се засили рязко точно когато мина зад кафенето. Закрачи по-бързо, оставяйки напрежението да го води. Беше на пътя, който водеше към шосето. Рядко излизаше толкова далече от границите на града. Вгледа се в сенките от двете страни на пътя със специалното си зрение.

Забеляза тъмното обемисто очертание на джипа, паркиран под дърветата край пътя. Фаровете му бяха изгасени. Пред погледа му мъж и жена слязоха от колата. Тръгнаха през дърветата по посока на града. Мъжът водеше, крачейки с увереност, която показваше, че и той има специално зрение. Жената обаче се препъна и спря.

— Не толкова бързо — каза тя. — Знам, че виждаш къде стъпваш, но аз не виждам в тъмното.

— Ще те вода — мъжът се обърна и я хвана за ръка.

Непознати — помисли си Уокър. Не бяха от Скаргил Коув.

Той тръгна към колата им, като крачеше много бързо.

— По дяволите! — прошепна мъжът. — Някакъв човек идва насам. Не се движи като ловец, но мисля, че има нощно зрение.

— Може да е онзи, когото наричат Уокър. Всички казват, че е откачен.

— Откачен или не, той ни видя. Да го премахна ли?

— Да — каза жената. — По-бързо. Но не оставяй следи. Без кръв. Без улики. Ще хвърлим тялото в океана от носа. Всички го знаят, че е откачен. Ще си помислят, че сам е скочил.

— На този сценарий подхожда счупен врат.

Мъжът се втурна към Уокър, като премина през дърветата като тигър, устремен към плячката си.

Уокър не помръдна. Знаеше, че специалното му зрение ще го защити.

Нападателят спря рязко на няколко метра от него. Завъртя се на пети, оглеждайки дърветата.

— Загубих го — изръмжа той. — Негодника си го бива. Дори не го видях да помръдва.

Защото не съм помръднал — помисли си Уокър.

— Намери го — заповяда жената. — Той видя и двама ни.

— Не е тук, казвам ти. Измъкнал се е.

— Явно е някакъв талант. Добре, да се махаме оттук. Трябва да помисля.

Двамата се върнаха в джипа. Двигателят забоботи. Фаровете светнаха. Тежката кола се насочи към пътя и пое с висока скорост към магистралата.

Уокър остана на пост до сутринта, но непознатите не се появиха повече. Когато слънцето изгря, той се върна в града. Както обикновено, мъфините бяха в една пластмасова чиния върху капака на кофата за боклук зад кафенето. Той чу как Мардж трака с чашите и каните в кухнята.

Зачуди се дали да не говори с нея. Ала нямаше да има полза да ѝ разкаже какво се е случило. Никой друг в града нямаше да знае какво да правят. Единственият, който можеше да се справи с проблема с непознатите, беше Фалън Джоунс.

Няма как, помисли си Уокър. Трябваше да изчака завръщането на Джоунс в Скаргил Коув. Беше дочул Мардж да казва на един от редовните клиенти, че Фалън и Изабела трябва да се върнат тази сутрин. Междувременно щеше да отиде да се изкъпе в горещия извор в пещерата на носа и да направи ежедневната си медитация. Водите на

топлия извор винаги го успокояваха и главата му се проясняваше след час-два медитация.

Обикновено успяваше да заспи след ритуала с къпането и медитацията. А когато се събудеше, Фалън щеше да се е върнал в града. Джоунс щеше да знае какво да прави.

В девет часа, след като вътрешното му напрежение временно се разсея от водите на извора и медитацията, Уокър се върна в бунгалото си, за да поспи час-два.

Валсовата музика нахлу в трескавите му сънища. Той се събуди от нов пристъп на безпокойство, както ставаше винаги. Напрежението в главата му този път бе адски мъчително. Едва успя да стане от леглото и да се замъкне до малката дневна.

Музиката стана по-силна и безпощадна. Стори му се, че черепът му ще се пръсне на парчета.

Уокър се срина на килима. Яростната енергия на валса го отнесе в нощта.

31.

Мардж се облегна на плота и погледна Изабела в очакване.

— Е, добре ли си прекара на бала, Пепеляшке?

Младата жена отпи от чая си и бавно се завъртя наляво-надясно на стола си, докато обмисляше отговора.

— Беше много вълнуващо — отвърна, като внимателно подбираше думите си.

— Направи ли снимки? — попита Мардж.

— Не, честно казано, дори не се сетих за снимки.

— По дяволите!

Камбанката на вратата издрънча. Вайълет и Пати влязоха в кафенето с капещи дъждобрани.

— Дойдохме да чуем подробен отчет — съобщи Вайълет. — Има ли снимки?

Изабела остави чашата си.

— Тъкмо обяснявах на Мардж, че няма снимки. Честно казано, нещата малко се усложниха в Седона. Един мъж влезе тайно в стаята ми и опита да ме подкупи, за да изглежда, че съм предала Фалън, и се наложи Фалън да го набие. После отидохме в Кактърс Спрингс, за да проверим караваната на баба ми, и там се появи друг човек, който ни убеди да му помогнем за намирането на един стар артефакт. Когато аз открих артефакта, той опита да убие Фалън и Фалън наби и него, а после се върнахме у дома.

Мардж, Пати и Вайълет си размениха погледи. Мардж се намръщи на Изабела.

— Това ли е?

— Общо взето — кимна младата жена.

— Боже! — възкликна Вайълет. — Май това ще е последният път, когато ви пускаме двамата с Фалън на романтично пътуване.

Мардж поклати глава.

— Не мога да повярвам. Изпратихме двама ви на бляскав бал, ти имаше красива рокля и стъклени пантофки, а се оказва, че сте били

нападнати?

— Най-хубавото е, че открих, че баба ми е жива, но още не мога да се свържа с нея, за да не я изложам на опасност.

Вайълет я погледна неразбиращо.

— Не беше ли казала, че баба ти е мъртва?

— Фалън е сигурен, че е жива. Просто се е покрила, докато не разрешим случая.

Мардж повдигна вежди.

— Баба ти май е интересна жена.

— Наистина — увери я Изабела. — Накратко, това беше много натоварено пътуване, но се радвам, че се прибрахме у дома.

— Можеш да отведеш някое момиче от Скаргил Коув, но не можеш да изтръгнеш Скаргил Коув от сърцето му — каза Пати. — Добре дошла у дома, Пепеляшке.

— Благодаря — кимна Изабела. — Ако това ще ви утеши поне малко, ще ви кажа, че Фалън изглежда страхотно в смокинг.

Мардж се усмихна.

— Бих платила доста, за да видя Джоунс в смокинг.

— И ще си струва парите, повярвай ми — намигна ѝ младата жена.

Вайълет се засмя.

Мардж изсумтя и се изправи. Погледна Пати и Вайълет.

— Вие двете искате ли кафе?

— Разбира се — кимна Пати.

Тя се настани на едно от високите столчета край бара. Вайълет седна на съседното. Мардж отиде до кафе машината.

— Някой виждал ли е Уокър днес? — попита Изабела.

— Мъфините са изчезнали — обясни Мардж. — Значи е минал оттук при сутрешната си обиколка.

— Сигурно сега е при горещите извори — обади се Вайълет. — Той прекарва доста време там през деня. Защо питаш?

— Не знам — отвърна Изабела. — Поради някаква причина си мисля за него цяла сутрин.

Мардж наля кафе в две чаши.

— Не се тревожи, той ще се появи рано или късно.

Изабела се смъкна от столчето си.

— Отивам до бакалията да взема пощата. Но първо ще се отбия в бунгалото на Уокър, за да видя дали е там. Може да е болен.

— Само внимавай да не го стреснеш — предупреди я Мардж.

— Ще внимавам — обеща Изабела.

Тя облече жълтия си дъждобран, взе чадъра си и излезе на улицата. Спря за момент и погледна към прозореца на „Джоунс и Джоунс“. Фалън не се виждаше. Знаеше, че той сигурно седи пред компютъра си, долепил телефона до ухото си, занимавайки се с няколко неща едновременно, докато издирваше човека, доставил Живачното огледало на Слоун.

Изабела стигна до края на улицата и тръгна по пътеката край скалите, водеща до бунгалото, което Уокър наричаше свой дом. Бунгалото изглеждаше, както обикновено, самотно и обрулено от времето. Но на Изабела винаги ѝ се струваше, че то има някакво особено излъчване, сякаш бунгалото щеше да устои на всичко, независимо от времето и стихииите. Уокър бе изпълнил мястото със собствената си енергия и аура, помисли си тя.

Изкачи се по разкривените стъпала, като внимаваше да не уцели счупеното място в средата, а после спря. Щорите бяха спуснати, но това беше типично за Уокър. Не се виждаше дим от комина, но и това бе нормално.

Все пак нещо в атмосферата я накара да настръхне. Тя отвори сетивата си.

Ужасна студена мъгла обвиваше бунгалото. Домът на Уокър винаги беше пълен с тайни, но досега мъглата винаги бе с оттенъка на стари тайни. Не и днес.

Днес мъглата кипеше и гореше със злокобното черно сияние, което предвещаваше надвиснала смърт.

Независимо от съвета на Мардж, тя почука на вратата.

— Уокър, аз съм, Изабела. Вътре ли си?

За пръв път долови някаква тиха мелодия. Леките звънтящи звуци на валса едва се чуваха заради шума на разбиващите се вълни в залива. В музиката имаше някакви странни подводни течения, които разтърсиха сетивата ѝ. Интуицията ѝ запищя:

Бягай!

Изведнъж тя разбра без никакво съмнение, че Уокър е в смъртна опасност.

Отблъсквайки паниката, натисна дръжката на вратата, очаквайки, че е заключена. Но за нейна изненада, вратата се отвори. Сега музиката зазвуча по-силно. Гореща мъгла се виеше в малката предна стая. Уокър лежеше безжизнен на пода в средата на енергийната буря.

— Уокър!

Влезе в стаята и коленичи до него, за да провери пулса му. Когато откри, че сърцето му бие, я заля облекчение. Уокър беше жив, но в безсъзнание. Нямаше кръв. Младата жена прокара пръсти през дългата му коса, но не откри рана.

Музиката сякаш стана още по-силна. Поради някаква причина ледените тонове на валса пречеха на мисленето ѝ.

Изабела се огледа, търсейки източника на смущаващата музика. Изящна лакирана музикална кутия с позлата стоеше на малката масичка. Стъкленият ѝ капак бе вдигнат. Двама миниатюрни танцьори, мъж и жена, облечени в бални дрехи от деветнайсети век, се въртяха бавно с насечени движения.

Кутията изглеждаше като от викторианската епоха.

Ставаше ѝ по-трудно да вижда. Стаята бавно се завъртя пред очите ѝ. Изабела разбра, че трябва да излезе.

Чу стъпки в коридора. Появи се фигура със супермодерни слушалки на ушите.

— По дяволите!

Трескаво потърси таланта си и за няколко секунди успя да парира тъмните вълни на валса, които заплашваха да я удавят.

Пъхна ръка в джоба на дъждобрана си. Визитката бе още там. Смачка я с пръсти и я хвърли на пода.

Фалън щеше да дойде да я потърси. Визитката щеше да изглежда съвсем не на място в дома на Уокър.

Безмилостният ритъм на валса вече я контролираше. Тя не можеше повече да се съпротивлява.

Музиката я повлече в безкрайната нощ.

32.

— Уаймън Остин дойде да се срещнем тази сутрин — каза Зак. — Съобщи ми, че се оттегля от Съвета. Официалната причина ще бъде обичайната.

Фалън подпря телефонната слушалка до ухото си и вдигна крака на ъгъла на бюрото.

— Искате да се пенсионира, за да има повече време за семейството и приятелите?

Обаждането от Зак беше важно, но на Фалън му бе трудно да се съсредоточи върху разговора. Неприятно неспокойство тормозеше сетивата му.

— Точно така — потвърди Зак. — Слуховете започват да заглъхват. Говори се, че Каролин Остин е била първоизточникът им. Тази сутрин разговарях с Хектор Гереро и Мерилин Хюстън. И двамата са убедени, че сега Съветът ще гласува да се продължи финансирането на „Джоунс и Джоунс“ за работата по случая с „Нощни сенки“.

— Добре, защото той не е приключил — Фалън разтри тила си, опитвайки да се освободи от напрежението, което се трупаше в него през последните няколко минути.

— Съгласен съм — каза Зак. — Уаймън Остин обясни, че Джени най-после му е разказала цялата история за случилото се в нощта на смъртта на Тъкър, включително и каква роля е изиграла самата тя. Опитала се е да предпази родителите си от това да открият какъв човек е бил брат ѝ в действителност и да избяга от собствената си вина. Сигурен съм, знаеш, че Каролин Остин бе изпаднала в дълбока депресия след загубата на сина си.

— Да.

— Отне ѝ повече от година да се съвземе. Когато това стана, се съсредоточи върху идеята за отмъщение. Винеше теб и останалите от семейство Джоунс. Постави си за цел да унищожи влиянието ни в „Аркейн“.

— Ясно. Разбирам желанието за отмъщение. То е солиден мотив, но в хронологията има нещо, което не пасва.

— В какъв смисъл?

— Минаха три години от смъртта на Тъкър. Защо се е заела с нашето семейство чак сега?

Последва дълга пауза от другата страна на линията.

— Явно на Каролин ѝ е трябвало повече време да измисли плана си.

— Не смятам, че планът е бил неин.

— Имаш ли някаква версия?

— Имам чувството, че някой се е възползвал от желанието на Каролин за отмъщение. Този човек ѝ е подсказал начин да унищожи влиянието на семейство Джоунс в „Аркейн“ и Каролин го е приела.

— Мислиш си за „Нощни сенки“, нали?

— Да.

— Ще те оставя да провериш тази версия. Сега трябва да прекарам бюджета през Съвета, докато всички се чувстват по-благоприятно към „Джоунс и Джоунс“.

— Поздравления — каза Фалън. — Явно демонстрацията на сила на конференцията е свършила работа.

Зак се засмя.

— Не мисля, че изпълването на залата с доста хора с фамилията Джоунс обърна нагласите.

— Да не би да е бил новият ми статут на Шерлок Холмс с парапсихични способности?

— Не се смей. Думите, които Изабела изрече в твоя защита, определено помогнаха. Някои членове на Съвета вече ти викат Шерлок.

Фалън изстена:

— Само това ми липсваше.

— Това само доказва колко е важен езикът — обясни Зак. — Можеш да благодариш на асистентката си за това, че ти създаде нов имидж в „Аркейн“.

— Можеш да ѝ благодариш и за оттеглянето на Уаймън Остин.

— Така ли? — попита Зак заинтригувано.

— Двамата с Джени проведохме дълъг разговор на терасата по време на приема. Изабела беше там. Тя помогна на Джени да се справи

със случилото се в нощта на смъртта на Тъкър. Доста сълзи се проляха и след това Джени изглеждаше облекчена.

— Благодарение на Изабела?

— Да.

— Около новата ти асистентка има голямо количество добра енергия.

— Тя вече е и агент във фирмата.

— Ясно. Е, кога ще се ожениш за нея и ще я направиш партньор?

Фалън се сепна.

— *Не е толкова лесно, по дяволите.*

— Ей, ей, спокойно, братовчедо. Не исках да те шокирам. Просто предположих, че...

— Що се отнася до Изабела, недей да предполагаш нищо — Фалън скочи на крака, стиснал телефона. — Мислиш, че е лесно да се ожени за нея?

— Е, леля Мериан я одобрява. Каза е на вашите, че Изабела е идеална за теб. Естествено твоите родители са го казали на моите.

— И сега всички в семейството смятат, че ще се ожени за Изабела?

— Изглежда като логична следваща стъпка — каза Зак предпазливо.

— Това няма нищо общо с логиката.

— При теб всичко се свежда до логика. Да не би да пропускам нещо в това уравнение?

— Хората в семейството на Изабела не се женят — процеди Фалън през зъби.

— По религиозни причини ли?

— По конспиративни причини. Бракът означава документи. Изабела е отгледана, без да има какъвто и да е документ за съществуването ѝ. Дори няма акт за раждане.

— Значи говорим просто за някаква си хартийка?

Фалън издиша бавно, принуждавайки се да се овладее.

— Реакцията ми е преувеличена, нали?

— Звучиш ми необичайно емоционален — съгласи се Зак. — Но ти си Джоунс и си влюбен. В такива случаи всички от рода ставаме емоционални.

— Не е само заради документите — призна Фалън след малко. — Не искам тя да остане с мен от благодарност или съжаление.

— Благодарност? Съжаление? Повярвай ми, Фалън, хората изпитват най-различни чувства по отношение на теб, но благодарността и съжалението далеч не са сред тях. Защо Изабела да ги изпитва?

— Не мога да говоря за това точно сега. Имам работа.

— Чакай, не затваряй.

— Пада ти се след всички пъти, когато ти си ми затварял, докато още работеше в „Джоунс и Джоунс“.

Фалън прекъсна връзката и отиде до прозореца. От този ъгъл почти можеше да види бара в кафенето. Изабела вече не беше там. Явно бе приключила с почивката си и бе тръгнала към бакалията. Там щеше да побъбри няколко минути с Хариет Стоукс, докато взема пощата.

Тя е добре.

Но интуицията на Фалън Джоунс започваше да се обажда все по-силно. Косъмчетата на тила му настръхнаха. Трябваше да открие Изабела. Нямаше логична причина да взема пистолета си, но издърпа най-долното чекмедже на бюрото и извади оръжието и кобура.

Закопча кобура с пистолета, взе коженото си яке от куката на стената и тръгна към вратата. Просто щеше да отиде до бакалията и да пресрещне Изабела, когато тя излезе оттам с пощата. Можеше да изпият по едно кафе при Мардж.

Компютърът звънна. Нещо важно бе пристигнало. Той се върна при бюрото си, за да прочете новата информация.

Аз съм като кучетата на Павлов — помисли си мрачно. — Реагирам на проклетия сигнал на електронната поща като животните на тяхната камбанка. Започвам да отделям слюнка. Наградата ми е още една светла точка в паранормалната матрица, но това е единствената разлика. Аз съм човек на навиците и не мога да водя нормален разговор. Дори лошите се отегчават, като ме слушат. Какво каза Гарет? Нямам нужда от лекция по парафизика. Най-добре да ме застрелят.

Защо Изабела би поискала да се ожени за него, дори и да нямаше фобия от документи? Страхотно. Сега започваше да се самосъжالياва.

Криптираното съобщение беше от Макс Лукън.

„Купувачът, поръчал доставката на огледалото, се появи в мотела, където Гарет се криеше. Сандър Клей. Името би трябвало да ти е познато. Изпълнителният директор на «Клей Тех Индъстрис». Оказа се, че федералните го следят от месеци, защото според тях е замесен в незаконна търговия с оръжия (обикновени оръжия). Моите хора го заловиха, когато се опита да убие Гарет. Всичко е заснето на видео и със звук. Предадохме материалите на ФБР. Гарет се разприказва и вече е готов да каже и майчиното си мляко. Дори призна, че е убил Кейтлин Филипс.

Моята работа приключи. Ти имаш ли напредък?“

Фалън се изправи. Нямаше време да отговаря на въпроса. Сега трябваше да намери Изабела.

Отправи се повторно към вратата, когато чу сигнала за нов имейл. Искаше да го пренебрегне, но интуицията му подсказа, че е дошло нещо важно.

Новият имейл беше от шефа на сигурността в музея на „Аркейн“ в Ел Ей.

„Мога да потвърдя, че целият персонал бе разпитан от Клеър Ланкастър, която ни препоръчахте заради способностите ѝ на детектор на лъжата. Всички преминаха проверката успешно. В прикачения файл е списъкът с имената. Трудно ми е да обясня кражбата на огледалото. В момента се провежда пълна инвентаризация, за да се установи дали има други откраднати артефакти...“

Усещането за неотложност изпомпваше адреналина във вените му, но той отчаяно се нуждаеше от отговори. Отвори списъка на служителите на музея, минали през психичната версия на детектор на лъжата, и го сравни със списъка, който бе получил от „Личен състав“ на музея.

Едно име от списъка на служителите липсваше в списъка на преминалите през проверката на Клеър.

Светлините грейнаха в различни части на матрицата и връзките намериха местата си. Сега знаеше кой бе продал Живачното огледало, а най-вероятно и още ред други артефакти, на черния пазар. Но първо трябваше да отиде при Изабела.

Слезе по стълбите до празния първи етаж. Излезе на улицата и се отправи към бакалията.

Хариет Стоукс стоеше зад щанда. Когато Фалън влезе, тя вдигна поглед от списанието за градинарство.

— Добро утро, Фалън. Как вървят нещата?

— Чудесно — той се огледа, забеляза рафтовете със стоки, малкия фризер и кошовите с ядки и зърно. — Къде е Изабела?

— Още не съм я виждала тази сутрин — Хариет остави списанието. — Сигурно е в кафенето с Мардж, Вайълет и Пати. Всички в града искат да научат как е минал балът на Пепеляшка.

— Какъв бал?

— Този, за който се наложи Изабела да си купи красива рокля и стъклени пантофки.

— Какви ги говориш? — Фалън се отправи към вратата. — Няма значение. Сега нямам време.

Той излезе навън и мина направо, за да стигне възможно най-бързо до кафенето. Когато отвори рязко вратата, Мардж, Вайълет и Пати го погледнаха едновременно.

— Къде е Изабела? — попита ги.

Мардж се намръщи.

— Тръгна си преди известно време. Каза, че отива да вземе пощата.

Фалън изтръпна.

— Въобще не е ходила в бакалията.

Вайълет се усмихна.

— Спокойно. Изабела каза, че първо ще се отбие да види как е Уокър. Поради някаква причина се тревожеше за него.

— Мамка му!

Той побягна към бунгалото на Уокър край скалите. Смътно осъзна, че Мардж, Вайълет и Пати го следват. Други хора надничаха любопитно от вратите и витрините на магазините.

Когато мина край таверната, Оливър Хичкок излезе отпред.

— Хей, Джоунс, какво става?

— Изабела е в опасност.

В този момент блесна светкавица и грохотът на гръмотевицата обяви началото на дъжда.

Докато стигне до бунгалото на Уокър, Фалън вече бе вир-вода. Не чувстваше студа. Ледена психична енергия гореше у него.

Качи се по стъпалата и заблъска по вратата.

— Изабела! Уокър! Отворете, по дяволите!

Не последва отговор. Тъкмо се канеше да разбие вратата с ритник, когато откри, че е отключена.

Празното бунгало излъчваше злокобните вибрации на насилието. Фалън го усети чак с костите си. Искеше да завие от ярост срещу бурята, но се овладя, за да претърси стаите.

Следите от стъпки му разкриха историята. Изабела бе влязла вътре. Видя нейните малки кални следи по пода. Двама души с маратонки бяха влезли през задната врата, бяха минали по коридора до банята и после се бяха върнали в хола.

Мина през кухнята и излезе в задния двор. Пресни следи от гуми разкриха още информация. Уокър нямаше кола. Дълбоките коловози бяха оставени от джип.

Беше пропуснал нещо, бе сигурен в това. Трескавото му състояние го бе направило невнимателен. Трябваше да спре и да помисли, иначе нямаше шанс да помогне на Изабела.

Върна се в бунгалото и застана мълчаливо, отвори сетивата си и опита да се съсредоточи. Остатъци от някаква позната енергия потръпнаха в атмосферата. Той ги разпозна. Едно от липсващите устройства на Брайдуел. Ето как бяха успели да отвлекат Изабела.

Видя угълчето на визитка да се подава изпод килима. Вдигна я. Името на картичката потвърди неговата теория за случая.

— По дяволите! — прошепна отново.

Най-после забеляза малката тълпа, която се бе събрала пред бунгалото. Погледна през отворената врата и видя, че половината град го е последвал.

Хенри пристъпи напред.

— Какво става, Джоунс? Какво се е случило с Изабела и Уокър?

— Били са отвлечени — отвърна Фалън.

Хората насреща го погледнаха, втрещени.

— Кой би отвлякъл Изабела и Уокър? — попита Мардж. — Те не са никакви богаташи. Няма кой да плати откуп за тях.

— Не е заради парите — обясни Фалън. — А заради онези проклетите изобретения на Брайдуел. Уокър навярно е видял нещо, което не е трябвало да вижда. Мисля, че Изабела се е озовала на неподходящото място в неподходящото време, затова са отвлекли и нея.

— Не е случайно, че са я отвлекли — намеси се Пати. — Тя имаше предчувствие, че нещо с Уокър не е наред. Затова дойде тук да го провери как е. Мислеше, че може да е болен.

— Какво ще правим сега? — попита Вайълет. — Ще се обадим ли в полицията? Ще мине цяла вечност, докато стигнат дотук, ако изобщо приемат на сериозно сигнала за изчезнали хора.

— Знам кой е отвлякъл Уокър и Изабела — отвърна Фалън. — Най-вероятно и двамата са още живи и ще останат живи до падането на нощта. Жената, която стои зад това, действа много предпазливо, за да не оставя никакви следи. Няма причина да промени начина си на действие точно сега. Тя има съучастник, някой достатъчно силен да вдигне Изабела и Уокър. Двамата ще изчакат, докато се мръкне, и тогава ще направят същото, което ние планираме да направим със скелета на Лашър.

— Ще ги изхвърлят в океана? — попита Мардж, ужасена.

— Да — кимна Фалън. — Няма да искат да шофират дълго с двама отвлечени в багажника на джипа си. Прекалено голям риск има да ги спре някой полицаи. Сигурно са скрили Изабела и Уокър някъде, докато стане безопасно да се отърват от тях.

Мардж го погледна разтревожено.

— Казваш, че е жена. Жена е отвлякла Изабела и Уокър?

— Истинското ѝ име е доктор Силвия Тремънт — каза Фалън. — Тя е куратор в музея на „Аркейн“ в Ел Ей. Всички мислят, че в момента е в отпуск и се намира в Лондон. Но тя не е там. Работи като агент по недвижими имоти в Уилоу Крийк под името Норма Сполдинг.

33.

„Сполдинг Пропъртис“ се намираше в старомодна сграда с офиси и магазини на главната улица в Уилоу Крийк. На витрината висеше табела „Затворено“. Фалън мина покрай входа, без да спира, сякаш се бе отправил към дрогерията на ъгъла.

Когато стигна до тясната ивица кална трева, отделяща агенцията за недвижими имоти от ресторанта в съседство с нея, той бързо се обърна и заобиколи до задната врата на „Сполдинг Пропъртис“.

Вратата беше заключена, но това не бе изненадващо. Фалън бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади едно от електронните устройства за отключване на брави, които раздаваше като бонбони на агентите си от „Джоунс и Джоунс“. Отне му по-малко от три секунди да отвори вратата. Каквито и тайни да криеше Норма Сполдинг, явно не ги държеше в офиса.

Задната стая на „Сполдинг Пропъртис“ беше забележително празна. Нямаше снопове хартия, купчини печатни брошури или някакво офис оборудване. За по-малко от две минути на компютъра Фалън установи, че Норма Сполдинг не е сключила нито една сделка през четирите седмици от отварянето на офиса.

Мина в главното помещение. Липсата на сделки не беше спряла няколко отчаяни собственици да регистрират имотите си за продажба в „Сполдинг Пропъртис“. Неособено привлекателни снимки на разни стари бунгала и на имението на Зандър украсяваха стените.

Фалън изключи имението, защото, макар то вече да не се водеше сцена на местопрестъпление, бе привлякло вниманието на туристи и търсачи на сензации. Поради тази причина не беше подходящо място, където да бъдат скрити Изабела и Уокър.

Той превключи на другите си сетива и се вгледа в няколкото изброени имота с хладнокръвната логика на убиец. Бързо изчисли разстоянията от всеки от имотите до бунгалото на Уокър, степента на географска изолация и близостта до двете места в района,

осигуряващи мощните океански течения, необходими за безследното изчезване на два трупа.

Накрая заключи, че Тремънт не би използвала носа до Скаргил Коув поради близостта му до градчето. Имаше сериозен риск някой в града да види нея и съучастника ѝ — дори и в разразилата се буря. Така оставаше второто място, което наричаха Ветрилника. Там прибойт беше изключително силен и теченията — убийствени. През лятото мястото привличаше много туристи. Там имаше и удобно място за обратен завой.

В крайна сметка едно бунгало се откри като очевиден избор. Фалън се изпълни със сигурност.

Откъсна листа с информацията за имота от стената и се отправи към вратата. Макар да беше деветдесет и девет цяло и два процента сигурен в изчисленията си, имаше малка, но реална възможност да е сгрешил. Трябваше да покрие всички варианти. Залогът беше животът на Изабела. Той отвори телефона си.

Хенри вдигна по средата на първото позвъняване.

— Шест възможни места, където може да са скрили Изабела и Уокър — заговори Фалън. — Аз поемам едното. Ще ти прочета списъка на останалите пет. Всички са празни бунгала покрай скалите. Вие с останалите ги проверете. Никой да не тръгва сам, ясно?

— Да носим ли оръжие? — попита Хенри.

— Да. Идете въоръжени. И вземете кучетата си. Те всички познават Изабела. Ако тя е в някое от бунгалата, ще дадат знак.

— Да, кучетата обожават Изабела. Ще разкъсат гърлото на всеки, който опита да я нарани.

34.

Изабела сънуваше...

Тя танцуваше валс с Фалън, облечена в красивата си синя рокля и с черните сандали с кристали. Фалън беше ослепителен в смокинга си и излъчваше сила.

Въртяха се из блестящата бална зала под звуците на безмилостния ритъм. Тя би трябвало да е щастлива до оглупяване, но всичко ѝ изглеждаше сбъркано.

Балната зала беше болезнено ярко осветена с паранормална радиация от най-смуцаващите сектори на спектъра. Заради този блясък, който замайваше сетивата ѝ, не можеше да види другите танцьори или музикантите. На всичкото отгоре, музиката беше изключително дразнеща. Изабела осъзна, че се надява мелодията да спре.

А Фалън изобщо не беше любвеобилен. Той я гледаше с очи, в които гореше опасна психична енергия.

— Аз тръгвам, Изабела. Ти прави всичко необходимо, за да останеш жива, докато дойда при теб. Чуваш ли ме?

— Да. Чувам те. Но какво да правя с музиката?

— Намери откъде идва и я изключи.

— Как да го направя?

— Това е твой проблем. Ти си агент на „Джоунс и Джоунс“. Трябва сама да се справиш с подобни неща.

Тя се намръщи замислено.

— Но ти не си наистина тук с мен, нали?

— Не.

— Тогава как ми говориш? Няма такова нещо като телепатия.

— Да. Но ти ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш какво бих ти казал, ако бях при теб.

— Аха.

Тя се огледа, опитвайки да види залата на фокус, и потърси източника на музиката. Можеше да се справи с това. Имаше талант

да намира неща.

Дойде в съзнание и чу приглушения шум на дъжда и прибоя. Отне ѝ малко време да осъзнае, че лежи на твърд дървен под. Беше ѝ студено и тялото ѝ бе изтръпнало. Когато опита да помръдне, откри, че ръцете и глезените ѝ са стегнати с тиксо. Бяха я съжалили и не бяха сложили скоч лента на устата ѝ. За нещастие, очевидният извод беше, че похитителите не се тревожеха, че тя ще закрепци. Това пък означаваше, че се намираха далече от всякаква възможна помощ.

Музиката продължаваше да звучи, но сега беше по-слаба. Изабела обърна глава и видя неподвижното тяло на Уокър, който лежеше до нея. И той беше с вързани ръце и глезени.

Най-после забеляза викторианската музикална кутия. Беше върху една маса наблизо. Танцуващите фигури се движеха съвсем бавно. Часовниковият механизъм се бе развил почти напълно. Сигурно затова се беше събудила, помисли си тя.

Всяко нещо по реда си. Запълзя тромаво по пода, докато стигна до масата. Легна по гръб, сви колене, опря петите си в единия крак на масата и ритна с всичка сила. Старата маса се преобърна лесно. Музикалната кутия се плъзна и падна на пода с трясък на счупено стъкло и дрънчене. Валсът замлъкна рязко. Танцуващите фигури се отчупиха, изтракаха на пода и се претърколиха до стената.

За да е сигурна, че механизмът е неизползваем, Изабела се примъкна до счупения артефакт, обърна се с гръб към него и успя да го хване с две ръце. Няколко пъти го блъсна в пода. От счупения механизъм изпаднаха парчета.

— Това би трябвало да ликвидира проблема — измърмори тя. — Уокър? Буден ли си?

Не последва отговор.

Тя огледа бунгалото в полумрака, търсейки нещо, с което да разреже тиксото. Видя малкия кухненски бокс. Мястото очевидно беше необитаемо от дълго време, но ако имаше късмет, може и да имаше някой останал нож в кухненските чекмеджета. Затътри се през малката стая.

— Уокър?

Този път чу стенание в отговор.

— Уокър, аз съм, Изабела. Събуди се!

Мъжът отново изстена и се размърда. Очите му се отвориха и той я погледна.

— Всичко е наред — каза му тихо тя. — Фалън ще ни намери.

За нейна изненада, в очите на особняка нямаше паника, само примирение.

— Тя м-мина край мен, нали? Опитах да я с-спра.

— Знам, Уокър. Но е използвала тайно оръжие и за двама ни.

— От оръжията на извънземните ли?

— Да, но не се тревожи, то е обезвредено. Строших го. Сега трябва да се измъкнем оттук. Случайно да имаш джобно ножче?

— В новото яке. Във в-вътрешния джоб. Не знам защо някой ще изхвърля такова хубаво яке.

— Това е чудесно, Уокър — тя смени посоката си и започна да се примъква към него. — Завърти се настрана. Може да успее да измъкна ножчето.

Той направи каквото му каза.

— Левият джоб — рече Уокър дрезгаво. — Има скрит цип.

Отварянето на вътрешния цип със завързани зад гърба ръце се оказа трудна задача, но тя успя да се справи.

Точно когато бъркаше за ножа, на верандата отпред се чуха стъпки. Изабела замръзна, осъзнала, че и Уокър е направил същото.

Вратата на бунгалото се отвори. Норма Сполдинг влезе в стаята с пистолет в ръка. Силно напумпан мъж, който изглеждаше, сякаш се тъпче със стероиди за закуска, обяд и вечеря, я следваше по петите.

— Нека отгатна — заговори Изабела. — Името ти не е Норма Сполдинг и ти не си истински агент по недвижими имоти.

— Позна. Нека се представя. Силвия Тремънт. Аз съм куратор в музея на „Аркейн“ в Ел Ей.

— Е, това със сигурност обяснява някои неща — Изабела погледна мъжа. — Кой е този?

— Казва се Вогъл. Специалист по специални задачи. Препоръча ми го преди два дни новият ми бизнес партньор, когато обясних, че ще ми трябва помощ, за да разчистя неудобните хора.

— Аз те в-видях — обади се Уокър. — В-видях ви и двамата снощи. Опитвахте се да влезете т-тайно в Скаргил Коув.

Силвия го погледна.

— Знам, че ни видя. Затова тази вечер ще поплуваш в океана.

— Защо сте се опитвали да влезете тайно в Скаргил Коув? — попита Изабела.

— Новият ми бизнес партньор заключи, че ти ще бъдеш проблем, защото си непредсказуем фактор в „Джоунс и Джоунс“. Тя смяташе, че ще бъде най-добре да те неутрализираме. Даде ми едно шишенце от някакво експериментално лекарство, което влияе на парапсихичните сетива по такъв начин, че кара човек да се държи опасно и хаотично. Джоунс трябваше да реши, че полудяваш и че вече не си му необходима. Но когато се появи в бунгалото на този ненормалник днес, осъзнах, че планът трябва да се промени. Сега нямам избор, необходимо е да се отърва и от двамата ви.

— Ако ни убиеш, ще допуснеш най-голямата си грешка — предупреди я Изабела.

— Това не беше първият ми избор, повярвай ми. Знам, че Фалън ще те търси. А това не е добре. Но действиях много предпазливо. Сигурна съм, че в крайна сметка той ще заключи, че просто си офейкала, както се е случвало и в миналото.

— Той ще те намери — обеща Изабела. — Няма да спре да те търси, докато не те открие.

— Когато това свърши, аз ще изчезна напълно, така че дори и Фалън Джоунс няма да може да ме намери — Силвия погледна парчетата от музикалната кутия. — Счупила си я. Случайно да знаеш колко струва това нещо в някои определени кръгове?

— Като говорим за пари, ти дължиш на „Джоунс и Джоунс“ петстотин долара — каза Изабела.

Силвия се усмихна.

— Дошла си да си ги вземеш ли?

— Точно така.

— Успех — д-р Тремънт погледна часовника си. — След няколко часа ще се стъмни. Вие двамата ще скочите от скалите в океана веднага щом падне нощта. Смятах да изчакам до полунощ, за да съм сигурна, че никой няма да ни забележи, но не мисля, че трябва да протакаме, не и в тази буря. Никой няма да забележи поредния турист, спрял да се полюбува на гледката от скалите.

— След като имаме всичкото време на света — каза Изабела, — ще ми кажеш ли как откри часовниковите куриози на Брайдуел?

— Търсих ги от години — отвърна Силвия. — До известна степен можех да използвам ресурсите на музея, но трябваше да го правя изключително дискретно. Не исках да привличам вниманието на колегите си или на „Джоунс и Джоунс“. Но в един определен момент реших сама да финансирам търсенето си.

— А за тази цел са ти трябвали пари. Много пари.

— Със сигурност повече, отколкото можех да си позволя с моята заплата от музея.

— И си организираща печеливш страничен бизнес, като си продавала паранормални оръжия на Джулиан Гарет и Кейтлин Филипс с посредничеството на Орвил Слоун.

— Слоун познаваше света на търговията с паранормални оръжия — обясни Силвия. — Това е изключително специализирана ниша, както можеш да си представиш. Орвил ми предложи да работим с Гарет и Филипс. Уговорката действаше успешно в продължение на няколко месеца. После попаднах на сериозна следа към голям брой от часовниковите куриози.

— Намерила си един от двамата мъже, оцелели след експлозията в убежището, нали? Келсо ли се казваше? Това е била фамилията на семейството, притежавало къмпинга.

— Казваше се Джонатан Келсо. Беше последният от семейството си и бе психически нестабилен. Когато го открих, живееше в клиника за душевноболни. Разказа ми невероятна история — как той и двама негови колеги открили голям брой от устройствата на Брайдуел. Искали да разберат как точно работят те, но знаели, че са опасни. Келсо се сетил за старото бомбоубежище зад къмпинга и решили, че това ще е подходящо място, където да направят експериментите си.

— Пренесли артефактите там, навили ги и после нещо се объркало.

— Според Келсо, имало експлозия. Тя убила единия от трима им на място. Сетивата на втория били сериозно поразени от тежката доза радиация. Той се самоубил след няколко месеца. Постоянно сънувал кошмари. Самият Келсо, както вече казах, свършил в психиатрична клиника. Но успя да ми разкаже за комуната в Скаргил Коув от времето на експериментите. Започнах да правя проучвания.

— И си открила Рейчъл Стюарт.

— Когато я открих, тя умираше от рак и беше на силни болкоуспокояващи. Нейният разказ бе доста объркан, но успях да навържа фактите.

— Тя е била с талант на търсач — каза Изабела. — Жената, за която всички са мислели, че е избягала с Гордън Лашър.

— Да, това е бил първоначалният план. Но Лашър се е интересувал от Рейчъл само защото тя е имала силна връзка с психичната енергия на стъклото. Не само че била неподвластна на ефекта на часовниковите куриози, но и интуитивно разбирала как работят. Освен това успявала да ги усети от разстояние.

— Ето как е открила входа към убежището откъм пещерите.

— Да — потвърди Силвия. — Лашър възнамерявал да използва Рейчъл, за да извадят предметите от бомбоубежището.

— Тя му извадила един — часовника.

— Да. Идеята била временно да ги съхраняват в имението на Зандър, докато Лашър не измисли как да ги транспортират и продадат. Когато с Рейчъл Стюарт се върнали в убежището за следващия артефакт обаче, двамата се скарали. В разгара на спора Рейчъл открила, че Лашър не я обича и само я използва. Каква изненада!

— И затова разбила черепа му с метален лост.

— Не — каза Силвия. — Там е имало още някой в онази нощ. Рейчъл спомена нещо от рода, че човекът не бил наред с главата.

— Аз го ударих — Уокър се залюля неспокойно, а в очите му проблеснаха сълзи. — Той удари Рейчъл. Удари я и започна да я обижда. К-каза, че ще вземе всички извънземни оръжия. Рейчъл з-заплака. Затова го ударих. После тя изпищя и побягна през тунела. Повече не се върна.

— Няма нищо, Уокър — успокои го Изабела тихо. Погледна Силвия. — Благодарение на Рейчъл Стюарт си разбрала, че часовникът е някъде в имението на Зандър и че останалите куриози може да са още в убежището.

— Точно така. Направих си агенция за недвижими имоти в Уилоу Крийк и използвах това прикритие, за да претърся имението. Усещах, че часовникът е в къщата, но не успях да го намеря.

— Защото е бил скрит под новия под, поставен от убиеца в мазето — обясни Изабела. — Той го е сложил там.

— Знаех, че дори и да намеря часовника, няма как да стигна до бомбоубежището, за да се добера до останалите часовникови куриози. То беше прекалено старателно охранявано от добрите хора в Скаргил Коув, да не споменаваме глутницата кучета и солидната ключалка. Не можех да намеря входа откъм пещерата. Нямах таланта на Рейчъл, за да усета психичната енергия в стъклото от разстояние.

— Затова се обади на „Джоунс и Джоунс“ — обобща Изабела. — Знаела си, че Фалън сигурно ще усети часовника, ако влезе в къщата, и че в такъв случай ще обърне всичко наопаки, за да го намери.

— „Джоунс и Джоунс“ имат специално отношение към куриозите на госпожа Брайдуел. Бях сигурна, че щом Фалън Джоунс попадне на следа, няма да се откаже, докато не открие и останалите артефакти в убежището. Бях подготвена, ако е необходимо, да направя няколко намека за събитията в Скаргил Коув преди двайсет и две години, но както очаквах, Джоунс влезе в убежището по-малко от двайсет и четири часа след откриването на часовника и всички артефакти бяха откарани в Ел Ей след още двайсет и четири часа. Много е добър.

— Той не работеше сам — изтъкна Изабела. Не беше сега моментът да защитава професионалната си чест, но агентът трябва да бъде агент дори и пред дулото на пистолет.

— Много добре знам, че ти също си с много силен талант — каза Силвия. — Иначе Джоунс не би те наел. Ако това е някаква утеха, аз самата не знаех, че е замесен сериен убиец.

— Благодаря. Чудно как не е заловил теб в имението.

— Ходила съм в къщата на Зандър само веднъж.

— Планирала си да се върнеш от отпуска си и да се присъединиш към Рафанели в изучаването на часовниковите куриози — продължи Изабела. — А след известно време с твоя помощ артефактите да изчезнат от хранилището на музея.

— Опасявам се, че доктор Рафанели ще се окаже виновен за изчезването на артефактите, когато липсата се разкрие — вдигна рамене Силвия. — Но няма начин. Някой трябва да поеме вината. Аз ще се оттегля в някой момент и след това ще изчезна.

— Защо, за бога, тези изобретения са толкова важни за теб?

Д-р Тремънт примигна недоумяващо.

— Разбира се, забравих, че нямаш представа. Аз съм пряка наследница на Милисът Брайдуел и моят талант е сходен с нейния. Мога да въздействам на психичната енергия в тези артефакти.

— Искаш да кажеш, че се надяваш да можеш. Според Фалън Джоунс, никой не разбира точно какво е направила Брайдуел със стъклото и психичната енергия.

Силвия видимо се ядоса.

— Сега, след като имам достъп до голям брой от оригиналните й творения, мога да измина процеса на създаването им в обратна посока. Целта ми е да науча достатъчно за тях, за да мога да конструирам съвременни варианти, които да работят още по-добре от оригиналите. Вместо часовниковите механизми, моите куриози ще бъдат задвижвани от най-модерна технология.

— Подобен проект ще бъде много скъпо начинание.

— Така е — лицето на жената се напрегна. — Освен това „Аркейн“ не биха се съгласили да финансират такова начинание заради абсурдната забрана за изследвания, водещи до създаването на оръжия. Но новата ми партньорка има много дълбоки джобове и е готова да финансира изграждането на първокласна лаборатория, в която да работя.

— Къде откри музикалната кутия?

— Семейно наследство — отвърна Силвия. — Създадена е от самата Милисът Брайдуел.

— Не можеше ли да изучиш подробно нея, за да откриеш това, което си искала да научиш?

— Не е толкова просто — в гласа на Тремънт кипеше гняв. — Музикалната кутия беше един от най-сложните образци от работата на Брайдуел. Изучавала съм я в продължение на години и така и не разбрах как е вкарана енергията в стъклото.

— Обзалагам се, че няма да имаш по-голям успех и с останалите изобретения. А как ще реагира новата ти партньорка, когато открие, че не можеш да постигнеш никакви резултати?

На лицето на Силвия се изписа възмущение.

— Трябва ми само време и прилична лаборатория.

— Извънземна технология — Уокър продължаваше да се люлее. — Прекалено опасна. Не трябва п-правителството да я получи.

Силвия го погледна раздражено.

— Не се тревожи, федералните никога няма да пипнат и с пръст часовниковите куриози.

За пръв път се обади Вогъл.

— Кучета — каза той и погледна през прозореца.

Силвия се намръщи.

— Не чувам нищо.

Уокър се втренчи във Вогъл.

— Ти използваш извънз-земни лекарства — съобщи Уокър. — Отрова.

— Какви ги дрънкаш? — здравенякът се извърна с почервеноло от внезапен гняв лице. — Млъкни!

— Вярно е — Уокър се залюля бясно. — Вземаш извънз-земни лекарства.

— Ако не си затвориш устата, аз ще ти я затворя — изръмжа Вогъл. Извади ролка тиксо от джоба си.

— Леле — обади се Изабела. — На това ли му викат стероиден бяс? Чувала съм, че е сериозен проблем за хората, които употребяват стероиди. Нямаат никакъв самоконтрол.

— Млъкни, кучко! — повиши глас Вогъл. Лицето му се бе изкривило. Той смени посоката, в която вървеше, и тръгна към нея.

— Вогъл, спри веднага! — нареди Силвия строго. — Ти следваш моите заповеди, забрави ли?

Мъжът не й обърна внимание. Пресегна се, сграбчи ръцете на Изабела и я дръпна рязко на крака.

Тя се съсредоточи и изля всичко в енергията, която му предаде.

— Изчезни — каза тихо.

Вогъл замръзна. Пусна я, а изражението му се успокои. Обърна се към вратата и тръгна с бавни, но решителни крачки.

— Вогъл — Силвия прозвуча разтревожено. — Върни се тук. Къде отиваш? Какво ти стана?

Мъжът не реагира. Той отвори вратата, прекоси верандата и слезе по стъпалата.

— Върни се тук! — изкрещя Силвия.

Вогъл вече бе на двора. Изчезна от погледа им, като закрачи под проливния дъжд. Някъде в далечината лаеха кучета.

Д-р Тремънт се обърна отново към Изабела. Яростта беше разкривила чертите й.

— Какво му направи? Ти имаш само талант на търсач.

— Сигурно превъртя — вдигна рамене Изабела. — Много жалко. Може да е било от лекарствата, за които говореше Уокър.

Силвия се втренчи в Уокър.

— Как разбра?

Уокър се залюля.

Нещо извъня в главата на Изабела. Звукът беше подобен на този, който издаваше компютърът на Фалън при идването на нов имейл.

— О, боже! — прошепна тя. — Ти си прав, Уокър.

— Кажи ми откъде разбра за лекарствата — изсъска Силвия.

— Остави го на мира — настоя Изабела.

Силвия се приближи до нея.

— Какво направи на Вогъл, за да го превърнеш в зомби?

Бурята се развихри като кошмар. Светкавица продра небето. В този миг на вратата се очерта силуетът на Фалън. Той нахлу като приливна вълна от енергия.

— *Не!* — д-р Тремънт се скри зад Изабела и насочи пистолета към главата ѝ. — Ако направиш и една крачка, ще я убия — предупреди тя. — Кълна се, че ще го направя. Не се приближавай.

Изабела усети надигащата се горещина в атмосферата. Досети се какво ще направи Фалън. Силвия явно също усети заплахата.

— Спри! — изкрещя тя. — Не знам какво става тук, но се кълна, че ще я убия, преди да успееш да ми направиш нещо. Трябва ми частица от секундата, за да натисна спусъка. Ще бъде мъртва преди мен.

Изабела погледна Фалън.

— Няма проблем. Довери ми се.

Той спря.

— Точно така — Силвия сякаш се овладя. — Постъпи умно, Джоунс. Много умно. Сега двете с Изабела ще излезем оттук. Тя ще остане жива, ако никой не се опита да ни последва. Ясно?

— Ясно — каза Фалън, но погледът му вещаеше смърт.

— Добре — Тремънт бавно се изправи. — На пода има нож, Джоунс. Използвай го, за да освободиш краката ѝ.

Кучетата се чуваха наблизко. На Изабела ѝ прозвучаха като глутница от ада.

Фалън прекоси стаята, взе джобното ножче и сръза скоч лентата, която стягаше краката на младата жена.

— Сигурна ли си, че искаш да постъпим така? — попита я тихо.

— Да.

— Млъкнете и двамата — кресна Силвия. — Изабела, стани!

Изабела тръгна да се изправя със залитане и усети друг вид енергия да се надига в атмосферата. Разбра, че Силвия ще пробва да убие Фалън.

— Не мога да стоя права — изохка тя. — Краката ми са изтръпнали.

Д-р Тремънт постави ръка върху гърба ѝ и я бутна силно към вратата.

— Мърдай!

Физическият контакт осигури на Изабела досега, от който се нуждаеше. Тя изпрати енергия в аурата на Силвия, повече енергия, отколкото бе използвала в предишните случаи. Изведнъж пламна от силата на тази енергия, която премина с грохот през нея, изпълвайки стаята.

Енергията от ядрото — помисли си младата жена. — *Извличам от естествената енергия на това място.*

— Бягай — прошепна тя. — Право напред.

Силвия остана абсолютно неподвижна за момент. Пистолетът се изплъзна от ръката ѝ и падна. Отново невидима светлина припука в атмосферата. Фалън посегна към нея.

— Не — повтори Изабела.

Силвия се затича през вратата и се изстреля навън под дъжда.

Кучетата бяха съвсем наблизко и лаеха яростно.

Някъде в бурята пронизителен писък се изви над рева на вятъра и вълните. Писъкът секна рязко след няколко секунди.

Кучетата спряха да лаят.

Фалън придърпа Изабела и я прегърна, сякаш никога нямаше да я пусне.

След малко Попи, Клайд и останалите кучета се втурнаха през вратата на бунгалото. Когато видяха Изабела, пощуряха от радост. Хенри, Вира и още няколко познати лица се изкачиха на верандата и влязоха.

— Всичко наред ли е тук? — попита Хенри.

Изабела вдигна глава от рамото на Фалън и погледна своите приятели и съседи.

— Да, вече всичко е наред.

35.

Изабела и Фалън седяха на предните седалки на черния джип. Уокър се люлееше леко отзад. Наблюдаваха как шерифът и двамата му заместници товарят трупа на Силвия Тремънт в колата.

В лудешкото си бягство от бунгалото Силвия Тремънт беше скочила от скалите и бе паднала в каменистия залив, при което си бе счупила врата.

— Ти знаеше, че тя ще скочи от скалите — каза Фалън тихо. Това не беше въпрос. — Затова ми каза да не я спирам.

— Да — Изабела потрепери. Шокът от това, което бе извършила, сега се стоварваше отгоре ѝ. — Знаех, че тя ще се озове на ръба на скалите.

Фалън вдигна ръка от кормилото и стисна лявата ръка на Изабела много силно.

— За пръв път използваш таланта си по този начин — и това не беше въпрос.

— Казах ти, виждала съм достатъчно мъртъвци.

— Но не си била ти причината за смъртта им.

— Не съм — съгласи се тя.

— Ти не искаше аз да го направя — продължи Фалън.

— Не исках.

— Защото мислеше, че ще ми бъде трудно да убия жена?

— Не — Изабела отново потрепери. — Защото това беше моя отговорност. Аз съм тази, която я натресе на „Джоунс и Джоунс“. Ако не бях настояла да поемем случая с имението на Зандър...

— Тя щеше да намери друг начин да замеси „Джоунс и Джоунс“ в търсенето на часовниковите куриози — прекъсна я Фалън. — Артефактите бяха изключително опасни и непредсказуеми като бомби с часовников механизъм, които могат да избухнат всеки момент. Ние сме ѝ били необходими, за да стигнем до убежището, да стабилизираме предметите и да ги транспортираме безопасно до

лабораторията. А след като те стигнаха в Ел Ей, тя е можела да уреди кражбата им и да прехвърли вината за това на Рафанели.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм — каза Фалън. — Силвия Тремънт беше много целеустремена жена. Тя е убила Слоун съвсем хладнокръвно и бе готова да убие и теб, и Уокър.

— Да — кимна Изабела. — Прав си.

— Трябваше да оставиш аз да се оправя с това.

— Не — тя реши, че е време да смени темата. — Открили ли са бодигарда — Вогъл?

— Още не.

— Сигурно продължава да върви. Казах му да изчезне и той прави точно това.

— Извънземни лекарства — измърмори Уокър. — Отрова.

Фалън погледна Уокър в огледалото за обратно виждане.

— Какви лекарства?

— Казах ти, *извънз-земни* лекарства — повтори Уокър.

Изабела погледна Фалън.

— Бодигардът изглеждаше като човек, който е прекалил със стероидите. А Уокър мисли, че Вогъл е вземал някакви лекарства.

— Знаех си — Фалън стисна волана. — „Нощните сенки“.

36.

Двамата седяха на твърдото канапе един до друг, вдигнали крака на ниската масичка, и пиеха уиски.

— Пак разпускаме — каза Фалън.

— Да.

— За втори път тази седмица.

Изабела се вгледа в чашата си.

— Беше много объркана седмица.

— Наистина — съгласи се Фалън.

— За какво си мислиш?

— Мисля, че един от оцелелите кръгове на „Нощни сенки“ е решил да се сдобие с нови паранормални оръжия. Когато са започнали търсенето, са се обърнали към Орвил Слоун.

— Който на свой ред ги е свързал със Силвия Тремънт — продължи Изабела, — която пък се е занимавала точно с тайна търговия с такива оръжия, измъквайки ги от мазето на музея. Трябва да е било очевидно, че щом е готова да поеме риска да краде от „Аркейн“, е идеална за привличане в редиците им. Някой от „Нощни сенки“ ѝ е направил предложение.

Фалън завъртя чашата в дланите си.

— Тремънт е била въодушевена, защото новите ѝ бизнес партньори са ѝ обещали собствена лаборатория и неограничено финансиране за експерименти с психичната енергия на стъклото.

— Да.

— Функционирането на високотехнологична лаборатория струва много пари. Изглежда, поне един от кръговете на „Нощни сенки“ все още е много силен. Трябва да го открием бързо.

— Имаш ли представа къде да търсим? — попита Изабела.

— Може би.

— Ти никога не казваш *може би*.

— Една връзка с Портланд, Орегон, изникна неотдавна, когато Джак Уинтърс и Клоуи Харпър едва не бяха убити в Сиатъл. Един от

хората на „Нощни сенки“ загина — мъж на име Джон Стилвел Наш, който беше главен изпълнителен директор на една фирма за витамини и хранителни добавки, наречена „Каскейдия Доун“.

— Компания, която продава добавки и витамини, е отлично прикритие за незаконна лаборатория за производство на лекарството. Проверихте ли я?

— Изпращал съм хора да я държат под око. Скоро след смъртта на Наш фирмата бе оглавена от нов човек. Името беше различно, но според мен това може да е Виктория Найт. Преди това се наричаше Ники Плъмър.

— Коя е Ники Плъмър?

— Агент на „Нощни сенки“. Появи се в един случай, в който бяха замесени Зак и Рейн. Накрая се озова в психиатрична клиника. Смята се, че там се е самоубила, но аз имам известни съмнения.

— Мислиш, че тя се е превърнала във Виктория Найт.

— Ако не греша, тя има паранормални способности на хипнотизатор и е същата жена, която се появи в Лас Вегас при случая с Горящата лампа преди няколко седмици. Талантът ми подсказва, че тя е новият шеф на „Каскейдия Доун“. Но първото нещо, което тя направи, беше да продаде компанията и да изчезне отново.

— Защо я е продала?

— Сигурно е осъзнала, че подозираме компанията. Освен това се е нуждаела от пари. Смятам, че е продала печелившата компания, прибрала е парите в брой и се е преместила, за да изгради нов кръг на „Нощни сенки“. Чаках я да се появи отново. Мисля, че е направила точно това.

— Пасва. Казах ти, че Силвия спомена за новия си бизнес партньор — жена, според която аз трябва да бъда неутрализирана.

— Осъзнавам, че би било много трудно да те отровят — каза Фалън. — Ти би усетила лошата енергия на отровната напитка или храна. Но съм благодарен на Уокър. Длъжник съм му.

— Всички сме му длъжници.

— Загубихме следата на Найт, но знаем едно нещо със сигурност — продължи Фалън. — Както всичко друго, свързано със случая с „Нощни сенки“, операцията по осигуряване на паранормалните оръжия е центрирана тук, на западното крайбрежие. Поради някаква

причина организацията, или това, което е останало от нея, изглежда, е базирана в нашия край на страната.

— Може би защото Крейгмор я е създал тук?

— Възможно е — кимна Фалън. — Но започвам да се чудя дали не е свързано с естествените енергийни течения, които преминават от щата Вашингтон през Орегон, Калифорния и Аризона. Няма ядра, които са толкова силни, колкото Скаргил Коув, поне не са открити такива, но има голям брой енергийни точки от рода на Седона. Може би в Портланд също има такава точка, но още не е описана.

— Мислиш, че доктор Хълси се опитва да използва енергийните точки, за да подобри формулата си?

— Така ми се струва. Ако съм прав, това стеснява в известен смисъл търсенията ни.

— Между Вашингтон и Аризона е доста голяма територия.

— Вярно е. Но през годините са описани няколко такива енергийни точки. А има и таланти, които усещат и откриват тези точки и ядра. Може да успеем да създадем карта на най-вероятните местонахождения на лабораторията на „Нощни сенки“.

Изабела отпи от уискито си.

— Нещо се случи днес, когато изпратих Тремънт в транс — каза тя. — Не знам как го направих, но мисля, че само за секунда почерпих енергия от ядрото. Талантът ми е силен, но никога преди не съм изпитвала нещо подобно. Беше много странно.

— Не за пръв път някой силен талант успява да извлече енергия от ядрото. Но това е много рисковано начинание. Защото е като докосване до оголена електрическа жица. Енергийните течения могат да въздействат негативно на сетивата ти и дори да те убият. Обещай ми, че няма да го правиш често.

Ледени тръпки побиха Изабела при спомена за усещането.

— Обещавам ти. Каква е следващата стъпка?

— Ако в „Каскейдия Доун“ е имало лаборатория на „Нощни сенки“, в сградата трябва да са останали някакви следи. Ще изпратя някой агент вътре, за да огледа внимателно.

— Кого ще изпратиш?

— Същия човек, който ми помогна при разчистването на нещата в Сиатъл преди време. Той е с талант за илюзии. Сърцето му е студено

като лед, но върши работата си добре. Все пак съм се научил да не го питам за подробности.

Тя го погледна и се усмихна. Въпреки изтощителния ден, той изглеждаше изпълнен с енергия. Шерлок Холмс, попаднал на куп нови следи и улики.

— Според теб какво става в „Нощни сенки“ в момента?

— Интуицията ми подсказва, че нещата на върха на организацията са се променили драстично. Ръководната структура се е разпаднала след смъртта на основателя на „Нощни сенки“ и още не е имало време да се възстанови. Не съм сигурен дали изобщо ще успеят. Най-последно започвам да виждам очертанията на новия вариант на организацията.

— Предполагам, че не си представяш някакъв по-кротък и разбран вариант на „Нощни сенки“?

— Не, мисля, че за момента ще се окаже, че си имаме работа с голям брой миниатюрни „Нощни сенки“, които оперират независимо едни от други.

— Като куп самостоятелни престъпници вместо една-единствена банда?

— Да — Фалън свали крака от масата. Наведе се напред, подпрял ръце върху бедрата си и стиснал чашата между дланите си. Очите му блестяха по обичайния начин, когато умът му работеше на бързи обороти. — Това означава, че има голяма вероятност за открита война между отделните банди. Говорим за обичайната корпоративна политика. Ще има и съюзници, които ще променят решението си на чия страна са. Ще има боричкания за властта. Ще има удари в гърба. Предателства.

— Изглеждаш като дете, което току-що е получило цял куп подаръци за рождения си ден.

Очите му пламтяха от психичната енергия. Изабела почти чуваше припукването на енергия в атмосферата.

— Вътрешните битки ще работят в наша полза — продължи Фалън. — Ще има много следи, които да проверим.

— Ами формулата? От това, което си ми казвал, този, който контролира формулата, контролира „Нощни сенки“.

— Преди смъртта на Крейгмор формулата се е произвеждала на няколко различни места. От това, което успяхме да разберем, всяка

лаборатория е функционирала независимо от останалите и е провеждала свои експерименти с оригиналната версия на формулата.

— И всичко това в стремежа да се справят със страничните ефекти?

— Да. Ние унищожихме пет лаборатории, но има още няколко, които не сме открили. Трябва да приемем, че проучванията и експериментите продължават и че новите варианти на лекарството вече се произвеждат. Без съмнение някои версии са по-ефективни от други. Всяка лаборатория ще се стреми да запази своята формула в тайна, като в същото време ще опитва да открадне други, по-ефективни варианти.

— Значи освен вътрешните борби, предателства и удари в гърба, ще има шпионаж между останалите кръгове на „Нощни сенки“.

— Това може да ни помогне — каза Фалън. — Когато има шпионаж, има и търсене на двойни агенти, предатели, крадци и шпиони.

— И убийци?

— Да — Фалън изглеждаше доволен. — Мисля, че нашият талант за илюзии от Сиатъл ще се вмести много добре в тази картина.

37.

Той се събуди в двойното легло на Изабела с усещането, че утрото е още далече. Провери светещия циферблат на часовника си. Два часът. Изабела се беше сгушила в извивката на тялото му. Изведнъж се почувства силно възбуден.

Плъзна ръка под нощницата ѝ по топлото ѝ бедро. Подпря се на лакът и я целуна по рамото.

— Будна ли си?

— Не.

Той плъзна пръсти между бедрата ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре де — прошепна той. — Само проверявах.

Притисна се към мекия ѝ гръб, захапа леко ухото ѝ и я загали нежно.

Изабела въздъхна и се обърна по гръб. Усети как енергията в стаята се засили. Когато отвори сетивата си, Фалън видя нежната горещина в очите ѝ. Тя обви ръце около врата му.

— Вече съм будна.

— Аз също.

— Забелязах.

Намести се отгоре ѝ, притискайки я под тялото си, и я целуна. Тя му отвърна с тих, спокоен шепот и го прие в топлината си. Люби я бавно, сладно, докато не усети как напрежението се надига дълбоко у нея.

— Фалън...

Тя свърши почти на мига и той я последва.

След известно време Фалън се отмести неохотно и се облегна на възглавницата си. Намери ръката ѝ и я стисна. Изчака, докато и двамата задишат нормално.

— Утре ще отидем с колата до Еклипс Бей и ще открием баба ти.

— Сигурен ли си, че е там?

— Да. Сега вече можеш да се свържеш с нея. Може да ѝ се обадиш сутринта. Тя вече е извън опасност.

— Благодарение на „Джоунс и Джоунс“.

— Ти също си в безопасност.

— Да.

— Можеш да отидеш, където решиш. Не е нужно да се криеш в Скаргил Коув.

— Вече не се крия. Прекарах целия си живот, наблюдавайки през прозорците хората, които живееха истинския си живот. Сега и аз имам свой живот и ще го живея.

— Сигурна ли си?

— В Скаргил Коув се чувствам у дома. Интересна работа. Приятни съседни. Мисля, че съм родена за живот в малък град.

— Сигурна ли си, че работата ти харесва?

— Родена съм за нея.

— Това е хубаво, защото се нуждая от теб да ми помагаш в бизнеса.

— Съгласна съм.

— Омъжи се за мен, Изабела.

Тя не отговори.

Буйните пламъци на хаоса замръзнаха. Времето спря. Може би и сърцето му спря. Той откри, че не може да диша, не иска да диша, ако не чуе желанието отговор.

— Не е нужно да се жениш за мен, за да ме задържиш в „Джоунс и Джоунс“ — каза Изабела накрая. — Ще остана с теб.

— Аз съм Джоунс. В моето семейство мъжете се женят. С церемония, свидетелство за брак и всичко останало.

— Интересни порядки имате във вашето семейство. В моето пък не признаваме никакви свидетелства.

— Надявам се да възприемеш традициите на моето семейство, но ако не искаш, ще те приема по какъвто начин си съгласна.

— Мисля, че мога да приема вашите традиции, ако смяташ, че можеш да понесеш една от нашите.

— Ще направя всичко за теб — рече простиичко той. — Само кажи какво.

— В моето семейство ние се влюбваме. Можеш ли да ме обикнеш? Защото аз те обичам, Фалън Джоунс, с цялото си сърце.

Великолепните огънове на хаоса отново лумнаха у него. Времето отново пое своя ход. Сърцето му заби отново. Пак можеше да диша.

— *Изабела* — придърпа я в обятията си и я притисна към себе си. — Ще те обичам до края на живота си и дори и след това, ако има нещо след смъртта.

— В такъв случай — каза тя — ще бъда щастлива да наруша няколко семейни традиции и ще се омъжа за теб. Всъщност, за да ти докажа колко те обичам, дори ще използвам истинското си име на брачното свидетелство.

Фалън се засмя, енергията на радостта го заливаше като течение. А после той я целуваше и тя го целуваше, и нощта пламна.

На следващата сутрин новината за смъртта се появи във вестника, издаван в Уилоу Крийк. Фалън я прочете на Изабела, докато пиеха кафе.

„Неидентифициран мъж е бил открит мъртъв, убит с огнестрелно оръжие в една тайна плантация за марихуана рано тази сутрин. Властите смятат, че мъжът или е влязъл в плантацията случайно, или е опитал да се промъкне съзнателно, за да открадне няколко растения. Смята се, че е бил убит от пазачите, наети да охраняват реколтата.

Представител на шерифа обяви, че марихуаната ще бъде унищожена. Собствениците на плантацията се издирват. Умолява се всеки, който има информация за тях, да се свърже с властите.“

— Аз му казах да изчезне — промълви Изабела. — Той е попаднал на тайна плантация за марихуана и е бил застрелян.

— Ако това е някаква утеха за теб, той все едно нямаше да остане жив още дълго — каза Фалън. — Не и ако е вземал формулата. Според най-новата информация, с която разполагаме, хората, приемащи лекарството, трябва да го пият два пъти дневно, всеки ден. Ако пропуснат дори и една доза, сетивата им започват да отслабват. Лудостта и смъртта обикновено настъпват до четирийсет и осем часа.

- Да, знам — кимна Изабела.
- Но това не те кара да се чувстваш по-добре.
- Не.

38.

Седмицата се бе оказала много лоша.

Виктория Нйт изнесе чашата си с вино на балкона на апартамента си. Светлините на Сиатъл блестяха в дъжда.

Много лоша седмица.

Два грижливо обмислени проекта се бяха провалили. Вярно, че привличането на Каролин Остин носеше несигурност от самото начало. Всъщност тя самата не виждаше шансове за успех, помисли си Виктория, но когато новият ѝ бизнес партньор в „Аркейн“ ѝ предложи идеята, реши, че си струва да опитат. Възможността да изолират „Джоунс и Джоунс“ и евентуално да отслабят контрола на семейство Джоунс над Обществото беше неустоима. Бяха опитали да впрегнат суровата енергия на скърбящата майка, обсебена от желание за отмъщение, и почти бяха успели. Почти.

Вторият проект беше много по-задълбочено планиран и осъществен. Виктория стисна тънкото столче на чашата. Идеята за създаване на лаборатория за паранормални оръжия по модела на изобретенията на Брайдуел беше гениална. *Трябваше да успее.*

И двата проекта се бяха провалили заради Изабела Валдес и поради някаква причина — заради Скаргил Коув. Нещо в енергията на Изабела я правеше изключително труден противник. Какъв срам, че Силвия Тремънт не беше успяла да вкара отровата в кухнята на Изабела. Но и тази идея не обещаваше успех.

Що се отнасяше до Скаргил Коув, сякаш някакво защитно силово поле охраняваше малката общност.

Два отлични проекта се бяха провалили. В доброто старо време, когато Крейгмор ръководеше „Нощни сенки“, подобен резултат би означавал смъртна присъда.

Но сега „Нощни сенки“ бяха различни. След смъртта на Крейгмор хората от Вътрешния кръг не можаха да изберат нов директор. Вместо това се бяха хванали за гушите, в някои случаи буквално. Двама от хората на върха бяха открити мъртви наскоро.

Официалната версия и в двата случая беше, че смъртта е настъпила по естествени причини, но Виктория бе сигурна, че не това е истината. Някой разчистваше конкуренцията.

Междувременно оцелелите кръгове на „Нощни сенки“ действаха самостоятелно и независимо. Виктория нямаше как да разбере колко бяха на брой останалите, освен онзи, който тя контролираше, но трябваше да приеме, че има и други клетки на организацията, които притежаваха своя версия на формулата.

Ала тя разполагаше с Хъмфри Хълси, най-талантливия учен, който работеше по усъвършенстването на формулата. В момента той контролираше строежа на новата лаборатория. Виктория бе абсолютно сигурна, че версията на формулата, създадена в неговата лаборатория, ще бъде най-силната и стабилната.

А който контролираше най-силния вариант на формулата, контролираше „Нощни сенки“.

Лоша седмица. Но все пак бе успяла да разкрие трима предатели в „Аркейн“ и така да си гарантира, че по същество стратегията ѝ има потенциал. Каролин Остин и Силвия Тремънт се бяха провалили, но те бяха доказателство, че семейство Джоунс има врагове, които можеха да се обърнат срещу него.

Що се отнася до третия враг на семейство Джоунс, сега той беше новият ѝ бизнес партньор. Той щеше да се окаже безценен, защото се бе издигнал до най-високите кръгове на Обществото. Желанието за отмъщение бе могъща мотивация. Новият ѝ партньор мразеше семейство Джоунс със страст, която кипеше в кръвта на рода му от поколения.

— Още вино, Виктория? — той се появи зад нея.

Тя сведе глава и видя, че чашата ѝ е празна. Обърна се.

— Да, благодаря. Имах трудна седмица.

Ейдриън Спангълър се усмихна. Студена енергия потрепери в атмосферата около него.

— Нещо ми подсказва, че нещата скоро ще се оправят. Заедно — ти и аз — ще унищожим семейство Джоунс и всичко, което те са създали. Ние ще превземем „Аркейн“.

Приблужи се към нея с бутилката вино. Преди да напълни чашата ѝ, я целуна. Тя усети как кръвта ѝ кипва.

Ейдриън беше ценен заради позицията си в „Аркейн“. Той притежаваше силен талант и също като нея бе достатъчно умен да избягва формулата, докато Хълси не успееше да докаже, че вече е напълно стабилна. Сексуалното привличане помежду им бе пламнало веднага, от самото начало.

Ейдриън Спангълър беше всичко, от което тя се нуждаеше, за да постигне целите си, мислеше си Виктория. Но тя започваше да се чуди кой кого използва.

Понякога Ейдриън Спангълър я плашеше до смърт.

39.

Пристигнаха в Еклипс Бей точно след залез-слънце. Както всички малки крайбрежни градчета през зимата, мястото бе утихнало и почти никъде не светеше. Магазините на главната улица бяха затворени.

Фалън следваше указанията, които бе получил, и спря на алеята пред едно обрулено от времето бунгало. Вътре светеше. На алеята имаше още една кола — джип, боядисан в камуфлажно зелено и кафяво.

Вратата на бунгалото се отвори, преди той да изгаси двигателя. Две жени излязоха на верандата. И двете имаха ситно накъдрени стоманеносиви коси, подстригани в класическата прическа на възрастните дами. По-високата от тях бе облечена в нещо като военна униформа и с тежки боти. По-ниската носеше избеляла дънкова риза, дънки и маратонки. Въпреки възрастта си, и двете излъчваха усещане за някаква жилава жизненост.

Изабела се усмихна.

— По-дребната е баба ми. По телефона каза, че тук, в Еклипс Бей, се е представила като Бърнис Фицджералд.

— Това означава, че другата е Аризона Сноу — каза Фалън. — Говорил съм по телефона с нея един-два пъти, но никога не сме се срещали лично.

— Лесно е да се повярва, че наистина са работили за някоя тайна агенция навремето. И двете изглеждат много твърди, нали?

— Това харесвам у една жена — кимна Фалън. — Ще се радвам някоя от тях да е зад гърба ми, ако попадна в сбиване в някой бар.

Изабела се засмя и разкопча предпазния си колан.

— А вместо това имаш мен.

— И ти ставаш.

Тя отвори вратата, изскочи навън и хукна към верандата.

— Бабо! Знаех, че си жива.

Дребната жена разтвори ръце да прегърне Изабела.

— Крайно време беше да се появиш. Защо се забави толкова?
Фалън слезе от джипа и погледна жената в униформата.

— Радвам се да се запознаем, Аризона Сноу.

— Виж ти, виж ти, значи ти си Фалън Джоунс — Аризона го огледа от глава до пети и кимна веднъж, видимо доволна. — Да, изглеждаш точно както си представях. Влизайте вътре и двамата. Пристигнахте тъкмо навреме за вечеря.

Седнаха на старата дъбова маса и изядоха вкусното задушено месо с кимион, което Бърнис беше сготвила. Имаше и хляб с хрупкава коричка и салатата за гарнитура.

— Веднага щом Изабела ми се обади и ми разказа за конспирацията, която беше разкрила в новата си работа, разбрах, че е попаднала на нещо много опасно — заговори Бърнис. — Казах ѝ да се скрие. Поръчах ѝ, ако това не свърши работа, да отиде в Скаргил Коув и да се свърже с Фалън Джоунс. Той ще знае какво да прави, така ѝ казах.

— Оказа се по-сложно, отколкото си мислех — обясни Изабела. Тя отхапа от хляба и задъвка ентусиазирано. — В конспирацията в „Лукън“ бяха намесени откраднати паранормални оръжия и се оказа, че има връзка с една още по-голяма конспирация, включваща група, наречена „Нощни сенки“. Те са откраднали тайна формула от „Аркейн“. Тази формула засилва парапсихичните таланти, но има един сериозен дефект. От нея полудяваш.

Бърнис присви очи.

— Имах чувството, че историята в „Лукън“ е само върхът на айсберга.

Аризона се облегна на стола си с мрачно изражение.

— Откраднатата формула и паранормални оръжия, а? Това обяснява доста неща. Не бих се изненадала да има връзка със ставащото тук, в Института. Преди известно време опитаха да вкарат тайно някои артефакти в Зона 51, но аз им попречих.

— Всичко е навързано с всичко — засмя се Бърнис. — Напомня ми за доброто старо време в Агенцията.

— Така е — кимна Аризона.

Като стари другари по оръжие, двете заговориха, споделяха бойни истории от времето, когато бяха работили в разузнаването.

Фалън се облегна назад и слушаше с удоволствие разказите им. Изабела се наведе към него и прошепна така, че да я чуе само той:

— Какво си мислиш?

— Че се чувствам у дома. Че съм сред хора като мен. Никой в тази стая не мисли, че съм странен.

— Разбира се, че никой не го мисли.

Аризона се изправи и извади бутилка уиски от шкафа.

— Помниш ли онзи път, когато ни пратиха да разберем какво точно става в мазето на една сграда от Изследователския парк в Северна Каролина? — попита тя Бърнис.

— Разбира се — изсумтя Бърнис. — Оказа се поредната тайна агенция, провеждаща експерименти със сънища. Използваха хора с паранормални способности да търсят насън серийни убийци. Каква глупост. Директорът на изследователската програма мислеше, че нашият шеф се опитва да завземе територията му. Двамата започнаха да се надцакват. Класическа война между двама бюрократи.

— Още се смея, като се сетя за това — каза Аризона.

— Хей! — Фалън бутна празната си чиния настрани, приседна напред на стола и скръсти ръце на масата. — Никога не съм чувал за изследователска програма в Северна Каролина, експериментираща със сънища. Разкажете ми за нея.

Аризона донесе уискито и четири чаши на масата и седна.

— Ами, виж как стояха нещата — подхвана Бърнис. И започна да разказва. Фалън отвори сетивата си и слушаше много внимателно. Контекстът беше най-важното.

Под масата се пресегна и хвана ръката на Изабела. Тя стисна силно пръстите му. Енергията на споделената им любов протече през него, осветявайки всички места, които преди бяха заключени в сенките.

Когато за момент разговорът замря, Фалън ѝ се усмихна.

— Ти не си единствената, която най-последно живее истински — каза той. — Същото важи и за мен.

— Хубаво е, нали? — засмя се Изабела.

— Да — съгласи се Фалън. — Много е хубаво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.